

JAAKOBIN KIRJEEN SELITYSTÄ

Sisällysluettelo

Jaak. 1:1-4.....	1
Jaak. 1:5-11.....	9
Jaak. 1:12-18.....	16
Jaak. 1:18-27.....	21
Jaak. 2:1-13.....	28
Jaak. 2:14-26.....	35
Jaak. 3:1-12.....	43
Jaak. 3:13-18.....	52
Jaak. 4:1-10.....	57
Jaak. 4:11-12.....	63
Jaak. 4:13-5:6.....	69
Jaak. 5:7-12.....	76
Jaak. 5:13-20.....	81

Jaak. 1:1-4

1. Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija, tervehtii kahtatoista haajaannuksessa asuvaa heimoa.

2. Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte monenlaisiin koetuksiin.

3. Tehän tiedätte, että teidän uskonne kestävyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä.

4. Kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, jotta olisitte täydellisiä ja eheitä, ette millään tavoin vajaita.

Koetukset kristityn elämässä

Millaisia kiusauksia sinä koit ennen kuin tulit uskoon, entä millaisia uskoon tultuasi ja myöhemmässä uskon elämässäsi?

Tänään aloitamme uuden saarnasarjan Jaakobin kirjeestä. Siksi ennen kuin menemme kysymykseen kiusauksista ja koettelemuksista, tarkastelemme joitakin yleisiä asioita kirjoittajaan ja kirjeen kirjoitusajankohtaan sekä taustalla olevaan tilanteeseen.

Kirjeen johdantoa

Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija, tervehtii kahtatoista haajaannuksessa asuvaa heimoa. (1)

Paavali nimitti Jaakobia ”Herran veljeksi” (Gal. 1:19). Jaakob oli siis yksi Jeesuksen velipuolista, Joosefin ja Marian pojista (Matt. 13:55). Hän on eri henkilö kuin Jeesuksen opetuslapsi Jaakob, joka kärsi marttyyrikuoleman vuonna 44 (Ap.t. 12). Paavaliin mukaan Jaakob kuului Jerusalemin seurakunnan ”pylväisiin” (Gal.2:9). Vuonna 49 Jerusalemissa pidetyssä apostolien ja vanhinten kokouksessa Jaakob esitti ratkaisun, joka tuli sen päätökseksi (Ap.t.15:13-21). Tultuaan vuonna 57 Jerusalemiin Paavali, Luukas ym. menivät Jaakobin luo, jonne kokoontuivat myös kaikki seurakunnan vanhimmat (Ap.t.21:18). Tästä päätellen, ja myös vanhan perimätiedon mu-

kaan, Jaakob oli Jerusalemin seurakunnan johtava vanhin. Vanhan kirkon ajoista asti tätä "Jaakob vanhurskasta" on pidetty Jaakobin kirjeen laatijana.

Jeesuksen veli Jaakob kuoli marttyyrina v. 62. Maaherra Festuksen odottamattoman kuoleman jälkeen ylimmäinen pappi Hannas (Ananus) II käytti hyväkseen tilaisuutta ja Suuren neuvoston kanssa tuomitsi Jaakobin kuolemaan. Hänet syöstiin alas kaupungin muurilta ja sitten nuijittiin kuoliaaksi. Tämä herätti paljon paheksumista, ja alikuningas Agrippa II erotti sen johdosta Hannaan virastaan. Saavuttuaan Palestiinaan uusi roomalainen maaherra Albinus nuhteli Hannasta ankarasti tämän "oikeusmurhan" johdosta.

Jaakob puhuu kirjeessään itsestään Jumalan ja Kristuksen palvelijana, mainitsematta sukulaisuuttaan Jeesuksen kanssa. Vaatimattomuuden ohella tämä johtui siitä, että luonnollinen sukulaisuus Jeesuksen kanssa ei antanut hänelle etusijaa muiden kristittyjen rinnalla. Hän ei myöskään puhu itsestään Jerusalemin seurakunnan johtavana vanhimpana. Hänen arvovaltansa oli siinä määrin tunnettu ja tunnustettu, että hänen ei tarvinnut sitä korostaa.

Jaakobin kirjeessä ei ole viittaustakaan ristiriitaan lakihenkisen juutalaiskristillisyyden ja aitoa kristillisyyttä edustavien johtajien (Pietarin, Paavalin, Johanneksen ym.) välillä. Tästä päätellen se on laadittu ennen tätä vuonna 48/49 kriisiksi puhjennutta ristiriitaa. Tällaisenaan (erityisesti osuutta Jaak.2:18-26) sitä ei olisi voitu kirjoittaa sanotun ristiriidan aikana eikä sen jälkeen, kun Paavalin Galatalais- ja Roomalaiskirjeet olivat levinneet seurakuntiin. Se on nähtävästi laadittu 40-luvun puolivälin tienoissa.

Kun Paavali ja Barnabas v. 46 kävivät Jerusalemissa, heillä oli ehyt yhteys Pietarin, Johanneksen ja Jaakobin, "Herran veljen", kanssa, vaikkakin ristiriita lakihenkisen juutalaiskristittyjen eli judaistien kanssa silloin jo oli olemassa (Gal.2:1-10). Myös apostolien ja vanhinten kokouksessa vuonna 49 Paavali ja Jaakob edustivat samaa käsitystä suhteissa judaisteihin (Ap.t.15:1-29). Tämä kaikki osoittaa, että Jaakob ei kirjoittanut (2:21-25) Paavalin vanhurskauttamisoppia vastaan, eikä Paavali Jaakobia vastaan. He olivat perustavasti yksimielisiä kysymyksessä vanhurskauttamisen ja uskon hedelminä tulevien kuuliaisuuden ja rakkauden tekojen suhteista.

Jeesus asetti apostolit ylösnousemuksensa todistajiksi ja niiksi, joille Hän Pyhän Hengen kautta antoi Uuden testamentin täydellisen, riittävän ja lopullisen ilmoituksen. Pyhä Henki johti heidät "kaikkeen totuuteen". Kaikilla Uuden testamentin kirjoitukset ovat apostolisia myös ne, joita apostolit eivät itse kirjoittaneet (kuten Luukkaan evankeliumi, Apostolien teot, Heprealaiskirje ja Jaakobin kirje). Se tarkoittaa sitä, että elossa olleet apostolit antoivat niille tunnustuksen. Apostolien teot ja Paavalin kirjeet osoittavat, miten läheinen suhde Jaakobilla oli apostolien kanssa.

Jaakobin kirjeen erityistuntemerkki on siinä, että se käsittelee hyvin paljon niitä asioita, joista Jeesus puhui vuorisaarnassaan. Sitä voitaisiinkin pitää eräänlaisena Vuorisaarnan sovelluskirjeenä sen hetkisessä juutalaiskristittyjen tilanteessa noin 15 vuotta alkuseurakunnan syntymisen jälkeen.

Kirjeen saajat

Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija, tervehtii kahtatoista hajaannuksessa asuvaa heimoa. (1)

Jaakob kirjoitti kirjeensä juutalaiskristityille, jotka asuivat hajaannuksessa eli diasporassa eri puolilla Rooman ja Persian valtakuntia. Alkuseurakunta syntyi helluntaijuhlan aikana Jerusalemissa. Juhliin oli kokoontunut suuri joukko eri puolilla hajaannuksessa eläviä juutalaisia. Heitä luettiin muun muassa näin:

Me parthialaiset, meedialaiset ja eelamilaiset ja me, jotka asumme Mesopotamiasa, Juudeassa, Kappadokiassa, Pontoksessa ja Aasiassa, Frygiassa, Pamfyliassa, Egyptissä ja Kyrenen puoleisen Libyan alueella, me täällä oleskelevat roomalaiset, juutalaiset ja käännynnäiset, kreetalaiset ja arabialaiset - me kaikki kuulemme heidän puhuvan omalla kielellämme Jumalan suurista teoista." (Ap.t. 2:9-11)

Näistä eri maista tulleitten juutalaisten joukosta kääntyi monia Herran puoleen ja tuli uskoon. Palattuaan asuinpaikoilleen he kertoivat evankeliumia pää ja perustivat paikallisia seurakuntia, jotka olivat aluksi enimmäkseen juutalaisista muodostuneita. Näille seurakunnille Jaakob lähetti kirjeensä saatuaan kuulla niiden hengellisistä taisteluista ja kiusauksista.

Diasporassa asuvat uskoon tulleet juutalaiset toimivat merkittävässä roolissa, kun näky ei-juutalaisten saavuttamisesta evankeliumilla kirkastui heille. Heistä löytyi uusien seurakuntiin johtajia, jotka tunsivat entuudestaan Vanhan testamentin kirjoitukset. Koska he asuivat vähemmistönä kulttuuriensa keskellä, heistä löytyi niitä, jotka Paavalin tavoin kykenivät ymmärtämään paikallista väestöä ja jakaa heille evankeliumia ymmärrettävällä tavalla.

Kiusaukset

Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte monenlaisiin koetuksiin (kiusauksiin).

(2) Kreikan kielen sana voidaan kääntää sekä sanoilla koetus että kiusaus, vaikka suomen kielessä niillä on eri vivahde. Ulkoinen koettelemus aiheuttaa usein myös sisäisiä kiusauksia. Toisaalta myös voimakkaiden kiusausten kohtaaminen sellaisenaan muodostuu myös koettelemukseksi.

Kiusaukset eivät ole vielä syntiä, vaikka ne ovatkin erittäin vaarallisia. Kokemuksista tiedämme, että kiusaukseen lankeaminen on kovin helppoa, mutta kiusausten vastustaminen usein varsin työlästä. Jeesustakin kiusattiin, mutta Hän ei langennut yhteenkään kiusaukseen. Kun Jeesus pääsee hallitsemaan meidän sydäntämme, Hänen avullaan meidän on mahdollista vastustaa ja myös voittaa kiusauksia.

Kaikkien ihmisten kiusaukset

Jumalan yleisen ilmoituksen perusteella jokainen ihminen tietää omantunnon toiminnasta, sikäli kuin ei ole täysin paadutettu, mikä on oikeaa ja väärää. Koska omallatunnolla ei ole kykyä antaa voimaa oikeaan elämään, ihminen joutuu enemmän tai vähemmän omantuntonsa tuomitsemaksi. Hän tietää tekevänsä väärin ja tietää olevansa syyllinen. Syyllisyyden tunne on kuitenkin yksi raskaimmista kokemuksistamme, siksi moni yrittää paaduttaa sydämensä ja toisten syyllistämistä pidetään erityisen pahana asiana.

Omatunto toimii kuitenkin jo ennen vääriä tekoja tai laiminlyöntejä. Kohdatessamme kiusauksen se kertoo jo, miten tulisi menetellä. Siksi kaikilla ihmisillä on kiusauksia, niin uskovilla kuin epäuskoisillakin. Koska niiden lähde on usein oma liha eli taipumuksemme toimia omien himojemme mukaan, molemmilla ihmisryhmillä on samantlaisia kiusauksia. Mutta uskovilla on sen lisäksi myös erityisiä kiusauksia, joiden lähde on syntisen luonnon lisäksi maailma ja Sielunvihollinen.

Yhteisiä kiusauksia ovat halu varastaa toisen omaa, kiusaus ylpeillä, valehdella, seksuaaliset kiusaukset, koston halu, kiusaus katkeroitua, masentua ja joutua epätoivoon, riippuvuuksien houkutukset, kiusaus epäaitouteen jne. Yleensä kiusaukset tuntuvat sitä suuremmilta mitä vaikeammassa tilanteessa olemme tai silloin, kun olemme fyysisesti tai henkisesti väsyneitä ja heikoilla. Toisaalta on täysin selvää, että kiusaukset eivät ole pohjimmiltaan kiinni ulkoisista olosuhteista, sillä ensimmäiset ihmiset Aadam ja Eeva lankesivat syntiin täydellisissä paratiisin olosuhteissa. Päin vastoin Jeesus kohtasi rajut kiusaukset äärimmäisissä olosuhteissa erämaan yksinäisyydessä 40 vuorokauden paaston jälkeen.

Kiusausten lähteet

Mutta mistä nuo kiusaukset oikein ovat kotoisin? Joskus kun kävelee keskellä kirjasta päivää tiellä, päähän lyö yhtäkkiä viettelevä ja houkutteleva ajatus ja joutuu todella taistelemaan sitä vastaan. Raamattu osoittaa, että kiusauksia tulee monella tavalla, mutta kaikkien niiden viimeinen lähde on Saatana, jonka yksi nimistä onkin nimenomaan Kiusaaja.

Kiusaaja, Sielunvihollinen, on mestarillinen valheiden keksijä. Se yrittää syöttää meille mitä merkillisimpiä vääriä ja pahoja ajatuksia. Sinä et voi millään estää kiusauksia tulemasta, noita variksen kaltaisia lintuja lentämästä pääsi yli, mutta voit estää niitä tekemästä pesää pääsi päälle. Vasta sitten kiusaava ajatus muuttuu synniksi, kun sinä hyväksyt sen ja alat suosia sitä sydämessäsi.

Kiusaukset tarttuvat helposti juuri sellaisiin asioihin, joista me pidämme ja jotka me välttämättä haluaisimme itsellemme. Silloin on kysymys meissä asuvien himojen aiheuttamista kiusauksista.

Mutta kiusaukset tulevat usein myös toisten ihmisten välityksellä. Kun esimerkiksi joku tekee meitä kohtaan väärin, joudumme aina kiusaukseen vastata pahaan pahalla. Vain kiusaukset voittaneen Herran voimalla voimme vastata vääryyteen hyvyydellä ja oikeudenmukaisuudella.

Uskovan vaarallisimmat kiusaukset

Kaikki kiusaukset ovat vaarallisia, koska niihin lankeaminen on syntiä pyhää Jumalaa ja rakastavaa Isää vastaan. Synti erottaa Jumalasta ja ihmisistä ja tuottaa lopulta ihmisille tuomion ja tuhon. Mutta on olemassa erityisen vaarallisia kiusauksia.

Eräs vaarallisimmista kiusauksista tulee silloin, kun me olemme johonkin aiempaan kiusaukseen langenneet ja Saatana tulee ja kuiskaa korvaamme:

”Kuule, sinä teit taas väärin ja syntiä. Tätä sinä et enää voi saada milloinkaan anteeksi. Sinä et, kuule, ole enää mikään Jumalan lapsi. Kadotukseen sinä joudut kuitenkin. Anna mennä vaan. Kun kerran olet tehnyt pahaa, niin voit tehdä sitä edelleen. Ei tässä asiat voi kuitenkaan enää tämän huonommaksi kuitenkaan mennä.”

Tämä kiusaus on erittäin vaarallinen siksi, että moni uskoo tuon valheen ja joutuu synnin teille ja epätoivoon. Mutta se on suuri valhe, jota vastaan saamme panna evankeliumin totuuden siitä, että jokainen katuva saa kaikki syntinsä anteeksi, kun hän turvaa Jeesuksen uhrivereen.

Jumalan rakkaus sinuun ei lopu silloin, kun sinä lankeat syntiin ja tekemään tai sanomaan väärin. Jumala ei kyllä hyväksy sitä, mitä teit, mutta jos sinä käännyt Hänen puoleensa ja rukoilet: "Isä, anna minulle anteeksi tämä lankeemukseni sen tähden, että Jeesus on sen rangaistuksen minun puolestani Golgatan ristillä kärsinyt!" niin Jumala antaa sen anteeksi ja vieläpä kaikki muutkin syntisi samalla kertaa.

Kiusausten vastustamiseksi on siis tavattoman tärkeää, että pyydämme anteeksi kaikki entiset lankeemuksemme ja saamme hyvän omantunnon. Ilman hyvän omantunnon saamista kukaan ei voi kestää kiusauksissa. Jos siis sinulla on jostain selvittämättömästä asiasta paha omatunto, niin nyt on se hetki, jona meidän tulee ja jona saamme käydä selvittämään asiamme Jumalan ja ihmisten kanssa.

Jeesuksen kiusaukset

Uskovalla ihmisellä on sellaisia kiusauksia, joita maailman ihmisillä ei ole. Ne ovat pohjimmiltaan samoja, mitä Jeesus joutui erämaassa kohtaamaan.

Sitten Henki vei Jeesuksen ylös autiomaahan Paholaisen kiusattavaksi. Kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, hänen tuli lopulta nälkä. Silloin kiusaaja tuli hänen luokseen ja sanoi: "Jos olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi." Mutta Jeesus vastasi: "On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.'" Sitten Paholainen vei hänet pyhään kaupunkiin, asetti hänet temppelin harjalle ja sanoi: "Jos olet Jumalan Poika, niin heittäydy alas, sillä on kirjoitettu: 'Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta' ja 'He kantavat sinua käsillään, ettet loukkaisi jalkaasi kiveen.'" Jeesus sanoi hänelle: "On myös kirjoitettu: 'Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.'" Vielä Paholainen vei Jeesuksen hyvin korkealle vuorelle, näytti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi: "Tämän kaiken minä annan sinulle, jos heittäydyt maahan ja kumarrat minua." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Mene pois, Saatana, sillä on kirjoitettu: 'Herraa, sinun Jumalaasi, sinun tulee kumartaa ja vain häntä palvella.'" Silloin Paholainen jätti Jeesuksen, ja hänen luokseen tuli enkeleitä, jotka palvelivat häntä. (Matt. 4:1-11)

Näemme tässä Jeesuksen täydellisenä Ihmisenä, jonka synnittömyys koeteltiin kiusauksissa. Hän voitti ja osoittautui siksi viattomaksi Uhrikaritsaksi, joka saattoi käydä syntisten sijasta Golgatan ristille. Jeesuksen kiusaukset kuuluivat siis Hänen tehtävänsä valmistaa ihmisille pelastus synneistä ja lopulta myös kiusauksista. Meidän on syytä pitää mielessämme, että Jeesus kohtasi kaikki kiusaukset aitona ja todellisena Ihmisenä. Kiusaukset eivät siis olleet Herralle vain näennäisiä vaan todellisia. Jeesus on se Toinen tai Viimeinen Adam, jossa Jumalan tarkoittama ihmisyyys ilmestyi.

Meidän kohtaamamme kiusaukset tulevat aivan samoilla alueilla kuin Jeesuksen. Fyysiset tarpeet, hengellinen Jumalan lapseus ja tehtävä Jumalan evankeliumin levittäjänä ovat ne kolme aluetta, joilla kiivaimmat taistelumme käydään.

Ensimmäinen kiusaus

Ensimmäisessä kiusauksessa näemme, että oli Ihminen, joka kykeni paastoamaan pitkään, mutta lopulta Hänellekin tuli nälkä. Hän oli tässä kohden samanlainen kuin kaikki muutkin ihmiset. Ruumiillisuus kuuluu niin syvästi Jumalan ajatuksiin ihmisestä, että ylösnousemusruumiissa saamme ikuisen ruumiillisuuden, joka on tosin jotain aivan muuta kuin nykyinen, mutta silti aitoa ruumiillisuutta.

Mikä oli siis Jeesuksen kohtaama kiusaus? Siinä oli kysymys siitä, että Vihollinen ikään kuin sanoi:

"Käytä nyt toki Jumalan Pojan asemaasi hyväksesi, muta kiviä leiviksi ja tyydytä fyysinen tarpeesi. Toimi omaksi hyväksesi. Osoita Lapseutesi itsenäisyydelläsi!"

Jeesus vastasi:

"On kirjoitettu: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.'"

Se sisälsi ajatuksen: "Nälkä ei ollut väärin. Leipä ei ollut sopimaton asia. Mutta on parempi olla nälkäinen kuin tulla ravituksi kysymättä Jumalan tahtoa. En voi käyttää hengellistä olemustani tyydyttääkseni aineelliset tarpeeni riippumattomana Isän tahdosta. Minun Lapseuteni olemushan on kuuliaisuudessa ja alamaisuudessa Isälle. Koska Pyhä Henki toi minut näihin olosuhteisiin ja Isä katsoi nälkäni tarpeelliseksi, en halua muuttaa mitään Jumalan asettamista olosuhteista. En elä ainoastaan leivästä, vaan myös jokaisesta sanasta, joka tulee Herran suusta."

Näin Jeesus saavutti voiton ensimmäisessä kiusauksestaan fyysisen alueella.

Toinen kiusaus

Toisessa kiusauksessa oli kysymys ihmisen hengellisestä ulottuvuudesta, jossa on kysymys hänen suhteestaan Jumalaan. Jos ensimmäisessä kiusauksessa Saatana pyrki turmelemaan Jeesuksen ruumiin, ilmaisuvälineen, nyt oli kysymys varsinaisen olemuksen kimppuun hyökkäämisestä. Kiusaaja ampui seuraavan nuolensa: *"Jos Sinä olet Jumalan Poika..."*

Ehdotus sisälsi sen, että Jeesuksen olisi pitänyt uskaltaa antaa sankarillinen ja näyttävä osoitus siitä, että Hän oli hengellisesti täydellinen. Vihollinen ikään kuin sanoi:

"Vastauksessasi ensimmäiseen ehdotukseesi osoitit, millaisessa suhteessa olet Jumalaan. Osoitit luottavasi Häneen. Jos asia on todellakin niin, niin näytä, että uskalat tuon uskosi ja luottamuksesi varassa toimia. Tee jotain sankarillista, suurenmoista. Näytä, että todella luotat Jumalaan heittäytymällä temppelin harjalta alas."

Sillä hetkellä, kun ihminen alkaa kiusata Jumalaa, koettelemaan luottamustaan, hän osoittaa sillä, ettei hän enää luota. Kun ihminen alkaa kysellä rakkauden osoituksia, hän osoittaa sillä, ettei hän enää luota toisen rakkauteen. Täysi luottamus on hiljais- ta ja se jaksaa odottaa.

Jeesuksen vastaus sisälsi ajatuksen:

"Minun luottamukseni on niin täydellistä, että minun ei tarvitse tehdä mitään sankarillista todistaakseni sen. Älä kiusaa Herraa." Hän kieltäytyi tekemästä mitään sensaatiomaista.

Tehtävään kutsuttu ihminen

Kolmannessa kiusauksessa näemme, että Jeesus ihmisenä on olemassa päämäärää varten. Hän on syntynyt palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi ihmiskunnan edestä. Hänen olemuksensa oli varustettu palvelua varten. Hän tiesi, että todellinen palvelu on mahdollista vain sikäli, kuin ihminen samalla palvoo Jumalaa. *"Herraa, sinun Jumalaasi, sinun on kumarrettava ja häntä ainoaa palveltava."*

Kolmas kiusaus

Lopuksi kiusaus eteni Jeesuksen tehtävään. Sen pyrkimyksenä oli estää Jeesusta toteuttamasta tehtävänsä. Jeesus paloi halusta lähteä palvelutehtävänsä. Siihen Kiusaaja tuli ja hyökkäsi uudelleen:

"Niin, Sinä olet voittanut, olet kestänyt koetuksen Jumalan välineenä. Mutta nyt edessäsi on tehtäväsi. Tässä ovat kaikki maailman valtakunnat. Olet tullut saadaksesi kuninkuuden niissä. Anna minulle pienen hetken palvonta, ja luovun vallasta Sinun hyväksesi." Mikä vale tuo olikaan!

Kuvitteliko Saatana todellakin kykenevänsä pettämään Totuuden Ruhtinaan tällä tavalla? Saatana on valheen isä eikä hän liene koskaan valehdellut niin suoraan kuin tässä kiusauksessa: "Annan sinulle valtakunnat!" Ikinä hän ei olisi valtaansa Jeesukselle luovuttanut.

Kiusauksen varsinainen olemus oli siinä, että Jeesus ei vain nähnyt kaikkien valtakuntien loistoa, vaan myös sen hirvittävän syvän pahuuden ja pimeyden vallan, jossa ne olivat. Jeesus oli suostunut siihen, että nämä valtakunnat voitettaisiin ja se voisi tapahtua vain kärsimyksen ja kuoleman tiellä. Viettelijä yritti vääntää Jeesuksen valitsemaan tavoitteen saavuttamiseksi helpomman tien kuin Golgatan tie tulisi olemaan. Arvovaltaisesti Jeesus vastasi:

"Mene pois, Saatana! On kirjoitettu: 'Herraa, sinun Jumalaasi, sinun on kumarrettava ja häntä ainoaa palveltava'."

Tällä Jeesus tarkoitti, että Hänen tehtävänsä suorittamiseen tarvittava voima olisi taattu Jumalan hallinnan alaisuudessa. Pysymällä Jumalalle alamaisena Hän tulisi voittamaan valtakunnat itselleen. Saan ne Jumalalta - en Saatanalta, ja teen sen Jumalan tahtomalla tavalla.

Jeesuksen voittoisiin sanoihin: *"Mene pois, Saatana!"* sisältyi profetia. "Sinä lupaat valtakunnat kumarrusta vastaan, minä saan ne ajamalla sinut ulos."

Jeesuksen voitto

Jeesuksen saavuttama voitto kiusauksista ja Kiusaajasta tapahtui inhimillisen elämän tasolla. Jokaiseen Saatanan hyökkäykseen Hän vastasi kuin Ihminen, mutta Jumalan sanalla. Tässä taistelussa Hän oli "orjan muodossa" eikä käyttänyt jumallista valtaansa. Jumalan laki, jota Hän lainasi oli laki ihmisiä varten. Olemalla kuuliainen laille inhimillisen luontonsa puolesta Hän voitti kiusaukset. Jokaisella ihmisellä, joka elää yhteydessä Jumalaan ja on kuuliainen Jumalan sanalle, on mahdollisuus saada voitto kiusausten keskellä.

Mutta toisaalta meille on suuri lohdutus, että Jeesuksen voitto ei rajoittunut vain Ihmisen voitoksi. Se, että Saatana jätti Jeesuksen, täyttää sydämemme toivolla ja ilolla, sillä siihen sisältyi lupaus:

"Jeesus tulisi ristin tiellä tekemään tyhjäksi Perkeleen teot."

Ylösnoukseen Jeesuksen kanssa on Jumalan lapsen mahdollista tänään voittaa kiusauksia. Meidän kohtaamamme kiusaukset ovat "ihmismittaisia" ja salliessaan ne, Jumalan valmistaa myös pääsyn niistä:

"Teitä on kohdannut vain inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne. Salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää." (1.Kor. 10:13)

Emme voi koskaan puolustaa lankeemuksiamme sanomalla: "Kiusaus oli liian suuri?" Kun kiusausten Voittaja saa hallita sinua, sinun ei tarvitsisi langeta.

Mutta kiitos Herran, sama Herra on myös syntien anteeksi Antaja ja suuri armoaan. Omasta syystäsi langenneenakin saat jälleen tuomita ja hylätä synnin elämässäsi ja omistaa Hänen uhriveressään kaikkien syntiesi anteeksiantamuksen.

Koetusten merkitys uskovan elämässä

Tehän tiedätte, että teidän uskonne kestävyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä. Kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, jotta olisitte täydellisiä ja eheitä, ette millään tavoin vajaita. (3-4)

Koetukset ja kiusaukset eivät tulleet Jeesuksen elämään olosuhteiden pakosta. Yhtä vähän ne tulevat uskovan elämään ulkopuolella Jumalan hallintavallan silloinkin, kun niiden aiheuttajina saattavat olla uskovia vihaavat ihmiset tai jopa vainot. Antaessaan niiden tulla omiensa elämään Jumalalla on selkeä tavoite: synnyttää aitoa pyhitystä. Pyhä Henki käyttää koettelemuksia ja kiusauksia välineenään. Uusi testamentti korostaa tätä asiaa monessa kohden.

"Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valehdellen puhuvat teistä kaikkea pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä." (Matt. 5:11-12)

Jaakob ikään kuin kaiuttaa näitä Jeesuksen sanoja.

Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhyydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)

Herra antaa meille rakkauden kuritusta, jonka päämäärä on pyhyys ja vanhurskauden ja rauhan hedelmä.

Emmekä ainoastaan siitä, vaan me kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. (Room. 5:3-5)

Paavalin sana *kerskata* voitaisiin kääntää myös "iloitsemme suuresti". Ahdistusten keskellä ilon syy ei ole vain se, että tiedämme kenen kädestä ne tulevat, siis Herralta, ja tiedämme, mitä ne saavat aikaan, vaan se, että ahdistusten, koettelemusten ja kiusausten keskellä Pyhä Henki sydämissämme jatkuvasti vie meitä katselemaan Jumalan rakkautta, jonka kirkkaus ilmestyi Golgatan ristin tuskissa. Saamme suun-

nata kaikkien ahdistusten keskelläkin katseemme meidän syntimme sovittaneeseen ja kuoleman voittaneeseen Vapahtajaan.

Herran tavoitteena elämässämme on täydellisyys ja eheys, jotka ilmenevät sitten tekoina. Tiedämme hyvin, että tuo prosessi on vielä meiltä kesken, mutta sitä kohti Pyhä Henki vie omiaan:

Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:17-18) Ruumiin ylösnousemuksessa pääsemme sitten lopulliseen täydellisyyteen ja eheyteen. Mutta jo nyt saamme kulkea sitä kohti.

Kiusausjaksot

Uskovan kristitynkin elämässä on aikoja, joina hän joutuu taistelemaan rajusti lähes lukemattomien kiusausten kanssa, mutta on myös helpompia aikoja. Ratkaisevaa on se, että jos olet päässyt Herran yhteyteen parannuksessa ja uskossa Hänen uhriverensä armoon, niin helpompina kuin vaikeampina päivinä Herra lupaa olla kansasi voimanasi. Herra sallii meidän joutua kiusauksiin, koska Hän on valmistanut niistä myös pääsyn. Kun Hänen kanssaan voitamme Kiusaajan kavalat juonet, saamme kasvaa Hänen suuruutensa ja hyvyytensä tuntemisessa. Saamme lopulta "elämän kruunun, voittoseppeleen". Älä siis ihmettele, että elämäsi kuuluu koetuksia. Herra itse vie sinua erämaan ja puutarhojen tietä paratiisiin.

Jaak. 1:5-11

5. Jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille au- liisti ja moittimatta, niin se hänelle annetaan.

6. Mutta anokoon uskossa, lainkaan epäilemättä. Joka epäilee, on kuin meren aalto, jota tuuli ajaa ja heittelee.

7. Älköön sellainen ihminen luulko saavansa Herralta mitään,

8. kahtaalle häilyvä mies, epävakaa kaikilla teillään.

9. Alhainen veli kerskatkoon ylhäisyydestään,

10. rikas alhaisuudestaan, sillä hän on katoava niin kuin ruohon kukka.

11. Aurinko nousee, ja tulee helle, joka kuivattaa ruohon. Ruohon kukka varisee, ja sen muodon kauneus katoaa. Samoin on rikaskin lakastuva teillään.

Uskon rukous

Millaista on rukous uskossa? Millaisista epäilyistä Jaakob puhuu? Millaista viisautta koettelemuksissa tarvitaan? Mistä suunnista koettelemukset ja kiusaukset usein tulevat? Näitä kysymyksiä käsittelee tämän kertainen tekstimme.

Kirjeen keskeinen sanoma

Jaakobin kirje käsittelee uskon elämistä todeksi. Se kehottaa Jumalan mielen mukaiseen elämään, jossa usko näkyy tekoina, ja antaa käytännöllisiä neuvoja siihen. Vaikka usko saakin Jaakobin mukaan aikaan hyviä tekoja, ne eivät voi pelastaa. Pelastus on Jumalan lahja (Jaak. 1:17-18), joka saadaan yksin armosta ilman ansioita. Muuttunut elämä hyvine tekoineen todistaa aidosta uskosta. Muuttunut elämä ei kuitenkaan ole todistusta uskovalle itselleen, sillä hänelle riittää Jumalan sanan anta-

ma todistus Kristuksen antaman vanhurskauden riittävydestä. Elämän muutos on todistus muille ihmisille Jumalan teoista elämässämme.

Kirjeensä alussa Jaakob kuvaa kristillisen elämän yleispiirteitä (1:1-27) ja kehottaa toimimaan oikeudenmukaisesti yhteiskunnassa (2:1-13). Hän perustelee neuvoa pohtimalla uskon ja tekojen välistä suhdetta (2:14-26). Seuraavaksi Jaakob osoittaa, kuinka tärkeää on hillitä puhettaan (3:1-12). Jakeissa 3:13-18 hän asettaa vastakkain taivaallisen ja maallisen viisauden. Hän jatkaa rohkaisemalla kääntymään pois vääristä teoista ja lähestymään Jumalaa (4:1-12). Jaakob varoittaa niitä, jotka luottavat omiin suunnitelmiinsa ja omaisuuteensa (4:13-5:6). Lopuksi hän kehottaa olemaan kärsivällinen (5:7-11), pitämään lupaukset (5:12), rukoilemaan toisten puolesta (5:13-18) ja auttamaan toisia pysymään uskollisina Jumalalle (5:19-20).

Jaakobin kirjetä voi pitää oppaana kristilliseen elämään. Se haastaa ja rohkaisee ryhtymään sanan tekijäksi, ei vain sen kuulijaksi (1:22-25).

Koetusten keskellä

Kirjeen pääteema on koettelemusten ja kiusausten käsittely, niin kuin edellisessä saarnassamme näimme. Koko jakso 1:1-18 on johdanto myöhemmin yksityiskohtaisemmin käsiteltäviin teemoihin. Jaksossamme 1:5-11 Jaakob avaa niitä syitä, joiden vuoksi uskova joutuu koettelemusten keskelle ja viittaa myös siihen, mistä apu niihin tulee.

Kun koettelemuksia ja kiusauksia joudutaan kohtaamaan, on tavattoman tärkeää ymmärtää, millä tavalla niiden aiheuttamia ongelmia ja haasteita tulee käsitellä. Siksi ensimmäinen asia on kääntyä Jumalan puoleen rukouksessa etsimään Hänen viisauttaan eri tilanteisiin. Herra on luvannut vastata rukouksiimme ja lupaa antaa sitä viisautta, mitä anomme. Jaakob kuvaa Jumalan viisautta myöhemmin jakeissa 3:13-17 näin:

Kuka teistä on viisas ja ymmärtäväinen? Näyttäköön hän tekonsa hyvällä vaelluksellaan, viisaasti ja sävyisästi. Mutta jos teillä on sydämessänne katkera kiivaus ja riitaisuus, älkää kerskailko ja valehdelko totuutta vastaan. Sellainen ei ole ylhäältä tulevaa viisautta vaan maallista, sielullista, riivaajien viisautta. Sillä missä on kiivautta ja riitaisuutta, siellä on myös epäjärjestystä ja kaikenlaista pahaa menoa. Mutta ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdasta, sitten rauhaisaa, lempeää, taipuisaa, se on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä. Se on tasapuolinen ja teeskentelemätön. (3:13-17)

Syvimmiltään se viisaus, jota Jumala omilleen runsaasti ja mielellään tarjoaa, löytyy yhteydestä Kristukseen, sillä Häneen on kätkeyty kaikki viisauden ja tiedon lähteet. Paavali ilmaisee en näin:

Hänestä (Jumalasta) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi, jotta tapahtuisi, niin kuin on kirjoitettu: "Joka kerskaa, kerskatkoon Herrasta." (1. Kor. 1:30-31)

Usein uskova pyytää rukouksissaan monia pieniä paketteja Jumalalta: "Anna minulle lisää uskoa, kärsivällisyyttä, rakkautta, nöyryyttä, jne!" Mutta Jumala haluaakin

antaa meille vain yhden suuren paketin, joka sisältää kaiken. Hän antaa meidän sydämiimme asumaan Kristuksen Pyhässä Hengessä.

Mitä usko on?

Jaakob edellyttää, että rukouksen tulee tapahtua uskossa. Siksi on tärkeä ymmärtää, mitä kristillinen usko oikein on. Se ei ole inhimillinen ominaisuus, jota luonteensa vuoksi toisilla on enemmän ja toisilla vähemmän. Sen vastakohta epäusko ei myöskään ole uskon puutetta vaan vastauskoa. Se on kapinaa, aktiivista toimintaa Jumalan tahtoa vastaan, selviytymistä omilla keinoilla, turvautumista itseensä, omaan arvostelukykyynsä, omiin voimiinsa ja kykyihinsä.

Usko on tarrautumista toiseen Persoonaan, Jumalaan ja Hänen sanaansa, Hänen lupauksiinsa. Usko lepää Jumalan lupausten varassa ja vaeltaa niihin turvaten. Uskossa on siis kysymys kahden henkilön välisestä luottamussuhteesta. Uskova jättää asiansa toisen Henkilön tekemisen varaan. Uskossa vaeltamista seuraa ensin tai myöhemmin näkyvää ja koettavaa uskon hedelmää: rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä jne. Kaikki tämä elämä vuotaa yksin Jumalasta Pyhän Hengen työnä meissä. Usko on se avoin sydän, joka ottaa vastaan Jumalan pelastusteot ja Hänen pyhittävän työnsä. Pelastukseen riittää sinapin siemenen kokoinen usko eli huuto Herran puoleen: "Armahda minua syntistä ihmistä! Pelasta minut, ota minut omaksesi, tule ja hallitse minua!" Herra tulee, antaa synnit anteeksi, antaa uuden elämän Pyhässä Hengessä.

Ihmeitä tekevä usko on sitä, että Herra antaa selkeän tehtävän – ihmisvoimin mahdolloman kuten maailman evankelioimisen – ja uskova ja seurakunta lähtee Sanan varassa toteuttamaan tehtävänsä. Herra tekee silloin mahdolloman mahdolliseksi. Uskova ei saa Jumalan voimaa omaan käyttöönsä, vaan Jumala antaa elämänsä voiman vaikuttaa silloin, kun uskova suostuu Hänen käytettäväkseen. Usko on itsensä uskomista Jeesukselle.

Rukous koettelemuksissa

Jokainen ihminen joutuu kohtaamaan koettelemuksia ja kiusauksia elämässään, mutta uskova kristityllä on Pyhä Henki, joka tekee mahdolliseksi oikean tavan käsitellä niitä. Siksi heti kun hän joutuu pilkan, vainon, sairauden, yksinäisyyden, väärinymmärrysten, ihmissuhdevaikeuksien, onnettomuuksien tai sodan keskelle, hänen ensimmäinen tehtävänsä on käydä rukouksessa kyselemään, mikä on Jumalan tahdon mukainen reaktio kohtaamiimme tapahtumiin tai sisimmästämme nouseviin himokkaisiin ajatuksiin. Jumala lupaa antaa noihin tilanteisiin viisautta, joka on *puhdasta, sitten rauhaa, lempeää, taipuisaa, se on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä*.

Rukouksen lähtökohtana on se, että me tunnustamme avuttomuutemme ja tarpeemme saada Jumalta apu tilanteisiimme. Mehän rukoilemme juuri siksi, ettemme itse pysty tai kykene asioita omassa varassamme ratkaisemaan eikä elämään Herran tahtomalla tavalla. Rukousvastauksena saamme tarvittavan viisauden ja voiman toimia Herran rakkauden mukaisella tavalla.

Usein kuitenkin vaikeisiin tilanteisiin törmättyämme saatamme joutua paniikkiin tai hermostumme. Siksi Herra joutuu usein ensin käsittelemään meidän sydämemme ongelmia ennen kuin Hän voi ulkoisiin asioihin antaa apuaan. Silloin meillä on vaara

kärsimättömyyttämme ottaa asia omiin käsiimme: ”Herra kun et heti vastaa tähän asiaan, niin minä itse päätän, mitä teen.” Samalla osoitamme, että rukouspyyntömme olikin vain meren aallon pärske, jolla emme tarkoittaneet oikeastaan mitään, koska meillä oli oma varasuunnitelma jo takataskussa. Kun näin otamme ohjat omiin käsiimme, nousemme Herran yläpuolelle ja kuvittelemme suuria itsestämme.

Usein näin menetellen törmäämme sitten päämme seinään. Kantapään kautta ehkä sitten opimme nöyrytymään ja rukoilemaan niin, että jaksamme myös odottaa vastausta. Kun parannuksessa palaamme Jeesuksen luo ja tunnustamme päättömyytemme ja omavoimaisuutemme, saamme kyllä sitten Jeesuksen uhriveren tähden kaikki syntimme anteeksi ja saamme aloittaa alusta. Mutta jos olisimme heti alkuun kuunnelleet Herran viisautta, meidän ei olisi tarvinnut kulkea harhapolkujamme. Aitoon uskon rukoukseen kuuluu siksi taipuminen kuuntelemaan Jumalan sanasta, mikä on Herran tahto, miten Hän haluaa meidän näkevän tilanteemme, tunnustamaan täydellisen riippuvuutemme yksin Herran armosta ja viisaudesta. Se merkitsee usein sitä, että Herra joutuu aika syvältä meissä käymään tutkimaan motiivejamme niissä hetkissä, kun kohtaamme koettelemuksia ja kiusauksia.

Pakanallinen ja kristillinen rukous

Rukoileminen on yleisinhimillistä luonteeltaan. Ei-kristillisissä uskonnoissa rukoillaan paljon. Kuitenkin niiden rukous eroaa merkittävästi kristillisestä. Pakanallisessa rukouksessa rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee. Jos hän esimerkiksi sairastuu eivätkä lääkärit enää kykene auttamaan, hän kääntyy jumalten ja buddhien puoleen. Mitä useamman puoleen kääntyy, sitä suurempi on todennäköisyys, että apu saadaan.

Tällaisen rukoilijan on kuitenkin lähestyttävä jumalia, henkiä tai muita epämääräisempiä yliluonnollisia voimia oikealla tavalla ja oikein menetelmin. Hänen on ensiksikin ollut pidettävä yllä tietyn tasoista palvontasuhdetta rukoustensa kohteisiin. Sitten hän voi rukouksin, uhrein, pyhiinvaelluksin tai ammattilaisten (shinto-pappien, buddhalaisten pappien tai shamaanien) avustuksella vaikuttaa jumaliin ja henkiin. Jos jumalat tai buddhat lainaavat voimansa - niin kuin rukoilija toivoo - niin hän saa haluamansa avun. Hän paranee sairaudestaan.

Avun saatuaan hän kokee helpottumista ja kiitollisuutta: ”On erittäin hyvä asia, että on jumalat ja buddhat”. Jos apua ei syystä tai toisesta tule, rukoilija yleensä lähtee etsimään apua uusilta jumalilta tai toisista uskonnoista. Jos hän on saanut avun ja joku kysyy, mikä jumala tai buddha auttoi, hän ei osaa vastata. Itse asiassa hän ei ole edes kiinnostunut siitä, sillä pääasia oli, että hän parani. Ihminen itse asiassa käyttää yliluonnollisia voimia hyväkseen.

Kristillinen rukous

Kristityn ja Jumalan suhde on toisin kuin esimerkiksi idän uskonnollisuudessa aina henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea **kenen** kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että hän on Herra, se sisältää myös tosiasi-
asian, että hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä hän tekee. Kun olemme kris-
tittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja teke-
mään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon
ja luottavaista jäämistä hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä hän meille
on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt per-
soonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän
saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan
syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastauksia kristitty saa Juma-
lalta (kielteinen vastauskin on vastaus), vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rak-
kaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hän-
nelle tapahtuu.

Idän uskonnollisuudessa rukoukset ovat hyvin pitkälle oman edun tai oman perheen
edun tavoittelua. Taloudellinen menestys ja aseman saavuttaminen ovat osoituksia
saaduista vastauksista. Kristillisen rukouksen tuntomerkki on Jumalan nimen kirkas-
tumisen, Jumalan valtakunnan tulemisen ja Jumalan tahdon tapahtuminen. Esiru-
kous toisten puolesta on siinä keskeistä. Kristillinen rukous edellyttää sitä, että us-
kova haluaa elämässään tehdä synneistään parannuksen ja haluaa taivuttaa sydä-
mensä Jumalan Sanan alle.

Maaginen rukous

On paljon niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he
haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein uskoo
asiaansa, niin mahdollonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole
kristillistä uskoa. Se on maagista uskoa. Magiahan on eräs syvällä jokaisessa ihmi-
sessä asuva synnin muoto. Siinä on kysymys siitä, että yritetään uskonnollisilla kei-
noilla vaikuttaa niin Jumalaan, että saamme Hänet tekemään oman mielemme mu-
kaan. Toivomusmagia on jokaiselle meille lapsuudesta tuttua. Kun oikein vahvasti
toivoit jotain, olit lähes täysin varma siitä, että se myös sinulle tapahtuu. Uskova
kristittykin voi langeta huomaamattaan maagisen uskon syntiin.

Muistan lukiovuosiltani uskoontuloni vuotta paria uskoontuloni jälkeen tilanteen, jos-
sa olin omantunnon syytösten ja muiden asioiden taakoittama. Polvistuin aamulla
vuoteeni viereen, luin Raamattua ja rukoilin. Vuodatin koko sydämeni ahdistuksen
Herralle, tunnustin sydämeni synnit ja pyysin armoa. Hän vastasi välittömästi laske-
malla sydämeeni tuoreen tunnon Hänen armonsa ja hyvytensä suuruudesta. Suu-
resti iloiten ja kiitollisena lähdin kouluun.

Pari kolme viikkoa myöhemmin olin jälleen aamulla varsin synkällä mielellä ja taa-
koitettu. Muistin tuon aikaisemman kokemukseni, asetuin jälleen polvilleni, avasin
Raamatun samasta kohdasta ja rukoilin samoin sanoin kuin edelliselläkin kerralla.
Mutta mitään vastausta ei kuulunut. Jouduin lähtemään apealla mielellä kouluun.

Pian tajusin kuitenkin, mikä ratkaiseva ero oli ensimmäisen rukouksen ja jälkimmäi-
sen välillä. Edellinen oli ollut sydämen vilpittömyys ja avointa vuodattamista Herralle,
persoonallista Herran kohtaamista. Jälkimmäinen oli taas toisaalta yritystä tilanteen

järjestämisellä vaikuttaa omiin tunteisiin ja toisaalta aitoa magiaa. Yritin manipuloida Jumalaa tekemään sen, minkä Hän oli edellisellä kerralla tehnyt armoissaan.

Jumala ei kerta kaikkiaan suostu uskovienkaan hyväksikäytettäväksi. Hän on Herra ja Hän päättää itse, mitä Hän tekee. Aito uskon rukous ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omaan tahtoon, vaan päin vastoin se on oman sydämen taivuttamista Herran tahtoon.

Rukouksen kuulemisen ehto

Jaakob palaa rukousteemaan viidennessä luvussa näin:

Jos joku teistä kärsii vaivaa, rukoilkoon; jos joku on hyvillä mielin, laulakoon kiitosta. Jos joku teistä on sairaana, kutsukoon luokseen seurakunnan vanhimmat. Nämä rukoilkoot hänen puolestaan, voidellen häntä öljyllä Herran nimessä. Uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra nostaa hänet jalkeille, ja jos hän on tehnyt syntiä, se annetaan hänelle anteeksi. Tunnustakaa siis syntinne toisillenne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että parantuisitte. Vanhurskaan voimallinen rukous saa paljon aikaan. Elia oli yhtä vajavainen ihminen kuin mekin. Hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi, eikä maa saanut sadetta kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen.

18. Kun hän rukoili uudelleen, taivas antoi sateen ja maa tuotti hedelmänsä. (Jaak. 5:13-18)

Uskon rukouksen tärkeä ehto on se, että rukoilija ja tarvittaessa myös esirukousten kohde tunnustavat syntinsä ja omistavat anteeksiantamuksen Jeesuksen maahan vuotaneessa uhriveressä. Jesaja korostaa tämän asian tärkeyttä näin:

Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan, vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne. Teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei hän kuule. (Jes. 59:1-2)

Epäilykset

Jaakob varoittaa epäilemästä Jumalan halua ja kykyä antaa vastauksia pyyntöihimme. Jokaisen uskovan on kuitenkin pakko myöntää, että hänellä on ajoittain epäilyjä. Toiset niistä ovat uskon epäilyjä ja toiset epäuskon epäilyjä. Voisin väittää jopa niinkin, että jos uskovalla ei ole mitään epäilyjä, hän ei ehkä ole vielä uskossa ollenkaan. Pelastettu ihminen joutuu hyvin pian uskoon tultuaan Saatanan hyökkäysten kohteeksi. Se pyrkii ennen kaikkea tekemään hänen pelastusvarmuutensa epäilyn alaiseksi. Uskova käy rukouksessa Herran luo ja kertoo rehellisesti omat epäilynsä ja pyytää niihin apua: ”Minä uskon, auta minua epäuskossani”, huusi poikansa tähden ahdistunut mies Jeesukselle. Mutta juuri se oli uskoa, jättäytymistä Jeesuksen varaan kun itse on umpikujassa.

Epäilyjä on monen tasoisia. On älyllisiä epäilyjä, jotka perustuvat siihen, mitä me pidämme mahdollisena ja mitä emme. Niissä taistelee sisimmässämme Raamatun sanoma ja ateistinen maailmankuva, joka jyllää yhteiskunnassamme. Niin tehdesämme mittaamme Jumalaa omalla itsellämme tai ihmismahdollisuuksilla. Sellaiset epäilyt saa rukouksessa tunnustaa avoimesti Herralle ja pyytää, että Herra tekisi oman Sanansa mukaan myös meille, niin kuin aikanaan Maria, kun enkeli ilmoitti hänelle Jeesuksen syntymän ”mahdottomalla” tavalla.

On myös tunnetason epäilyjä, jossa koemme, että olemme niin syntisiä tai arvottomia, ettemme voi saada osaksemme sitä, mitä Sana lupaa. Ne epäilyt saamme

myös tunnustaa rukouksessa ja vastaan ottaa sanan: ”Minä olen armollinen sinulle. Syntisi on annettu anteeksi. Teen ihmeen oman rakkauteni tähden enkä siksi, millainen sinä olet.”

On sitten myös epäuskon epäilyjä, joilla haluamme perustella haluttomuuttamme olla kuuliaisia Jumalalle. Epäusko sulkee sydämen Jumalan toiminnalta, koska se nousee Herraa vastaan. Sydämen usko ei suinkaan tee ihmeitä mahdollisiksi Jumala itse. Mutta usko avaa sydämensä ja suostuu ottamaan vastaan Jumalan teot ja ihmeet.

Uskon rukouksen tuhoaja

Kun seisotte rukoilemassa, antakaa anteeksi, jos teillä on jotakin jotakuta vastaan, niin että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne.

Jeesus osoittaa, että tehokkain tapa tuhota usko ja rukouselämä on suosia sydämessään katkeruutta ja anteeksiantamatonta mieltä toisia ihmisiä kohtaan. Jumala ei voi antaa myöskään anteeksi sellaiselle ihmiselle, koska hän ei tosiasiassa tunnusta omia syntejään vaan syyttää vain muita. Anteeksiantamattomuus ja katkeruus on suunnattomasti suurempi synti kuin se, minkä uhriksi asianomainen kokee joutuneensa ja minkä vuoksi hän ei suostu antamaan veljelleen anteeksi. Kun ihminen suostuu näkemään oman suuren syntisyytensä, taipuu parannukseen ja anoo armoa Jeesukselta Golgatan uhrin tähden, hän saa anteeksi ja kykenee antamaan myöskin veljelleen, joka on rikkonut häntä vastaan.

Ilman toistuvaa parannukseen taipumista, Herra ei voi meidän rukouksiammekaan kuulla eikä tehdä ihmeitään vastauksena sydämemme avoimuuteen ja uskoon. Vaellus uskossa on aina myös vaellusta syntien anteeksiantamuksessa. Ellemme taivu parannukseen omista synneistämme, emme voi myöskään nähdä Jumalan voiman vaikutuksia.

Yhteiskunnallinen asema kiusauksena

Alhainen veli kerskatkoon ylhäisyydestään, rikas alhaisuudestaan, sillä hän on katoava niin kuin ruohon kukka. Aurinko nousee, ja tulee helle, joka kuivattaa ruohon. Ruohon kukka varisee, ja sen muodon kauneus katoaa. Samoin on rikaskin lakastuva teilläään. (9-11)

Jaakob mainitsee tässä johdannossa vielä kaksi koettelemusten ja kiusausten aiheita, joita hän käsittelee tarkemmin myöhemmin. Ensimmäinen on yhteiskunnallinen epäoikeudenmukaisuus. Se, että yhteiskunnassa vallitsee hierarkkinen järjestys, jossa on johtajia ja alaisia, ei itsessään ole ongelma, jos saman aikaisesti nähdään, että kaikilla eri rooleissa elävillä on sama yhteinen arvo, joka perustuu siihen, että Jumala on jokaisen ihmisen luonut ja antanut myös jokaisen ihmisen pelastusta varten Jeesuksen kärsimään ristillä. Hän on se, josta sanotaan: ”Katso Jumalan karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.”

Nyt synnin todellisuus näkyy siinä, että ihmiset liittävätkin arvonsa siihen, millä tasolla he ovat yhteiskunnassa ja miten hyvin heitä palkitaan tekemästään työstä. Rikkailla on taipumus sortaa, riistää ja halveksia köyhempiä. Köyhillä on taas vaara kadehtia rikkaita ja katkeroitua kokemastaan vääryydestä. Lukemattomat kristityt eri puolilla

maailmaa kokevat päivittäin, miten heidän ihmisarvoaan poljetaan. Näin tapahtui myös Jaakobin kirjeen saajille. Niin rikkailla kuin köyhillä on lisäksi kiusaus rakastua maailman tarjoamaan hyvyteen ja nautintoihin. Näissä kiusauksissa Jaakob kehottaa meitä katsomaan iankaikkiseen ja lopulliseen eikä siihen näkyvään, joka on silmiemme edessä, mutta joka katoaa ennemmin tai myöhemmin. Jaakob tiedosti, että myös uskovilla on suuri vaara langeta kiusauksiin, jotka liittyvät erilaiseen yhteiskunnalliseen asemaan myös seurakunnan sisällä. Siksi heidän tulee nähdä oma arvonsa Jumalan lapsina, luotuina ja Kristuksen lunastamina ohi kaikkien muiden arvostusmittarien. Jumalan armossa on jokaiselle varsinaisen kerskauksen aihe, ei missään ajallisessa.

Jaak. 1:12-18

12. *Autuas se mies, joka kestää koetuksen. Kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun. Herra on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat.*

13. *Älköön kukaan kiusattuna ollessaan sanoko, että Jumala häntä kiusaa. Ei Jumala ole pahan kiusattavissa, eikä hän kiusaa ketään.*

14. *Jokaista kiusaa hänen oma himonsa; se häntä vetää ja houkuttelee.*

15. *Kun sitten himo tulee raskaaksi, se synnyttää synnin, ja kun synti on kypsytetty täyteen mittaansa, se synnyttää kuoleman.*

16. *Älkää eksykö, rakkaat veljeni!*

17. *Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä, jonka luona ei ole muutosta eikä varjoakaan vaihtelusta.*

18. *Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, että me olisimme hänen luomistekojensa ensi hedelmä.*

Miten selvitä koetuksissa?

Miten uskova kristitty voi selviytyä koetuksista, joita Jumala antaa hänen elämäänsä ja niistä kiusauksista, joihin hän vaikeuksiensa keskellä voi joutua?

Jaakob jatkaa nyt kirjeen alun teemaa vastaamalla kysymykseen, joka kiusauksien, sairauksien, murheidensa ja koettelemustensa keskellä kärsivän Herran oman sydämelle helposti nousee. Jaksanko ja kestäkö minä loppuun asti? Kun koettelemus jatkuu ja usein vielä syvenee, uskovalla on kiusaus menettää toivonsa lopullisesta voitosta.

Muistan kun Japanissa perhettämme ja työtämme kohtasi vaikeus toisensa perään, vaimoni Lea rukoili näin: ”Herra olen aina rukoillut, että pääsisin tästä koetuksesta vapaaksi, mutta Sinä olet antanut aina sen jälkeen vielä kovempia ahdistuksia. Nyt Herra en enää pyydä vapautusta tästä, tämä on minulle ihan hyvä.” Hän oli oppinut sen, että Herra haluaa meidän kestävän koetukset aivan loppuun asti. Vasta sitten eteemme avautuu ihmeellinen elämän kruunu.

Kultapala tulessa

Autuas se mies, joka kestää koetuksen. Kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun. Herra on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat. (12)

Eräällä naisella oli suuri suru. Hän meni kerran kultasepän luo ja näki, miten kulta-seppä otti kultapalan ja pani sen tuleen ja tarkkasi sen sulamista. Nainen seurasi hänen puuhiansa ja sanoi lopulta:

"Olet lohduttanut minua. Huomaan, ettet koskaan nostanut silmiäsi kullasta. Olen oppinut sen, että taivaallinen Isäni tarkkailee minua eikä nosta katsettaan minusta pois, silloin kun olen ahdistuksen tuleessa. Tämä on ensimmäinen asia, jonka opin. Mutta sano, mistä syystä sinä alinomaa tarkkailet kultapalaa?"

"Sen tähden, etten halua jättää mitään epäpuhtautta kultapalaan enkä halua jättää sitä liian kauaksi aikaa tuleen, muuten se voi tulla turmelluksi."

"Kiitos tästä toisesta opetuksesta", sanoi nainen, "olet palauttanut mieleeni 1. Kor. 10: 13 luvun. *'Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen, hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen keittää.'* Kiitos näistä opetuksista."

"Älä pidä kiirettä", sanoi kultaseppä, "on vielä kolmas asia, josta voisit kysyä minulta."

"En tullut ajatelleeksi, että olisi kolmas asia."

"Sinä et kysynyt minulta, milloin minun pitää ottaa pois tämä kultapala tulesta."

"Haluatko kertoa sen minulle?" sanoi nainen.

"Et kysynyt, milloin kultapala on puhdistunut. Minä tiedän, milloin se on puhdistunut ja kirkas. Kun voin nähdä omat kasvonpiirteeni kultapalassa, silloin se on valmis otettavaksi pois tulelta."

Nainen puristi kultasepän kättä ja poistui.

Autuus

Onko autuasta kärsiä ja kestää kaikkinaisia koetuksia? Sana "autuas" tarkoittaa "ylen onnellista". Tuntuvatko siis uskovalle elämän koetukset ja kiusat ihanan onnellisilta asioilta? Eivät tietenkään. Ne kokee jokainen uskova ihan nahoissaan todellisina kipuina ja sydämen taisteluina. No, tarkoittaako Jaakob sitten sitä, että lopulta, kun niillä saavutettu puhdistuminen ja pyhittyminen on saatu päätökseen, niin onnen aika koittaa? Tietenkin, kun koetukset ovat ohi ja pääsemme perille kirkkautteen, olemme onnellisia, ylenpalttisen onnellisia. Mutta käsittääkseni Jaakob ei tarkoita pelkästään sitä, vaikka tieteenkin sitäkin, sillä sitä tarkoittaa "elämän kruunu".

Jeesus toisti sanaa "autuas" vuorisaaunan alussa määritellesään millainen uskova kristitty on:

Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.

Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan.

Autuaita ovat ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano, sillä heidät ravitaan.

Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.

Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä kutsutaan Jumalan lapsiksi.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. (Matt. 5:3-10)

Ilmeisellä tavalla Jaakob viittaa tässä juuri noihin Jeesuksen sanoihin, jotka kuvaavat uskovan kristityn koko elämää uskoon tulosta aina kirkastumiseen asti. Kristuksen tähden hengessään köyhä, joka tajuaa, ettei hänellä ole mitään muuta tuotavaan Herralle kuin syntinen ja saastainen sydämensä, saakin Kristuksen Golgatan uhrin tähden täydellisen lahjavanhurskauden ja pääsyn taivasten valtakuntaan. Ar-

mon saatuaan hän alkaa yhä syvemmin näkemään syntejään, mutta saa uuden lohdutuksen Jeesuksen antaessa kaikki synnit anteeksi. Hänestä kasvaa nöyrä, joka alkaa kaivata sitä, että hänenkin elämässään näkyisi ja toteutuisi Jumalan vanhurskas ja oikea elämäntapa. Elämän epäoikeudenmukaisuuksien keskellä hän tajuaa, että syvimmin ihmiset tarvitsevat laupeutta ja rakkautta. Mutta sitä osoittaessaan hän huomaa, miten se usein ymmärretään väärin ja hän itse vastaa tavalla, joka tahraa hänen sydämensä. Silloin hänen on jälleen palattava Jeesuksen ristin ääreen Golgatalle saadakseen uuden veren puhdistuksen sydämelleen. Mitä useammin hän joutuu tulemaa Golgatan ristin äärelle, sitä syvemmin hän alkaa nähdä Jumalan armon suuruutta. Hän saa nähdä Jeesuksessa itse Isän. Nyt hän tajuaa, että todellista rauhaa ei maailmaan voi tuoda muu kuin rauhan evankeliumi Jeesuksesta. Mutta juuri sen tähden hän saa myös kokea vastustusta ja ajoittain jopa vainoa.

Koko tässä prosessissa Jeesus toisti vaihe vaiheelta, että uskova on autuas. Aivan alussa hän sai osakseen taivasten valtakunnan ja lopussa hän edelleen omisti saman kirkkauden valtakunnan perintöoikeuden. Näin hän oli kaiken aikaa autuas, niin alussa kuin lopussakin. Näin ollen sana autuas tarkoittaa usein samaa kuin pelastettu. Sana kertoo sen, miltä koetusten ja kiusojen keskellä matkaa tekevä ja päämäärään kurottautuva uskova, näyttää Jumalan silmissä. Autuus on Jumalan silmin katsottuna ihmisen äärimmäistä onnea. Ei mitään suurempaa onnea voi olla kuin saada olla Jumalan lapsi. Hän on autuas koetusten keskellä, hän on autuas, kun hän saa kantaa vanhurskauden rauhan hedelmää niiden keskellä, ja hän on autuas, kun hän saapuu perille kirkkauden valtakuntaan.

Elämän kruunu

Paavali kuvaa edessään olevaa elämän kruunua näin:

Olen kilpaillut hyvän kilpailun, juoksun päättänyt ja uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, oikeudenmukainen tuomari, antaa minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle vaan myös kaikille, jotka rakastavat hänen ilmestymistään. (2. Tim. 4:7-8)

Ilmestyskirja kuvaa samaa asiaa näin:

Älä pelkää sitä, mitä joudut kärsimään. Paholainen on heittävä muutamia teistä vankeuteen, jotta teitä koeteltaisiin, ja te joudutte ahdinkoon kymmeneksi päiväksi. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. (Ilm. 2:10) Minä tulen pian. Pidä kiinni siitä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi. Joka voittaa, siitä minä teen pylvään Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos. Minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu taivaasta minun Jumalani luota, ja oman uuden nimeni. (Ilm. 3:11-12)

Tämä elämän kruunuun liittyvä siunaus on luvattu vanhurskaalle kärsijälle. Siksi voimme varmasti luottaa siihen: kun taivas ja maa katoavat, tämä Jumalan sana ei lakkaa toteutumasta. Mutta huomioikaamme, että tuleva palkkiomme tulee, ei ansiona, vaan armollisen lupauksena.

Niille, jotka rakastavat Herraa

Elämän kruunun Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat. Elämän kruunu ei ole luvattu vain suurille ja merkittävälle pyhille, vaan kaikille niille, joiden sydämessä Jumalan rakkaus hallitsee. Jokaisen sielun, joka todella rakastaa Jumalaa, tulee

saamaan koettelemukset tässä maailmassa täysin korvatuksi siinä kirkkauden valtakunnassa, jossa rakkaus on täydellinen.

Kaikkien Uuden testamentin kehotusten lähtökohta on se, että niiden vastaanottajat ovat uskovia, jotka rakastavat Herraa. Ne eivät siis ole käskyjä, joita ihminen yrittäisi noudattaa omaan voimaansa luottaen. Itse asiassa Uuden testamentin kehotukset uskoville ovat verrattoman paljon vaativampia kuin kymmenen käskyn laki. Sitäkään ei kukaan omalla voimalla voi noudattaa, puhumattakaan sitten noista kehotuksista, jotka tunkeutuvat syvälle meidän mielialoihimme asti. Esimerkiksi muutama kehoitus Paavalilta:

Olkoon rakkautenne vilpitöntä, vihatkaa pahaa ja pitäkää hyvästä kiinni. Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämissiä toisianne kohtaan. Toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne. Älkää olko toimissanne velttoja. Olkaa Hengessä palavia, palvelkaa Herraa. Olkaa toivossa iloisia, ahdistuksessa kärsivällisiä ja rukouksessa kestäviä. Auttakaa pyhiä heidän tarpeissaan, pyrkikää osoittamaan vieraanvaraisuutta. Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkää kirotko. Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. Olkaa keskenänne yksimielisiä. Älkää tavoitelko korkeita, vaan sopeutukaa vaatimattomiin oloihin. Älkää olko omasta mielestänne viisaita. Älkää kostako kenellekään pahaa pahalla. Pyrkikää siihen, mikä on hyvää kaikkien ihmisten silmissä. (Room. 12:9-17)

Hengellisesti kuolleen ihmisen on mahdoton noudattaa ainoatakaan noista kehotuksista. Vain uudestisyntynyt ihminen kykenee niihin, sillä kaikki nuo kehotukset kertovat siitä, millaisen rakkauden Pyhä Henki vuodattaa uudestisyntyneen ihmisen elämään. Siksi jakeessa 18 Jaakob muistuttaa siitä, että kirjeen saajat ovat uudestisyntyneet eikä hän sen vuoksi kirjoita heille käskyjä, joita heidän pitäisi noudattaa omalla voimallaan.

Toisaalta Pyhän Hengen synnyttämä rakkaus uskovassa ei vaikuta jotenkin automaatin tavoin. Joskus kuulee sanottavan: "Älä huolehdi mistään, antaudu vain Herralle ja niin kaikki tapahtuu itsestään!" Siitä ei kuitenkaan ole kysymys. Jeesuksen Golgatan uhrista kumpuava rakkaus, johon Pyhä Henki uskovien silmät kiinnittää, toimii käytännössä sillä tavalla, että uskova kuulee Herran sanan kehotuksen ja on sille kuuliainen. Sillä hetkellä Pyhän Hengen rakkaus tekee mahdolliseksi sen, mitä kehoitus sisältää. Se on vapautta palvella Herraa ja ihmisiä, niin kuin Jaakob myöhemmin viittaa, puhuessaan "vapauden laista". Näin Pyhä Henki sitoutuu rakkauden toteuttamisessa aina kirjoitettuun Jumalan sanaan.

Jeesus ilmaisi saman asian näin:

Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessaani. Jos pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessaani, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan. (Joh. 15:9-10)

Ensin on sanoin kuvaamaton rakkaus, jota Jeesus osoittaa meitä kohtaan. Siitä rakkaudesta syntyy vastarakkaus, joka ilmenee Jeesuksen sanojen varteen ottamisena.

Kiusausten lähde

Älköön kukaan kiusattuna ollessaan sanoko, että Jumala häntä kiusaa. Ei Jumala ole pahan kiusattavissa, eikä hän kiusaa ketään. Jokaista kiusaa hänen oma hi-

monsa; se häntä vetää ja houkuttelee. Kun sitten himo tulee raskaaksi, se synnyttää synnin, ja kun synti on kypsytynyt täyteen mittaansa, se synnyttää kuoleman. (13-15)

Jaakob on hyvin tietoinen siitä, että uskovallakin on kiusaus kärsimättömyyteen koetusten ja kiusausten keskellä. Hän saattaa kysyä, niin kuin monet ei-kristitytkin: "Missä Jumala on tällaisessa tilanteessa?" Kun tämä kysymys esitettiin OM:n Ukrainan tiimin johtajalle sodan kiihkeässä alkuvaiheessa, hän vastasi: "Jumala on täällä. Juuri näissä oloissa Herra on pannut meidät palvelemaan."

Jaakob tekee nyt tärkeän erottelun: Koetukset antaa Jumala, mutta kiusaukset tulevat lihallisista himoistamme, maailman painostuksesta ja Sielunviholliselta. Kiusaus ei ole vielä synti, mutta niin pian kuin alamme helliä houkutuksia mielessämme olemme jo langenneet himoon. Jos annamme himolle tilaa sydämessämme niin enemmän tai myöhemmin se vie mukanaan ja teemme syntiä. Synti on aina kuoleman vakava asia, sillä sen seurauksena on kuolema.

Jumala ei anna omilleen kiusauksia. Sen sijaan Jumala kyllä koettelee omiaan, jotta Hänen omansa puhdistuisivat ja kantaisivat hyvää hedelmää. Jumalan suurta armoa on se, että Hän ei heitä luotaan ainoatakaan syntiin langennutta omaansa, joka tekee parannuksen ja tunnustaa rikkomuksensa ja palaa Armahtajansa luokse.

Ajattele oikein Jumalasta

Älkää eksykö, rakkaat veljeni! (16)

Nyt Jaakob varoittaa kirjeen saajia, joita hän sydäimestään rakasti, ja myös meitä, ettemme eksyisi. Uskovillakin on suuri vaara ajatella Jumalasta väärin ikään kuin Jumalalla olisi pahoja ajatuksia meistä, kun joudumme kokemaan kuritusta ja koetelemuksia. Herra on kuitenkin todellisuudessa aina rakastava ja hyvä silloinkin, kun Hän joutuu käyttämään vitsaa meidän parhaaksemme.

Toinen ja ehkä vielä vaarallisempi harha on kuvitella, että synnin tekeminen ei ole kovin vaarallista, koska Jumala kuitenkin antaa anteeksi katuville. Niin ajattelevalla on väärä käsitys Jumalasta. Jumala on pyhä ja rakastava. Siksi uskovan tulee aina kauhistua kiusauksia, jotka viettelevät häntä syntiin. Rakkaus Herraan on myös rakkautta Hänen pyhyyteensä.

Valojen Isä

Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä, jonka luona ei ole muutosta eikä varjoakaan vaihtelusta. (17)

Jumala on hyvä, Hänessä ei ole mitään pimeyttä. Kaikki se hyvä, mitä päivittäin saamme nauttia, tulee Herralta. Siksi nekin asiat, jotka koemme tuskallisina koetuksina, ovat todellisuudessa Hänen hyviä lahjojaan meitä kohtaan. Kaikki hyvät ajalliset lahjatkin tulevat Jumalalta ja saamme ne kiitoksen kanssa nauttia. Siksi Jumala ei kutsu omiaan elämänkielteiseen asketismiin. Kaikki lahjat saa ottaa vastaan. Ne pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella. Siksi muun muassa pidämme joka aterialla ruokarukouksen.

Koska Jumala on valkeuksien Isä, uskovan elämä on vaeltamista valkeudessa. Jeesus sanoo siitä näin: *"Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo."* (Joh. 8:12)
Johannes kuvaa tätä vaellusta seuraavasti:

Tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, hänessä ei ole mitään pimeyttä. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä toimi totuuden mukaan. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1. Joh. 1:5-7)

Uudestisyntyminen

Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, että me olisimme hänen luomistekojensa ensi hedelmä. (18)

Jaksomme viimeisessä jakeessa Jaakob antaa vastauksen siihen, miten voimme kestää koetuksissa loppuun asti aina lopulliseen täyttymykseen asti. Avain on Jumalan sana, tarkemmin ilmaistuna evankeliumin sana. Se on Jumalan voima, joka synnytti synteihinsä kuolleen ihmisen Kristuksen ylösnousemuselämään. Jumalan omasta elämästä osalliseksi tullut ihmisen saa sitten koko elämällään kantaa hedelmää Jumalan nimen kiitokseksi ja ylistykseksi. Kysymys on sanoinkuvaamattoman suuresta armosta, joka tulee osaksemme, koska Jumala tahtoo sitä. Kysymys ei ole meidän tahdostamme, vaan siitä, että Herra itse tahtoo pelastaa meidät. Tätä armon ihmettä ja sen seurausta Paavali kuvaa näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvyydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:4-10)

Pelastuminen tapahtuu siis Jumalan sanan voimasta. Mutta sama evankeliumin voima antaa Herran omille päivittäin uuden voima kestää kaikkinaisissa koettelemuksissa aina viimeiseen loppuun asti. Elämme Hänen sanojensa varassa. Hengellinen elämämme riippuu jatkuvasta Herran sanojen vastaanottamisesta. Siksi tarvitsemme joka päivä Jumalan sanan lukemista ja rukousta. Sen voimalla pääsemme tekemään hyviä tekoja ja kantamaan hedelmää Herralle.

Jaak. 1:18-27

18. Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, että me olisimme hänen luomistekojensa ensi hedelmä.

19. Tietäkää, rakkaat veljeni, että jokaisen ihmisen tulee olla nopea kuulemaan mutta hidas puhumaan ja hidas vihaan,

20. sillä miehen viha ei toteuta Jumalan vanhurskautta.

21. Pankaa siis pois kaikki saastaisuus ja kaikenlainen pahuus ja ottakaa sävyisästi vastaan sana, joka on teihin istutettu ja joka voi pelastaa teidän sielunne.

22. Olkaa sanan tekijöitä eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne.

23. Jos joku on sanan kuulija mutta ei sen tekijä, hän on kuin mies, joka kuvastimesta tarkastelee luonnollisia kasvojaan.

24. Hän tarkastelee itseään, lähtee pois ja unohtaa heti, millainen oli.

25. Mutta se, joka on katsonut täydelliseen lakiin, vapauden lakiin, ja pysyy siinä eikä ole muistamaton kuulija vaan todellinen tekijä, hän on oleva autuas tekemisessään.

26. Jos joku luulee palvelevansa Jumalaa mutta ei hillitse kieltään, hän pettää sydämensä ja hänen jumalanpalveluksensa on turha.

27. Puhdasta ja tahratonta jumalanpalvelusta Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdingossaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta.

Sana ja teot

Missä suhteessa ovat Jumalan sanat ja uskovan pelastus ja hänen tekonsa uskon tulon jälkeen? Millaista on oikea jumalanpalvelus? Miten autuus liittyy uskovan tekoihin? Mitä tarkoittaa vapauden laki? Näitä kysymyksiä käsittelee tämän kertainen jaksomme Jaakobin kirjettä.

Farisealaisuuden vaara

Jaakobin kirje on hyvin käytännöllinen. Se kertoo, millaista elävän uskovan vaelluksen tulee olla. Taustalla lienee se, että Jerusalemissa helluntaina koetun valtaisan herätyksen jälkeen ennen pitkää saapuivat vainot. Ne hajottivat seurakunnan eri puolille Rooman valtakuntaa ja lähinaapurimaita. Pakolaisseurakuntana ja vähemmistönä juutalaistenkin diasporan keskellä uskovilla oli vaara sortua niin sanottuun "aivouksoon" eli pitämään kyllä kiinni saamastaan oikeasta opetuksesta mutta tyytymään samalla elämään niin kuin kaikki muutkin juutalaiset hajaannuksessa.

Sama vaara sortua uskonelämään, joka on vain teoreettista tietoa mutta josta puuttuu toiminta ja elämä sanan mukaan on meilläkin. Farisealaisuus on itse asiassa vaarallisin harha, koska ihminen edelleen pitää kiinni oikeasta opista ja kuvittelee, että se merkitsee samaa kuin oikea elämä. Jeesus joutui jakamaan kaikkein jyrkimät tuomionsa juuri ulkokultaisuudesta, joka on pohjimmiltaan itsepetoksessa elämistä.

Sana ja pelastus

Voidakseen elää Jumalan sanan mukaan ihmisen täytyy olla pelastunut eli hänellä tulee olla Pyhä Henki sydämessään uuden elämä ja voiman antajana. Siksi Jaakob palauttaa kirjeen saajien mieleen, miten he olivat päässeet pelastuksesta osalliseksi ja miten se elämä, jonka he saivat osakseen, voi säilyä muuttavana voimana ja viedä heidät elämään Jumalan tahtomalla tavalla. Hän muistuttaa, että Jumala synnytti omansa uuteen elämään Sanansa kautta. Paavali kirjoittaa samasta asiasta näin:

Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. Ennen kaikkea annoin teille tiedoksi sen, minkä myös itse olin saanut: Kristus kuoli meidän syntiemme tähden Kirjoitusten mukaan, hänet haudattiin ja hänet herätettiin kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan, ja hän näyttäytyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi samalla kertaa yli viidelle sadalle veljelle, joista useimmat ovat yhä elossa mutta jotkut ovat jo nukkuneet pois. Sitten hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille. Viimeiseksi kaikista hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikään kuin keskonen. (1. Kor. 15:1-8)

Jaakobin kirjeen saajat olivat kuulleet saman evankeliumin sanan Jeesuksen kärsimisestä ristillä heidän syntiensä tähden ja Hänen hautaamisestaan, ylösnousemuksesta ja ilmestymisestään. Sen evankeliumin uskossa vastaan ottaessaan he olivat saaneet syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen sydämeensä. He olivat pelastuneet kuulemalla evankeliumin sanan, joka synnytti heissä uskon.

Oikea asenne Sanaan

Nyt Jaakob korostaa jakeessa 21:

”Ottakaa sävyisästi vastaan sana, joka on teihin istutettu ja joka voi pelastaa teidän sielunne.” Ei riitä, että uskoon tullessamme otimme vastaan evankeliumin, vaan se on otettava joka päivä uudestaan ja uudestaan vastaan, sillä evankeliumi on Jumalan voima. Se ei ole siis vain voima tulla uskoon vaan myös voima vaeltaa päivittäin Jumalan yhteydessä.

Aivan samoin kuin Paavali, hän puhuu pelastuksesta tässä ei vain kertakaikkisena tapahtumana, kun tulimme uskoon ja pääsimme Jumalan lapsiksi, vaan myös futuurissa eli tulevaisuuteen viittaavana pelastuksena. Evankeliumin sana kykenee pitämään Herran oman uskossa aina lopulliseen ruumiin ylösnousemukseen asti ja antamaan matkalla toistuvan uuden voiman vaeltaa Herran tahdossa ja tehdä Jumalan tahdon mukaisia tekoja silloinkin, kun synti, maailma ja Sielunvihollinen pyrkivät hyökkäämään uskovaa vastaan joko masentamalla hänet, lamauttamalla hänet ja viekoittelemalla hänet aivouskoon.

Jotta elämä Herrassa olisi mahdollista, uskovon tulee ottaa vastaan Herran sana sävyisästi eli nöyrästi. Luettuamme tarpeeksi paljon Raamattua, Jumalan sanaa, meillä on todellinen vaara kuvitella, että nyt me osaamme sen ja niin huomaamattamme nousta Jumalan sanan yläpuolelle arvostelemaan sitä ja lukemaan siihen ehkä meitä miellyttäviä tulkintojamme, joista saatamme olla jopa ylpeitä, kun mielestämme ymmärrämme Sanaa paremmin kuin muut. Mutta juuri tuo väärä asenne tuhoaa Jumalan sanan mahdollisuuden tarjota meille elämän voimaa. Siksi Jaakob sanoo edellä:

Toistuva parannus

Pankaa siis pois kaikki saastaisuus ja kaikenlainen pahuus.

Se tarkoittaa sitä, että lähestyessämme Jumalan sanaa, meidän on suostuttava tekemään parannus sisimpämme saastaisuudesta ja pahuudesta. Ainoa oikea asenne Jumalan sanan edessä on nöyrä taipuminen parannukseen kaikesta synnistä. Kun viemme synnit Jeesuksen ristin juureen eli tunnustamme ne ja hylkäämme ne sekä pyydämme uutta omantunnon puhdistusta Jeesuksen sovintoveren voimalla, niin Jumalan sana pääsee voimakkaasti vaikuttamaan aitoa elämän muutosta. Meiltä kysytäänkin, millaisella asenteella me luemme Raamattua, jossa Jumala haluaa puhua meille.

Kuuleminen ja puhuminen

Tietäkää, rakkaat veljeni, että jokaisen ihmisen tulee olla nopea kuulemaan mutta hidas puhumaan ja hidas vihaan, sillä miehen viha ei toteuta Jumalan vanhurskautta. (19-20)

Tässä yhteydessä Jaakob korostaa vielä, miten tärkeää on kyky kuulla ja kuunnella Jumalan sanaa. Jeesus toistamalla toisti: *"Jolla on korvat kuulla, kuulkoon!"* Kaiken kristillisen elämän salaisuus on se, että meillä on korvat, jolla haluamme kuunnella Jumalan puhetta. Voi olla, että olemme rukouksessa niin innokkaat kertomaan omat ajatuksemme Jumalalle, ettemme pysähdy kuuntelemaan, mitä Herra haluaa kirkastaa meille itsestään tai puhua meidän sydämellemme. Edelleen meillä voi olla niin kiire viedä evankeliumia muille, todistaa heille, että emme otakaan itse vastaan Herran sanaa omalle sydämellemme.

Tietenkin Jaakob tarkoittaa myös normaalia ihmisten kuuntelemista ja heille puhumista. Kun haluamme kertoa ihmisille evankeliumin, meidän on ensin pysähdyttävä kuuntelemaan heitä. Jokaisella ihmisellä on jokin hiertävä ongelma sydämessään. Vasta kun ihminen tajuaa tulleen kuulluksi, hän ehkä uskaltautuu avaamaan sydämensä kipukohtia, joihin sitten saamme jakaa hänelle evankeliumin lääkitsevää balsamia ja johtaa hänet joko uskoon tai syvemmälle uskossaan.

Jos joku luulee palvelevansa Jumalaa mutta ei hillitse kieltään, hän pettää sydämensä ja hänen jumalanpalveluksensa on turha. (26)

Jaakob kaiuttaa tässä Jeesuksen sanoja siitä, miten jokaisesta turhasta sanasta me joudumme vastaamaan tuomiopäivänä ja sitä, että ihminen puhuu sydämen kyllyydestä eli puheet paljastavat ihmisen sydämen sisällön. Puheemme heijastavat näin ollen mitä syvimmissä merkityksessä jumalanpalvelustamme. Puheisiimme palaamme yksityiskohtaisesti luvussa 3.

Miehen viha

Tässä yhteydessä viittaaminen miehen vihaa saattaa kuulostaa hiukan oudolta, mutta Jaakob oli hyvin tietoinen, miten helposti meissä nousee viha, kun joudumme kokemaan vastustusta, torjuntaa ja jopa pilkkaa, kun yritämme mielestämme aivan vilpittömästi puhua ihmisille Jeesuksesta ja heidän pelastuksensa tarpeesta. Uskovan sydämessä asuu ihan aito syntisyys, joka nostaa helposti päätään vihan muodossa. Vihan vastakohta sävyisyys, jossa asetumme ihmisten alapuolelle, on ainoa tapa, jolla viestimme menee perille. Siksi Herra haluaa meidän heittävän pois oikeassa olemisen ylpeyden, joka on vihan moottori. Toki Jumalan lapsi haluaa pysyä Jumalan sanassa ja olla siinä mielessä oikeassa, mutta hän ei voi sitä tehdä muuten kuin alistumalla itsensä se alle, sen tuomittavaksi ja armahdettavaksi. Silloin meistä löytyy paremmin ymmärrystä ja rakkautta ja kärsivällisyyttä niitä kohtaan, jotka vielä ovat pimeydessä tai vasta matkalla siihen, minkä me olemme jo Kristuksessa jo löytäneet.

Silloinkin kun aidosti meidän tulee vihata syntiä, se on tehtävä niin, että jos ja kun näemme sitä ympärillämme, olemme samalla valmiit katsomaan omaan poveemme ja valmiit tunnustamaan ensin omat syntimme. Jos ja kun kannamme vihaa tai katkeruutta jotakuta ihmistä kohtaan, meidän on käytävä sen kanssa Herran eteen. Kolmannen luvun lopussa palaamme tähän aiheeseen.

Sanan tekijät

*Olkaa **sanan tekijöitä** eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne. Jos joku on sanan kuulija mutta ei sen tekijä, hän on kuin mies, joka kuvastimesta tarkastelee luonnollisia kasvojaan. Hän tarkastelee itseään, lähtee pois ja unohtaa heti, millainen oli. (22-24)*

Muistan, kun eräs hollantilainen lähetti aloitti saarnansa meidän kirkossamme Japanissa. Hän teki sen näin: "Oletteko valmiit kuuliaisesti noudattamaan, sitä mitä nyt teille Jumalan sanasta julistan." Se havahdutti minut siihen, että usein kuuntelemme julistusta "saarnakorvalla", mikä tarkoittaa sitä, että mieleemme ei tule se, että saarnan seurauksena elämämme pitäisi muuttua. Sen sijaan tarkkaamme, onko puhuja oikeaoppinen, tai mietimme, miten hyvin saarna kosketti tunteitamme tai miten hyvin esimerkein se oli valmistettu. Saatamme olla hyvinkin ihastuneita saarnaajan lahjakkuuteen ja saarnan mielenkiintoisuuteen, mutta emme anna saarnan koskettaa omaatuntoamme ja taivuttaa meitä elämän parannukseen.

Kuvaavaa on se, että Jeesuksen kuulijatkin torjuivat usein Herran sanan ihastellen samalla Hänen valtavan arvovaltaista esitystapaansa. Näin tapahtui muun muassa Jeesuksen vuorisaarnan jälkeen:

Kun Jeesus oli lopettanut puheensa, ihmiset olivat hämmästyksissään hänen opetuksestaan, sillä hän opetti heitä niin kuin se, jolla on valta, eikä niin kuin heidän kirjainoppineensa. (Matt. 5:28-29)

Kuitenkin juuri puheensa lopussa Jeesus oli vertausta käyttäen varoittanut siitä, että Jumalan sanan kuuleminen ilman sen panemista käyttöön omassa elämässä on itsepetosta:

"Sen tähden jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, on verrattavissa järkevään mieheen, joka rakensi talonsa kalliolle. Tuli sade, virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät taloa vastaan, mutta se ei sortunut, sillä sen perustus oli laskettu kalliolle. Mutta jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattavissa tyhmään mieheen, joka rakensi talonsa hiekalle. Tuli sade, virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät taloa vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli perinpohjainen." (Matt. 5:24-27)

Jumalan sanassa, evankeliumissa on voima, mutta se ei pääse vaikuttamaan, ellei sanan mukaan lähdetä toimimaan ja tehdä, niin kuin sana sanoo.

Aivan samaa Jeesus korosti vielä jäähyväispuheessaan opetuslapsille näin:

*Jos siis minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tekin olette velvolliset pesemään toistenne jalat. Minä olen antanut teille esikuvan, että te kisitte niin kuin minä olen tehnyt teille. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei palveli- ja ole herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi. Te olette **autuaita**, jos tämän **tiedätte** ja näin **teette**.* (Joh. 13:14-17)

Tietenkään tämä kehoitus tehdä ja toimia Jumalan sanan mukaan ei koske vain sanan kuulijoita, vaan yhtä lailla myös itse saarnaajaa. Vain sellaisella saarnalla on uskottavuutta, jota saarnaaja itse toteuttaa elämässään. Itse asiassa saarnan valmistamisen suurin haaste onkin juuri tässä. Paavali sanoo siitä näin:

En siis juokse umpimähkään enkä nyrkkeile kuin ilmaan hui-toen, vaan suuntaan lyönnit omaan ruumiiseeni ja alistan sen tottelemaan, etten minä, joka muille saarnaan, itse joutuisi hylätyksi. (1. Kor. 9:26-27)

Sanan kuuleminen ilman, että siitä tehdään johtopäätöksiä elämään, on yhtä tyhjää, kuin peilin katselu ja sen unohtaminen, miltä näytti. Peli antaa kyllä mahdollisuuden

puhdistautua niistä lioista, mitkä se näyttää, mutta peili itse ei sitä saa aikaan. Vasta kun toimimme näkemämme kukaan, peilistä on jotain hyötyä.

Vapauden laki ja autuas tekeminen

Mutta se, joka on katsonut täydelliseen lakiin, vapauden lakiin, ja pysyy siinä eikä ole muistamaton kuulija vaan todellinen tekijä, hän on oleva autuas tekemisessään. (25)

Useassa ei yhteydessä Raamattu kuvataan kuvastimeksi. Kuvastin eroaa sikäli nykyisistä peileistä, että se tehtiin yleensä metallilevystä, joka kiillotettiin niin, että siitä kuvastui riittävän hyvin katselijan kasvot. Paavali viittaa siihen muun muassa näin:

Nyt näemme kuin kuvastimesta, himmeän heijastuksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin. (1. Kor. 13:12) Ja viitatessaan uskosta osattomiin juutalaisiin Paavali käyttää edelleen samaa kuvaa kuvastimesta:

Vielä tänäänkin peite on heidän sydämensä päällä Moosesta luettaessa, mutta kun heidän sydämensä kääntyy Herran puoleen, peite otetaan pois. Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaiseksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:15-18)

Raamattu on siis meille kuin kuvastin, josta voimme tietenkin nähdä oman sydämemme tilan ja havaita, miten maailman pahuus on siellä totuuden mukaisesti kuvattu. Raamattu kuvastimen suunnatessamme veljiin tai sisariin Kristuksessa saatamme havaita, että heidät onkin puettu Kristuksen vanhurskauden vaatteeseen. Mutta Raamattu on annettu meille ennen kaikkea sitä varten, että suuntaisimme sen Jeesukseen Kristukseen ja katselisimme Hänen ihmeellistä kirkkauttaan, joka tuli syvimmin ilmi Hänen kulkiessaan ristin tien kuoleman kautta ylösnousemuksen voittoon. Jos suuntaamme katseemme Hänen kirkkauteensa, Pyhä Henki alkaa muuttaa meitä Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen. Jeesuksen katselemisesta kumpuaa nimittäin voima toteuttaa Hänen tahtoaan elämässä.

Jos yritämme tehdä ja toimia Jumalan sanan mukaan omassa voimassamme, olemme alle aikayksikön nokka savessa. Se on lain alaista puuhastelua, joka parhaassa tapauksessa vie meidät epätoivoon omista mahdollisuuksistamme pelastua ja elää kristittynä ja sitä kautta etsimään apua Herralta. Lakia ei ole annettu meille pelastustieksi, mutta sen noudattamien pelastetuillekin on mahdotonta omassa voimassa. Pahimmillaan lain tietä yrittävä päättyy siihen, että hän pikku hiljaa laskee lain vaatimustasoa alaspäin niin, että lopulta se vastaa hänen omaa elämäntapaansa. Niin hänestä kehittyy sitten aito fariseus.

Siksi Jaakob marssittaa eteemme käsitteen ”vapauden laki”. Se ei tarkoita sitä, että uskova ihminen vapautettaisiin lain vaatimusten noudattamisesta, sillä Mooseksen lain sisältö on rakkaus: rakkaus Jumalaan ja rakkaus lähimmäisiin. Sen sijaan se tarkoittaa, että Jeesuksen sanojen ja käskyjen noudattaminen nouseekin vapaudesta käsin. Sen vapauden antaa evankeliumin sana, joka vapauttaa meidät syyllisyydestä omaehtoiseen palveluun. Se vaikuttaa se, kun katselemme Raamattu kuvastimesta Kristuksen armollisia ja pyhiä kasvoja ja Pyhä Henki meidän sisältämme käsin alkaa synnyttämään meissä tahdon ja kyvyn toimia Jumalan sanan mukaan. Tärkeää on kuitenkin huomata, että tätä sisältä käsin tapahtuvaa muutosta Pyhä

Henki ei vaikuta muuten kuin siten, että evankeliumin sanassa jatkuvasti katselemme Kristuksen kasvoja.

Sen lopputuloksena on ”autuus tekemisessä”. Herran tahdon tekemisestä tulee Kristusta katsovalle ilon ja onnen syy. On suunnaton etuoikeus saada palvella Herraa, kun on saanut maistaa Hänen armonsa suuruutta päivittäin Hänen kanssa viipyessämme. Silloin toteutuu myös se, mitä Paavali kuvaa pelastetun tehtäväksi:

Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:10)

Ne teot, joihin Herra meitä johtaa, ovatkin Jumalan itsensä edeltä valmistamia. Se on vaeltamista todellisessa vapaudessa. Siitä kumpuaa sitten myös aito jumalanpalvelus.

Oikea jumalanpalvelus

Puhdasta ja tahratonta jumalanpalvelusta Jumalan ja Isän silmissä on käydä katso-massa orpoja ja leskiä heidän ahdingossaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta. (27)

Luvun lopussa Jaakob ottaa vielä kantaa siihen, millaista on oikea jumalanpalvelus. Suomenkielessä miellämme sanan tarkoittamaan sunnuntaisia kokoontumisia Herran sanan ääreen. Niissähän Jumala palvelee Häntä ylistämään kokoontunutta seurakuntaa omalla armonsa ja totuutensa sanalla. Kokoontumiset ovat Jumalan tahto, niin kuin Heprealaiskirje osoittaa:

Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon päivän lähestyvän. (Hepr. 10:25)

Ne ovat itse asiassa valmistautumista siihen suureen kokoukseen, kun Herra Jeesus palaa suuressa kirkkaudessaan maan päälle.

Jumalanpalveluksella Jaakob ei kuitenkaan tarkoita noita meidän kokoontumisiamme, vaan sitä arkipäiväistä elämää, mitä elämme kodissamme, työpaikoillamme, kouluissamme ja yhteiskunnassamme. Siihen kuuluu kolme asiaa: Ensinnäkin sen, että pidämme kиеllemme kurissa ihmissuhteissamme, toiseksi se, että autamme eri tavalla ahdingossa ja yksinäisyydessä eläviä lähimmäisiämme ja kolmanneksi se, että kun kaikki tämä tapahtuu maailmassa, joka on täynnä kaikenlaista saastaa, huolehdimme sydämemme puhtaudesta.

Paavali kuvaa samaa jumalanpalvelusta näin:

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (Room. 12:1-2)

Heprealaiskirje lisää vielä näin:

Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään. Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omas-tanne, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mieltyy. (Hepr. 13:15-16)

Kolossalaiskirje tiivistää kaikki arkisen jumalanpalveluksen muodot näin:

Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne niin kuin Herralle eikä ihmisille. Tehän tiedätte, että saatte Herralta palkaksi perinnön. Te palvelette Herraa Kristusta. (Kol. 3:23-24)

Tänään saamme siis rakentaa suunnitelman siitä, millä tavalla tällä viikolla voimme palvella Herraa, kuuden päivän mittaisessa jumalanpalveluksessamme.

Jaak. 2:1-13

1. Veljeni, te, jotka uskotte meidän kirkastettuun Herraamme Jeesukseen Kristukseen, älkää katsoko henkilöön.
2. Jos kokoukseenne tulee mies, kultasormus sormessaan ja yllään hienot vaatteet, ja tulee myös köyhä likaisissa vaatteissaan,
3. niin te kiinnitätte huomionne tuohon hienosti pukeutuneeseen ja sanotte: "Istu tähän mukavasti." Köyhälle te sanotte: "Seiso sinä tuossa" tai "Istu tähän jalkajakkarani viereen."
4. Ettekö te silloin ole joutuneet ristiriitaan itsenne kanssa? Eikö teistä ole tullut väärämielisiä tuomareita?
5. Kuulkaa, rakkaat veljeni! Eikö Jumala ole valinnut niitä, jotka ovat maailman silmissä köyhiä, olemaan rikkaita uskossa ja sen valtakunnan perillisiä, jonka hän on luvannut häntä rakastaville?

6. Mutta te olette häpäisseet köyhän. Eivätkö juuri rikkaat sorra teitä ja vedä teitä tuomioistuinten eteen?
7. Eivätkö juuri he pilkkaa sitä jaloa nimeä, joka on lausuttu teidän ylitsenne?
8. Jos te noudatatte Raamatun kuninkaanlaista lakia: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi", te teette oikein.
9. Mutta jos te katsotte henkilöön, te teette syntiä, ja laki osoittaa teidät lainrikkokijiksi.
10. Sillä se, joka pitää koko lain mutta rikko yhdessä kohdassa, on syyllinen kaikissa kohdin.
11. Hän, joka sanoi: "Älä tee huorin", sanoi myös: "Älä tapa." Jos et teekään huorin mutta tapat, olet lainrikkokija.
12. Puhukaa ja toimikaa niin kuin ne, jotka tuomitaan vapauden lain mukaan.
13. Tuomio on näet armoton sille, joka ei ole osoittanut laupeutta. Laupeus saa tuomiosta riemuvoiton.

Tasa-arvo

Tänä päivänä Suomessa lähes kaikkien asioiden käsittelyyn tavalla tai toisella liitetään kysymys tasa-arvosta. Taustalla on tietenkin vahva tietoisuus, ettei tasa-arvo toteudu läheskään sillä tavalla, millä toivottaisiin. Pitäisikö kaikilla olla sama palkka aivan riippumatta siitä, millaista työtä kukin tekee? Aikanaan meillä lähetystyössä Japanissa oli niin sanottu tarvepalkka, joka oli täysin riippumaton koulutuksesta tai tehtävän laadusta. Pidimme sitä erittäin hyvänä järjestelmänä, mutta kun kotimaan päässä palkka määräytyikin koulutuksen ja työnkuvan mukaan, paine kasvoi suureksi ja tarvepalkasta luovuttiin meidän suureksi pettymykseksemme. Palkka asioissa ei yhteiskunnassamme eikä liioin seurakunnissamme ole päästy tasa-arvoon, jos sillä tarkoitetaan samapalkkaisuutta. Mutta juuri tasa-arvon nimissä palkkoistakin usein taistellaan. Sukupuolien välinen tasa-arvo on toinen alue, jolla taistelua on käyty jo pitkään. Kaikenlainen kansallisuuden, syntyperän, ihonvärin, uskonnon ynnä muiden eroavuuksien perusteella tapahtuva syrjintä on lailla kiellettyä, mutta sitä kaikkea kuitenkin tapahtuu.

Mihin sitten ihmisten tasa-arvo perustuu? Kun tämän kysymyksen esittää ihmisille, niin saakin sitten kovin erilaisia vastauksia. Usein vain toistetaan, että kaikki ovat samanarvoisia. Toiset mittaavat ainakin omaa arvoa ja usein muidenkin arvoa palkkapussin paksuudella tai yhteiskunnallisella asemalla tai merkittävillä saavutuksilla. Moni työelämästä sairauden tai muun syyn vuoksi syrjäytynyt kokee itsensä täysin arvottomaksi ja hyödyttömäksi noilla mitoilla arvioituna. Kuitenkin hyvinvointiyhteiskuntamme sosiaaliturvassa ainakin periaatteessa lähtee liikkeelle siitä, että vanhus-ten, pysyvästi sairaiden, vammaisten ja myös rikollisten arvo on niin suuri, että heistä tulee huolehtia. Tosin aborttien hyväksyminen ja eutanasian ajaminen osoittavat, että kristinuskon taakseen jättäneiden on näistäkin periaatteista suhteellisen helppo luopua ja pitää arvokkaana vain tietynlaista elämää.

Tasa-arvo ajattelu nousee kristillisestä uskosta, mutta kun siitä on luovuttu, ei löydy enää mitta, jolla kaikkien ihmisten arvo voitaisiin arvioida. Jos ihminen kokee olevansa nollan arvoinen, niin hänelle tasa-arvo merkitsee sitä, että kaikki muutkin ovat nollan arvoisia ja siksi heille saa oikeastaan tehdä mitä tahansa.

Arvon mitta

Veljeni, te, jotka uskotte meidän kirkastettuun Herraamme Jeesukseen Kristukseen, älkää katsoko henkilöön.(1)

Tämän kertaisessa jaksossamme Jaakob avaa meille, mihin ihmisarvo perustuu ja miksi kaikkien ihmisten tasapuolinen kohtelu voi löytyä vain oikeassa suhteessa kirkastettuun Herraan Jeesukseen Kristukseen. Sikäli kuin uskovatkaan eivät tee uskostaan oikeita johtopäätöksiä ihmissuhteissaan, heidän on tehtävä synneistään parannus ja palattava katsomaan, kuka ja millainen on heidän uskonsa kohde.

Tasa-arvo perustellaan usein sillä, että Jumala on luonut jokaisen ihmisen omaksi kuvakseen. Jokaisen ihmisen arvon määrittää siksi se, millaisena Jumala hänet näkee. Tietenkin tällaisessa ajattelussa on totuutta, mutta se unohtaa helposti sen, että luotu ihminen lankesi syntiin ja joutui synnissään Jumalan vihan ja kadotustuomion alaiseksi. Kylläkin Jumalan luomina mutta langenneina ihmisinä olemme menettäneet alkuperäisen Jumalan kuvan ja täydellisessä turmeluksessa jokainen ihminen on itsessään iankaikkisen tulen arvoinen.

Jumala kuitenkin sanomattomassa laupeudessaan ja ihmisrakkaudessaan lähetti oman Poikansa Jeesuksen pelastamaan kadotukseen kulkevat ihmiset. Jumalan rakkaus suoritti eräänä perjantaipäivänä mittauksen, jolla jokaiselle ihmiselle löytyy todellinen arvo. Jumala asetti toiseen vaakakuppiin oman Ainosyntyisen Poikansa, synnittömän ja täydellisen Jeesuksen Kristuksen ja toiseen vaakakuppiin minut syntisen ihmisen, jolle syystä kuuluisi kadotus. Kumpi vaakakuppi nousi kevyempänä ylemmäs? Se, jolle Isä oli sijoittanut oman Poikansa. Se nousi niin ylös, että Jeesus Kristus nostettiin ristin puulle naulittavaksi ja kantamaan kaiken minun syntini iankaikkisen rangaistuksen viimeiseen pisaraan asti. Jeesuksen sanoin kuvaamattoman tuskan keskellä Isän hyljättyä Hänet iankaikkisen tulen tuskaan paljastui Jeesuksen kirkkaus. Se oli Jumalan käsittämättömän suuren rakkauden kirkkain osoitus, josta Jeesus itse sanoi:

"Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut. Sinä olet uskonut hänen valtaansa kaikki ihmiset, jotta hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka olet hänelle antanut." (Joh. 17:1-2)

Ylösousemus kolmantena päivänä sinetöi tämän Jeesuksen kirkkauden.

Jumalan suunnaton rakkaus kiinnitti minuun syntieni tähden kadotuksen ansainneeseen käsittämättömän suuren arvon. Koska tämä lunastus tapahtui koko maailman puolesta, niin minun tulee nähdä kaikkien muidenkin ihmisten arvo saman suuruisena kuin omanikin. Johannes kirjoittaa: *"Lapseni! Kirjoitan tämän teille, ettette tekisi syntiä. Jos joku kuitenkin syntiä tekee, meillä on Isän luona puolustaja, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä vain meidän vaan myös koko maailman."* (1. Joh. 2:1-2)

Vaikka ihmiset ja myös uskovat ovat edelleen syntisiä, Kristuksen kirkkauden tähden heillä on sama ihmisarvo. Lisäksi se on täydellistä tasa-arvoa, koska se ei perustu mihinkään meissä itsessämme vaan kokonaan Jumalan armon suuruuteen.

Se, jonka Jumala on saanut Pyhän Henkensä kautta kutsunut ja valinnut pelastukseen, on saanut vielä lisäarvon elämäänsä. Hän on saanut Pyhän Hengen. Jumala voi ja tahtoo käyttää uskovaan oman nimensä kunniaksi. Hänellä on siis myös käyttöarvo Jumalan valtakunnassa. Mutta niin kuin hänen pelastuksensa on yksin armosta, niin on hänen käyttöarvonsa yksin armoa eikä siinä ole siksi mitään aihetta omaan kerskailuun.

Jaakob edellyttää, että kirjeen saavat uskovat osaisivat tehdä oikeat johtopäätökset uskostaan ihmeelliseen kirkastettuun Vapahtajaansa ja Herraansa. Sillä seurakuntienkin keskelle oli hiipinyt eriarvoistamisen ja syrjinnän syntiä.

Miten näet ihmiset?

Jos kokoukseenne tulee mies, kultasormus sormessaan ja yllään hienot vaatteet, ja tulee myös köyhä likaisissa vaatteissaan, niin te kiinnitätte huomionne tuohon hienosti pukeutuneeseen ja sanotte: "Istu tähän mukavasti." Köyhälle te sanotte: "Seiso sinä tuossa" tai "Istu tähän jalkajakkaran viereen." Ettekö te silloin ole joutuneet ristiriitaan itsenne kanssa? Eikö teistä ole tullut väärämielisiä tuomareita?" (2-4)

Kun kuljemme kadulla tai tiellä, vastaamme tulee ihminen. Siinä saattaa kestää vain muutamia sekunteja, kun hän on mennyt jo ohi. Silti saatamme hänen ulkoisesta olemuksestaan tehdä hyvin tuomitsevan, halveksivan tai jopa arvostavan arvion. Tuon lyhyen ohimenevän hetken voisi kuitenkin muuttaa rukoukseksi: "Herra pelasta ja siunaa tuota ihmistä!"

Saksalaiset sanovat: "Kleider machen leute!" eli "Vaatteet tekevät ihmisen." Uskovilakin on suuri kiusaus arvioita ihmisten varallisuuden mukaan. Muistan katselleeni videon, jossa hienon megaseurakunnan jumalanpalvelukseen käveli mies parta ajamatta, räsysissä ja likaisissa vaatteissa. Ihmiset suhtautuivat häneen niin kuin normaali suomalainen pultsariin, ottivat etäisyyttä ja asenteillaan antoivat ymmärtää, että mies oli väärässä paikassa. Sitten jumalanpalveluksen juontaja aloitti ja pyysi seurakunnan uutta pastoria tulemaan eteen esittäytymään. Miten ollakaan juuri tuo pultsarin näköinen mies astui eteen ja kertoi tullessa jumalanpalvelukseen juuri sellaisessa asussa nähdäkseen, noudatetaanko seurakunnassa Jaakobin antamia ohjeita. Seurakunta joutui tekemään parannuksen väärästä asenteistaan, jotka ikävä kyllä meitäkin usein saattavat viedä mukanaan.

Fariseus Simonin kodissa aterialla olleen Jeesuksen jalkojen ääreen tuli prostituoitu itkemään, pesemään Jeesuksen jalat kyynelillään ja voitelemaan ne hajuvoiteella. Silloin Jeesus kysyi Simonilta:

"Näetkö tämän naisen? Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jaloilleni, mutta tämä kasteli minun jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et antanut minulle suudelmaa, mutta tämä ei ole lakannut suutelemasta jalkojani siitä asti, kun tulin sisään. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta tämä voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Sen tähden sanon sinulle: hänen paljot syntinsä on annettu anteeksi, ja sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta se, jolle annetaan vähän anteeksi, rakastaa vähän." Sitten hän sanoi naiselle: "Sinun syntisi ovat anteeksi annetut." (Luuk. 7:44-48)

Jos sinut on Herra armahtanut ja ottanut omakseen kauheista synneistäsi huolimatta, sinun tulee myös nähdä ihmiset oikein. Me saamme katsella niin rikkaita kuin köyhiäkin siitä armosta käsin, josta olemme päässeet osalliseksi. Jos tuomitsemme ihmiset heidän ulkomuotonsa perusteella, olemme väärä tuomareita, ristiriidassa itse armon evankeliumin kanssa.

Tänä päivänä seurakunnissa voi olla vaarana, että niitä seurakuntalaisia, jotka ovat varakkaampia kuin muut ja jotka ehkä uhraavat seurakuntatyölle enemmän kuin muut, kohdellaan eri tavalla kuin muita. Toki seurakunnassa on erilaisilla armolahjoilla palvelevia ja erilaisia tehtäviä, mutta jokainen on Herran silmissä yhtä arvokas. Siksi myös kaikkia jäseniä tulee kohdella samalla rakkaudella.

Todellinen rikkaus ja Jumalan valinta

Kuulkaa, rakkaat veljeni! Eikö Jumala ole valinnut niitä, jotka ovat maailman silmissä köyhiä, olemaan rikkaita uskossa ja sen valtakunnan perillisiä, jonka hän on luvannut häntä rakastaville? Mutta te olette häpäisseet köyhän. Eivätkö juuri rikkaat sorra teitä ja vedä teitä tuomioistuinten eteen? Eivätkö juuri he pilkkaa sitä jaloa niimeä, joka on lausuttu teidän ylitsenne? (5-7)

Nyt Jaakob haluaa vielä muistuttaa meitä uskovia Jumalan valinnasta, jonka pelkästä armosta olemme saaneet osaksemme. Paavali kirjoittaa samasta valinnasta muun muassa näin:

Jo ennen maailman perustamista hän (Jumala) valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)

Meissä itsessämme ei ole mitään syytä siihen, että Jumala Kristuksessa valitsi meidät. Kysymys on kokonaan Jumalan yksipuolisesta armosta. Jos joku vankilassa olevista vangeista armahdetaan, se ei perustu mihinkään oikeuteen. Rangaistuksen kärsiminen on oikeuden toteutumista. Siksi jos yksi vanki armahdetaan, se ei merkitse sitä, että kaikki pitäisi armahtaa. Jumalan armossa ei ole kysymys oikeudesta vaan käsittämättömän suuresta rakkaudesta sellaiseen, joka ei mitenkään ansaitse rakkautta.

Jumalan valitsemat voivat joutua tässä ajassa kärsimään köyhyydestä, sairauksista ja vainoista, mutta he ovat rikkaita uskossa, sillä heidän rikkautensa on Kristus. He tietävät saaneensa perinnökseen Jumalan kirkkauden valtakunnan, jota he eivät vielä nyt näe, mutta jonka tietävät jo nyt omistavansa. Sen rikkaus on jotain sanomattomasti suurempaa kuin, mitä voisimme ajallisista aarteista edes kuvitella. Turvautuminen Jeesukseen ja Hänen armonsa omistaminen synnyttävät uskovassa vastarakkauden Herraan Jeesukseen. Sinä olet Kristuksessa jotain sanomattoman suurta, olet käsittämättömän rikas, mutta silti sinä et voi kerskata mistään itsessäsi. Armo sulkee meiltä pois kaiken kerskauksen niin kuin Paavali kirjoittaa:

Katsokaa omaa kutsumistanne, veljet. Ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa eikä monta jalosukuista. Mikä maailman mielestä on hullutusta, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään. Mikä maailman mielestä on heikkoa, sen Jumala valitsi saattaakseen voimakkaat häpeään. Mikä maailmassa on synty-perältä alhaista ja halveksittua, mikä ei ole mitään, sen Jumala valitsi tehdäkseen mitättömäksi sen, mikä on jotakin, ettei mikään liha voisi kerskailla Jumalan edessä. (1. Kor. 26-29)

Ilmaus ”*jalo nimi, joka on lausuttu teidän ylitsenne*” viittaa sekä siihen, että uskovat on kastettu Jeesuksen nimeen ja joka kerta kun heitä jumalanpalveluksissa tai rukoushetkissä siunataan meitä. Kysymys ei ole pelkästään lauseista, vaan Herra on luvannut siunaamalla siunata niitä, joiden ylitse Hänen nimensä lausutaan. Vaikka ajallisesti rikkaat usein pilkkaavatkin vainoavatkin köyhiä Herran omia, he omistavat kaiken sen keskellä suunnattoman rikkauten: He ovat valittuja, he ovat saaneet uskon lahjan, heillä on taivas omanaan ja Herran siunaus varjelee heitä kaikessa.

Saman aikaisesti Jaakob palauttaa uskovien mieleen Jeesuksen sanat: *”Totisesti minä sanon teille: rikkaan on vaikea päästä Jumalan valtakuntaan. Vielä minä sanon teille: helpompi on kamelin mennä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.” Kun opetuslapset kuulivat sen, he olivat kovin hämmästyneitä ja kysyivät: ”Kuka sitten voi pelastua?” Jeesus katsahti heihin ja sanoi: ”Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista.” (Matt. 19:23-26)* Koska pelastus on Jumalan teko, niin jopa rikkaatkin voivat siitä osalliseksi, mutta vain siten että he nöyrytyvät Jumalan edessä köyhiksi.

Kuninkaallinen laki

Jos te noudatatte Raamatun kuninkaallista lakia: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”, te teette oikein. (8)

Kun keskiverto suomalaiselta kysytään, mitä kristinusko opettaa, saa usein vastaukseksi: ”Se opettaa lähimmäisen rakastamista.” Jo Vanha testamentti opettaa tuota kuninkaallista lakia, mutta sehän ei ole kristinuskon sanoma, vaan se osoittaa miten mahdotonta ihmisen on pelastua lakia noudattamalla. Jokainen rehellinen ihminen joutuu nimittäin tunnustamaan, että rakastan itseäni enemmän kuin muita, olen itseks, omahyväinen ja etsin omaa kunniaani. Siksi viime vuosikymmeninä uskovienkin keskuuteen on levinnyt harhaoppi, joka väittää: ”Rakasta itseäsi niin voit rakastaa muita!”

Vapauta itsesi negatiivisesta!

Tämän uususkonnollisen opin mukaan rakastat itseäsi, kun käsittelet lähinnä kristillisesti maalatuilla psykologisilla tai menetelmillä turhat syyllisyytesi, vihan tunteesi,

katkeruutesi, masennuksesi jne elämästäsi ulos, niin vihdoinkin vapaudut rakastamaan toisiakin ihmisiä. Onnellinen kristityn elämä ei mitenkään voi onnistua pelkästään uskomalla evankeliumiin.

Tosi asiassa rakkaus voi syntyä vain Pyhän Hengen hedelmänä. Pyhä Henki taas voi vaikuttaa ainoastaan ja vain silloin kuin ihminen uskoo Kristuksen evankeliumin, ei millään psykologis-uususkonnollisilla menetelmillä.

Rakkaus uudessa merkityksessä

Sanan rakkaus moderni sisältö on erittäin tunnevaltainen. Jos rakastat, se tarkoittaa, että tunnet hyviä tunteita rakkautesi kohteeseen ja siksi haluat tehdä hänelle hyvää. Hyvää taas on se, mikä taas synnyttää rakastavassa ihmisessä ja rakkauden kohteessa hyviä tunteita. Mikään ei ole rakkauden yläpuolella. Eikö Paavalikin kirjoittanut: *"Koko laki on näet täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi'."* (Gal. 5:14) Mitään ei saa asettaa hyvien tunteiden purkamisen ja hankkimisen esteeksi. Rakkaus on kaiken mitta. "Jumala on rakkaus" ymmärretään merkityksessä "Jumala on Suurpehmo, jolla on lämmin syli". Jumalan luona tuntuu aina hyvältä, lämpimältä ja turvalliselta. Mooseksen Jumala on vanhentunut hirviö, jonka on onneksi korvannut pehmo-jeesus.

Rakkaus Raamatussa

Rakkaus Raamatussa tarkoittaa aivan muuta kuin hyvien tunteiden omistamista tai tunteiden mukaan elämistä. Rakkaus on itsensä uhraavaa toimintaa, jossa tehdään hyvää toiselle vastoin kielteisiäkin tunteita. *"Rakasta vihollistasi!"* Rakkaus antaa pois omastaan, antaa aikaansa, vaivaansa, rahaansa, jopa ruumiinsa ja henkensä. Rakkauden toiminnan motivoi se, että toinen nähdään Jumalalle arvokkaana, Jeesuksen uhriveren arvoiseksi siitä huolimatta, että kohde tekisi pahaa tai vääryyttä rakkauden osoittajaa kohtaan. Jumala rakastaa niitä ihmisiä, joita Hän pyhässä oikeudenmukaisuudessaan vihaa heidän syntiensä tähden. Jumala toimii siis "vastoin" pyhää vihaansa ja Jeesuksen tähden vetää ihmisiä pelastukseen. Rakkaus merkitsi Isälle suunnatonta tuskaa, kun Hän hylkäsi meidän sijastamme Oman Poikansa Golgatan tuskiiin. Kun Jeesus kärsi, Jumala rakasti. Rakkauden osoittaminen merkitsee siksi myös aina kipua ja tuskaa kohteen puolesta, niin kauan kuin kohde on Jumalan pelastuksesta osaton.

Rakasta lähimmäistäsi!

"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!" ei ole käsky rakastaa itseään vaan ja ainoastaan lähimmäisiä. Omista tarpeistaan käsin ihminen tietää toisen tarpeet ennen kuin toinen niistä kertoo. Siksi rakastava lähtee täyttämään toisen tarpeita pyytämättä. Rakkaus vie aina omastaan luopumiseen. Kukaan ei voi rakastaa, ellei hän kiellä itseään, ota ristiään ja seuraa Jeesusta. Lähimmäisen rakkaus voi onnistua vain, jos Jumala rakastaa ihmistä ensin eikä jos ihminen rakastaa itseään.

Rakkaus on omastaan pois antamista. Mitä ihminen voi antaa itselleen sellaista mitä hänellä ei jo olisi. "Anna itsellesi aikaa!" on humpuukia. Sinun aikasi on sinun. "Anna itsellesi aikaa!" tarkoittaa todellisuudessa: "Pidä omasi itselläsi, älä anna sitä muille, ole itsekäs!" Raamattu ei missään kehoita ihmistä rakastamaan itseään. Riittää, kun avaat sydämesi ottamaan vastaan Jumalan mittaamaton rakkaus Jeesuksessa. Siitä riittää sitten jaettavaksi muille.

Kun raamattu puhuu omasta ruumiista huolehtimisesta, siinä ei ole kysymys itsensä rakastamisesta, vaan Jumalan lahjojen vastuullisesta käytöstä. Jumala rakastaa sinua ja antaa Sinulle myös lepoa, ravintoa ja vastuuta omien lahjojensa käytön suhteen. "Rakasta itseäsi!" on mahdoton kehotus. Jeesuksen lunastama on Jeesuksen oma. Hänen tulee siksi antaa koko sielunsa ja ruumiinsa Herralle, eikä pidättää mitään itselleen.

Syyllisyyden, vihan ja masennuksen käsittelyssä "itsensä rakastamisopista" ei ole myöskään mitään apua, päin vastoin. Vain Jumala ja vain evankeliumi kykenee käsittelemään ihmisen syyllisyyden, vihan, masennuksen ja moninaiset muut ongelmat, jotka ovat suoraan tai epäsuorasti ihmisen syntyisyydestä johtuvia. Mutta evankeliumi sitten myös tehoaa! Usko Kristukseen vapauttaa!

Tässä harhassa Jumalan armo ja Jumalan tekemä työ Kristuksessa, joka yksin kykenee käsittelemään ihmisen synnin, välineellistetään ja otetaan ikään kuin omiin käsiin. Todellisuudessa siinä ihmiselle ei kuitenkaan tarjota mitään Jumalan armoa, sillä sitä on mahdoton välineellistää - Jumala ei suostu meidän työkaluksemme, vaan joukko tunteiden käsittelyyn kehitettyjä psykologisia menetelmiä, joilla hetkellisesti saadaan todellakin vaikutusta, mutta jotka eivät itse asioiden ydintä, syntikysymystä kykene käsittelemään. Jumala siirtyy pois keskuksesta, ihminen tulee korotetuksi. Viime kädessä Jumalaa ei oikeastaan tarvittaisi ollenkaan, koska opin alkupe-
räisessä uususkonnollisessa muodossa ihminen itsessään on osa jumaluutta. Kaikessa tässä on kuitenkin kysymys ihmisen perus ylpeydestä ja uskosta omaan itseensä.

Itsensä rakastamisopin vaikutus on ollut erittäin tuhoisa kristillisissä seurakunnissa. Uhrautuva, omastaan luopuva aito kristillinen rakkaus on romahtanut ja itsekkyyks on alkanut rehtäa, mutta nyt täysin hyväksyttynä asiana. Itsensä rakastamisen ja itsekkyyden raja on veteen piirretty viiva.

Raamatullinen malli on se, että Jumala rakastaa syntistä ihmistä. Vain Jumala kykenee ratkaisemaan synnin tuottaman syyllisyyden ja seuraukset elämässämme. Meidän tehtävämme on ottaa uskossa vastaan tämä Jumalan itse tekemä armotyö. Kun sitten Jumala on vuodattanut Pyhässä Hengessä oman rakkautensa sydämiimme, voimme lähteä iloisin ja vapain mielin jakamaan toisille siitä, mitä Jumalalta saimme eli rakastamaan heitä.

Koko laki

Mutta jos te katsotte henkilöön, te teette syntiä, ja laki osoittaa teidät lainrikkokijksi. Sillä se, joka pitää koko lain mutta rikkoo yhdessä kohdassa, on syyllinen kaikissa kohdin. Hän, joka sanoi: "Älä tee huorin", sanoi myös: "Älä tapa." Jos et teekään huorin mutta tapat, olet lainrikkoja. (9-11)

Jaakob huomauttaa vielä, että rikkaan suosiminen ohi köyhän on koko Jumalan lain rikkomista. Jokainen pieninkin synti on aina nousemista Jumalaa vastaan ja koko Jumalan tahdon hylkäämistä. Asetelma on vähän niin kuin suuttuneen vanhemman, kun hän sanoo käskynsä rikkoneelle lapselleen: "Miksi et kuunnellut, mitä minä sainoin!" Kysymys ei niinkään ole siitä, mitä tehdään, vaan, ketä vastaan nousta.

Synnissä on kysymys lain rikkomisesta ja Jumalan yläpuolelle nousemisesta. Siksi uskovien on tehtävä parannus niistäkin pienistä synneistä, joita maailma ei ole kos-

kaan edes synteinä pitäneet. Vain vaeltaminen Jeesuksen veren puhdistuksessa tekee mahdolliseksi ihmisten aidon rakastamisen.

Vapauden laki

Puhukaa ja toimikaa niin kuin ne, jotka tuomitaan vapauden lain mukaan. Tuomio on näet armoton sille, joka ei ole osoittanut laupeutta. Laupeus saa tuomiosta riemuvoiton.(12-13)

Jo ensimmäisessä luvussa Jaakob käytti käsitettä ”vapauden laki”. Se ei tarkoita sitä, että uskova ihminen vapautettaisiin lain vaatimusten noudattamisesta, sillä Mooseksen lain sisältö on rakkaus: rakkaus Jumalaan ja rakkaus lähimmäisiin. Sen sijaan se tarkoittaa, että Jeesuksen sanojen ja käskyjen noudattaminen nouseekin vapaudesta käsin. Sen vapauden antaa evankeliumin sana, joka vapauttaa meidät syyllisyydestä omaehtoiseen palveluun. Pyhä Henki meidän sisältämme käsin alkaa synnyttämään meissä tahdon ja kyvyn toimia Jumalan sanan mukaan. Tätä muutosta Pyhä Henki ei vaikuta muuten kuin siten, että evankeliumin sanassa jatkuvasti suuntaamme katselemme Golgatalla kirkastettuun Kristukseen.

Kristuksen laupeudesta saamme ammentaa ymmärtämystä ja rakkautta toisia ihmisiä kohtaan. Kristuksen sovituksen tähden Herran oman ei tarvitse pelätä viimeistä tuomiota. Olemme saaneet syntimme anteeksi. Siksi saamme lähteä osoittamaan rakkautta ja saamme siitä myös armopalkan. Saamme siksi tänään lähteä miettien, millä tavalla voisimme käytännössä osoittaa laupeutta toisille ihmisille.

Jaak. 2:14-26

14. Veljeni, mitä hyötyä siitä on, jos joku sanoo, että hänellä on usko, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kai usko voi pelastaa häntä?

15. Jos veli tai sisar on vailla vaatteita ja jopakäiväistä ravintoa

16. ja joku teistä sanoo hänelle: ”Mene rauhassa, lämmittele ja syö kylliksesi”, mutta ei anna hänelle, mitä hänen ruumiinsa tarvitsee, mitä hyötyä siitä on?

17. Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut.

18. Joku ehkä sanoo: ”Sinulla on usko ja minulla teot.” Näytä sinä minulle uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle uskon.

19. Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkin uskovat sen ja vapisevat.

20. Tahdotko tietää, sinä turhanpäiväinen ihminen, että usko ilman tekoja on hyödytön?

21. Eikö isämme Abraham tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän vei poikansa lisäkin uhrialttarille?

22. Sinä huomaat, että usko vaikutti yhdessä hänen tekojensa kanssa ja teoista usko tuli täydelliseksi.

23. Niin toteutui Raamatun sana: ”Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi”, ja häntä kutsuttiin Jumalan ystäväksi.

24. Te siis näette, että ihminen vanhurskautetaan teoista eikä yksin uskosta.

25. Eikö samoin myös portto Raahab tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän otti lähettiläät luokseen ja päästi heidät pois toista tietä?

26. Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin on uskokin ilman tekoja kuollut.

Elävä usko ja aivousko

Mistä tunnistamme elävän uskon ja aivouskon eron? Millaista on aito kristillinen usko? Miten teot ja usko liittyvät toisiinsa? Mikä merkitys teoilla on uskonelämässä? Miten sinun uskosi ilmenee toisille ihmisille? Ovatko Jaakobin ja Paavalin opetuksen keskenään ristiriitaisia vai täydentävätkö ne toisiaan?

Viimeinen tuomio

Raamattu korostamalla korostaa, että jokainen ihminen on vastuussa Jumalalle kaikista teoistaan. Omatuntomme kuuluttaa meille samaa laulua joka kerta, kun teemme väärin tai laiminlyömme hyvän tekemistä. Viimeisellä tuomiolla ihmiset tuomitaan tekojensa mukaan. Jumalan laki, johon omatuntomme yhtyy, vaatii meitä täyttämään koko lain kaikissa teoissamme, jos mielimme päästä taivaalliseen kirkkauteen. Mutta Jeesus Kristus on ainoa, joka on täydellisesti pitänyt lain syntymästään aina kuolemaansa asti. Näin ollen lain tekojen tie taivaaseen on kaikille ihmisille suljettu. Ihminen voi pelastua vain uskon kautta Jeesukseen Kristukseen eli "autuaan vaihtokaupan" kautta. Siinä Jeesuksen päälle luettiin meidän syntimme ja laiminlyöntimme. Jeesus sai niistä meidän sijaisenaamme iankaikkisen tulen rangaistuksen ristin puulla. Sen sijaan meille luettiin Jeesuksen täydellinen lain täyttäminen ja viimeisellä tuomiolla meidät tuomitaan Jeesuksen tekojen perusteella taivaaseen pääseviksi sikäli, kuin uskossa otamme vastaan tuon autuaan vaihtokaupan sisällön. Se tarjotaan meille evankeliumin sanassa.

Koska ihminen on uskon kautta saanut osakseen Kristuksen lahjavanhurskauden eli Hänen täydellisen elämänsä tekoineen ja täydellisen anteeksiantamuksen, niin uskova tuomitaan Kristuksen tekojen mukaan. Pelastuksen syy ei ole usko, vaan Kristuksen teot. Näin ollen tuomio tapahtuu tekojen perusteella. Edelleen koska Kristuksen sovituskouluun tähden uskova on vanhurskautettu, viimeisellä tuomiolla ei löydy yhtään syntiä, josta hänet voitaisiin tuomita, mutta Pyhän Hengen synnyttämät rakkauden teot hänelle palkitaan ja hänen kokemansa vääryydet korjataan ja hyvitetään.

Kirjeemme ensimmäisessä luvussa Jaakob korostaa:

"Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, että me olisimme hänen luomistekojensa ensi hedelmä." (1:18) ja "...ottakaa sävyisästi vastaan sana, joka on teihin istutettu ja joka voi pelastaa teidän sielunne." (1: 21) Pelastus tulee siis yksin Jumalan armosta ja pääsemme osalliseksi siitä ottamalla sanan vastaan eli uskolla Jumalan sanan sisältämän evankeliumin Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta.

Uskon ja tekojen näennäinen ristiriita

Heti alkuseurakunnasta asti uskovien kesken syntyi jännitettä siitä, mikä rooli on hyvillä teoilla heidän elämässään. Paavali korosti voimakkaasti, että pelastumiseen ei saa sotkea **lain** tekoja niin kuin hän korostaa Roomalaiskirjeen 4. luvussa:

Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä. Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekevä ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden ri-

kokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:2-8)

Nyt kuitenkin Jaakob näyttäisi opettavan aivan päinvastaisesti korostamalla sitä, että uskon tulee näkyä myös tekoina:

Eikö isämme Abraham tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän vei poikansa lisäksi uhrialttarille? Sinä huomaat, että usko vaikutti yhdessä hänen tekojensa kanssa ja teoista usko tuli täydelliseksi. Niin toteutui Raamatun sana: "Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi", ja häntä kutsuttiin Jumalan ystäväksi. (21-23)

Kun näitä tekstejä verrataan tarkkaan, ristiriita osoittautuu näennäiseksi. Kuitenkin tekojen roolista uskonelämässä jouduttiin taistelemaan rajusti uskonpuhdistuksen aikana ja yhä kysymys uskon ja tekojen suhteesta jakaa kristillisiä kirkkokuntia. Siksi tässä yhteydessä on tärkeä määritellä peruskäsitteet.

Varmin asia, jolla saat nimittäin tuhotuksi Raamatun opetukset, on tulkita jokin keskeinen Raamatun sana joka kohdassa samalla tavalla. Sanojen merkitys on aina tutkittava siitä tekstiyhteydestä käsin, missä sitä milloinkin käytetään. Sana usko ei tee tässä suhteessa poikkeusta.

Sana usko

Mitä sana usko tarkoittaa eri yhteyksissä:

1. Uskoa eli luulla. Yleiskielessä tämä merkitys on yleistymään päin. Usko asetetaan yhä suuremmassa määrin tiedon vastakohdaksi ja sanan positiivinen merkitys kääntyy kielteiseen suuntaan.
2. Usko joidenkin perususkomusten totena pitämisenä. Kaikki tieto perustuu viime kädessä tiettyihin aksioomiin, jotka pidetään totena. Sellaisia ovat esimerkiksi usko omien aistein välittämän tiedon ja todellisuuden väliseen vastaavuuteen. Tämän uskomuksen toki postmodernismi ja vanha hindulais-buddhalainen uskonnollisuus kiistävät. Käytännön elämä kuitenkin perustuu siihen, että niin uskotaan.
3. Usko yliluonnollisten ilmiöiden olemassaoloon. Tähän kategoriaan kuuluu myös Jumala-usko, josta Jaakob toteaa: *"Riivaajatkin uskovat sen (Jumalan olemassaolon) ja vapisevat."*
4. Usko merkityksessä ottaa todesta eli olla kuuliainen. "Mikset uskonut minua, kun varoitin sinua siitä?"
5. Usko tietyn uskontunnustuksen sisällön hyväksymisenä ja tunnustamisena.
5. Usko persoonallisena luottamuksena toiseen persoonaan.

Sana teko

Mitä teko tai tehdä sanan merkitsee eri yhteyksissä?

1. Tehdä sana arkikielessä tarkoittaa saada aikaiseksi jotain, työskennellä, valmistaa, tuottaa. Teko taas merkitsee tekemisen koko prosessia ja sen tulosta.
2. Tekoon tai tekemiseen voi liittyä myös eettinen ulottuvuus, jolloin teko voi olla hyvä tai paha.
3. Uskonnollisessa kielenkäytössä teko voidaan ymmärtää tuottamaan ansiota ei vain ihmisten vaan myös Jumalan edessä.
4. Uskonnollisessa kielessä edelleen Jumalan mielen mukaisilla hyvillä teoilla voidaan kuvitella voitavan hankkia pelastus itselle ja jopa muille.

5. Tekoja voidaan erottaa myös niiden motiivien perusteella joko lain teoiksi tai rakkauden teoiksi (rakkauden hedelmiksi).

Vanhurskas (vaa'an hurskas) ja vanhurskauttaa

1. Yleiskielessä vanhurskas merkitsee oikeamielistä, hurskasta, eettisesti moitteetonta / vanhurskauttaa merkitsee oikeutta, pitää oikeana tai oikeamielisenä.
2. Raamatun kielenkäytössä vanhurskas tarkoittaa Jumalan mittapuilla oikeaksi ja kelpolliseksi arvioitua. Vanhurskauttaa voi merkitä joko vanhurskaaksi lukemista (syyttömäksi lukemista) tai vanhurskaaksi tekemistä.

Uskon tavoittelu teoin

Ihmisen yleinen uskonnollisuus lähtee siitä, että ihmisen on tehtävä jotain saavuttaakseen sen pelastuksen, jota hän milloinkin yrittää tavoitella. Yleisuskonnollisuus on siis ihmiskeskeistä. Se asettaa tiettyjä normeja ja tavoitteita, jotka saavuttamalla yritetään löytää se jokin, mitä pelastuksena pidetään. Karkeasti sanottuna asia ilmaistaan näin: "En ole kenellekään mitään pahaa tehnyt, joten pääsen kyllä taivaaseen."

Kristillisissä piireissä kasvaneitten päähän on siinä määrin taottu uskon vanhurskautta Jeesuksen Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen perusteella, että harva kuvittelee hyvillä teoillaan ansaitsevänsä taivasta. Mutta yllättävää kyllä aika moni, joka haluaisi uskoa Jeesukseen ja saada lahjaksi pelastuksen, kokee, että hänen pitäisi joillain uskonnollisilla suorituksilla hankkia tai ansaita uskon itselleen. Itse aikanani sorruin tähän salakuoppaan.

Kun Herra alkoi vetää minua luokseen nuoruudessani, suuri kysymykseni oli, miten voisin uskoa. Olin nimittäin havainnut, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mitä minulta puuttui. Halusin siksi vilpittömästi päästä osalliseksi samasta, mitä heillä oli. Mutta en tiennyt, miten saisin uskon sydämeeni. Jälkeen päin ajatellen kysymys oli siitä, että en ymmärtänyt mistä uskossa on kysymys. Kuvittelin, että minun pitäisi jotenkin puristaa sisimmästäni hyviä uskon ja luottamuksen tunteita ja kokemuksia ja ne saavutettuani saisin sitten varmuuden, että minäkin olin Kristuksen oma ja pelastettu uskova. Saavuttaakseni tuon tarvittavan sydämen tilan ryhdyin tarmokkaasti tekemään sitä, mitä näin uskovien nuorten tekevän.

Aloin lukea päivittäin Raamattua ja rukoilla. Osallistuin seurakunnan jumalanpalveluksiin ja erilaisiin kokouksiin lähes joka päivä. Yritin elää mahdollisimman hyvin ja kovan puristamisen jälkeen uskalsin myös todistaa Jeesuksesta – niin kuin uskovat nuoret tekivät - vaikka en vielä Jeesusta tuntenutkaan. Raamatun lukeminen ei tuottanut ongelmia, mutta rukouksesta ei tahtonut tulla mitään. Viisi minuuttia rukousta oli jo liikaa. Seurakunnan eri tilaisuuksissa käynti oli mukavaa, mutta mitä enemmän luin Raamattua, sitä surkeammilta näyttivät yritykseni elää Jumalan Sanan mukaista puhdasta ja oikeaa elämää. Mitä enemmän yritin, sitä syvemmälle tunsin vajoavani synnin ja pimeyden yöhön. Puolen vuoden kokosydämisten yritysten lopputulos oli epätoivo. "Muista nuorista näköjään voi tulla uskovia kristittyjä mutta minulle se näyttää olevan mahdotonta." Pikemminkin tilani kävi vain huonommaksi, syntini ja saastaisuuteni kävi entistäkin ilmeisemmäksi. Olin syntinen ja synnin orja ja kyvytön parempaan elämään ja kyvytön uskomaan.

Jumalan sana osoittaa, että uskon vastakohta on lain tekojen tekeminen ja oma yrittäminen. Myöhemmin tajusin, että joutuessani epätoivoon oman uskoni syntymisen suhteen olin itse asiassa tullut juuri siihen pisteeseen, mistä aito kristillinen usko voi alkaa. Siinä ei ole kysymys uskosta omaan uskoonsa tai sen riittävyteen, vaan aivan muusta. Uskossa on kysymys luottamuksesta toiseen persoonaan, joka tekee sen, mitä itse en mitenkään kykene tekemään.

Kun sitten erään rippikoululeirin iltanuotion päätteeksi rukoilin ensimmäisen vilpittömän ja aidon rukoukseni, sainkin siihen yllättävän vastauksen. Rukous kuului sunnilleen näin: ”Jumala, en enää ole ollenkaan varma oletko Sinä edes olemassa, mutta jos olet, auta minua ja lähetä luokseni auttaja.” Muutama minuutti myöhemmin telttani luokse ilmestyi nuorisonohjaaja, joka sanoi: ”Olet kunnon poika, mutta sinulta puuttuu Jeesus sydäimestäsi. Saanko rukoilla, että Jeesus tulisi elämääsi.” Nyökkäsin ja hän rukoili ja poistui paikalta. Noin kymmenen minuuttia myöhemmin leirin johtajat lauloivat iltalaulun, joka puhui taivaasta, jossa ei ole syntiä. Silloin se tapahtui. Pyhä Henki laskeutui sydämeeni, raskas syyllisyyden taakka vieri pois sydämetäni ja suuri lepo sielussani nukahdin. Seuraavana aamuna ihmettelin, miten sydämeni täytti ilo ja luonto näytti kauniilta ja lintujen laulu suloiselta. Tajusin, että olin tullut uskoon. Tai paremminkin olin saanut uskon lahjan.

Luther kuvaa asiaa näin: ”Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa.”

Usko ei olekaan jotain sellaista, joka syntyy meidän sydämeistämme käsin, vaan se annetaan meille ulkoa päin. Usko ei ole siis uskoa omaan uskoonsa, mikä olisikin mitä kauheinta ylpeyttä, vaan usko on luottamusta Toiseen Henkilöön, Jeesukseen Kristukseen. Ellei tuo toinen Henkilö tule luokseni, ellei Hän anna minun tuntea itseään, minun on mahdotonta uskoa.

Uskon syntymismekanismi

Kun ihminen tapaa jonkun uuden henkilön, hän nostaa ikään kuin antennin pystyyn ja alkaa tutkailla toista ihmistä. Onko hän luotettava vai ei? Se tapahtuu lähes väistomaisesti ja perustuu siihen, miten ja mitä tuo uusi ihminen puhuu. Yllättävän nopeasti voi syntyä luottamus toista kohtaan pelkkien sanojen perusteella. Asianomainen voi kyllä tuhota tuon luottamuksen sillä, että ei pidä lupauksiaan tai muulla käytöksellään, mutta päinvastaisessa tapauksessa luottamus kasvaa ja syvenee sitä mukaan, kuin tuota henkilöä opimme paremmin tuntemaan.

Usko Jeesukseen syntyy periaatteessa saman mekanismin tapaan. Herra Jeesus lähestyy meitä ja alkaa puhua omilletunnoillemme Raamatun sanan kautta. Lukiesamme tai kuullessamme julistettua Raamatun sanaa tajuamme välittömästi, että sen sisältö on totta ja totuuden mukaista. Joudumme tietenkin heti ratkaisemaan suhteemme Herran puheeseen. Otammeko sen vastaan vai torjummeko luottamme? Luotettavan ja totuudenmukaisen sanan torjuminen johtuu usein siitä, että sen vastaanottaminen tekee kipeää.

Herrahan ei ala puhua meille ensimmäiseksi suurista taivaallisista salaisuuksista ja tuonpuoleisen maailman ihanasta toivosta, vaan Hän alkaa puhua meille varsin

maallisia asioita. Hän kyselee, miksi kohtelemme eräitä lähimmäisiämme nurjasti, miksi käytämme rahojamme kaikenlaiseen turhuuteen, miksi suosimme saastaisia himoja sydämissämme, miksi käytämme väärin aikaamme, miksi laiminlyömme lähimpiämme, miksi kannamme kaunaa ja katkeruutta eräitä kohtaan, miksi valehtelemme ja suurentelemme asioita, miksi torjumme mielestämme pois kuoleman todellisuuden, miksi käännämme selkämme Jumalan kutsulle.

Samalla kun Herra Jeesus puhuu meille näin ikäviä asioita, Hän kuitenkin muistuttaa, että Hän on valmis astumaan elämäämme ja pyyhkimään pois kaiken menneisyyden väärän ja antamaan meille mahdollisuuden alkaa uusi vaihe elämässämme yhdessä Hänen kanssaan. Jeesus lupaa antaa sisimpäämme rauhan, ilon ja uuden suunnan ja voiman elämäämme. Mutta mitään näistä Hän ei anna irrallaan itseltään.

Usko Jeesukseen syntyy siis Hänen sanojensa perusteella. Kun otamme Hänen sanansa vastaan, otamme Hänet itsensä vastaan, sillä sanoissa välittyy meidän sydämiimme asti Hänen totuutensa ja rakkautensa. Usko ei siis ole minun sisälläni oleva ominaisuus, vaan se perustuu kokonaan siihen, kuka ja millainen on se toinen Henkilö, Herra Jeesus, jonka olen Hänen puheensa perusteella oppinut tuntemaan. Usko on siis kahden persoonan välistä luottamussuhdetta. Tätä suhdetta Raamattu kuvaa usein Sulhasen ja morsiamen välisenä suhteena.

Jeesuksen sanoissa on merkillinen voima. Ne eivät ainoastaan liitä meidän sydämiämme Hänen sydämeensä, ne kykenevät puhdistamaan sydämemme synnistä ja saastasta ja mikä ihmeellisintä, Hänen sanojensa mukana Pyhä Henki asettuu asumaan meidän sydämemme sisään asti. Saamme kokea uudestisyntymisen ihmeen.

Uskoa ei voi syntyä siellä, missä Jeesuksen sana ja puhe torjutaan tai sivuutetaan. Herran sanassa ei ole kysymys vain asioista ja lauseista. Siinä on kysymys elävän Vapahtajan kohtaamisesta. Hakeutukaamme siis Hänen sanansa ääreen. Usko syntyy Hänen ääntään kuunnellen.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Aidon uskovan tuntomerkkejä onkin se, että hän tiedostaa olevansa riippuvainen Jeesuksen elämästä. Hän tajuaa syvenemässä määrin itsessään asuvan syntisyyden ja pyytää jatkuvasti uutta puhdistusta. Hän haluaa muuttua vierellään kulkevan ja Henkensä kautta hänessä asuvan Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen katselemalla Jeesusta Jumalan sanan peilistä. Hänen sydämessään asuva Pyhä Henki antaa hänelle turvallisuuden, jossa hän voi rukouksessa vapaasti lähestyä Herraa, sillä hän omistaa Kristuksen lahjoittaman vanhurskauden, Jumalalle kelpaamisen. Hän tietää, että hänelle ei tule mitään tuomiota, koska tuomion kärsi hänen sijastaan Vapahtaja ristillä. Hän tietää millaiseen päämäärään hän on matkalla yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän tietää, että hän saa lopulta nähdä Herran ja pääsee osalliseksi Jeesuksen kaltaisesta kirkkaudesta matkan päässä.

Mitään noista asioita usko sinänsä ei saa aikaan, vaan se Herra, joka kulkee uskovan ihmisen kanssa ja asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Usko on siis jatkuvaa riippuvuutta Jeesuksen elämästä. Uskovalla ei itsellään ole mitään Jeesuksesta erillistä elämää. Paavali huudahtaakin: *”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa.”* Usko ei siis itsessään ole mitään. Kysymys on kokonaan siitä, mitä Jeesus on tehnyt ja tekee uskovaa varten ja uskovassa.

Tekojen merkitys kristillisessä elämässä

Raamattu kieltää ihmisen teot ja kyvyn vaikuttaa mitään omaan pelastukseensa. Pelastus on hengellisesti kuolleen ihmisen herättäminen eloon Kristuksen kanssa. Pelastus on kokonaan Jumalan työ Kristuksessa Jeesuksessa niin kuin Efesolaiskirje 2. kuvaa sitä:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvytyksessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. (Ef. 2:4-7)

Toisaalta kuitenkin pelastus vie ihmisen uuteen elämään, jossa hän alkaa tehdä hyviä töitä – mutta ei pelastuakseen, vaan kirkastaakseen niillä Jumalan kunniaa:

”Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:16) ”Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitatte olevanne minun opetuslapsiani... Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni.” (Joh. 15:8,16)

Raamattu siis edellyttää, että pelastunut ihminen tekee hyviä tekoja Jumalan kunniaksi, kiitokseksi Jumalan antamasta pelastuksesta. Pyhitys on siis Jumalaa varten eikä ihmistä itseään varten.

Uskovan hyvät teot

Uskon kautta pelastunut ihminen tekee siis hyviä tekoja ja tarvitsee siihen myös kehotuksia, jotka osoittavat millaisia hyviä tekoja hänen tulee tehdä ja miten hänen tulee toimia. Kysymys on Pyhän Hengen vaikuttamista pelastuksen hedelmistä, mutta ei pelastuksen syystä. Uskovan tulee ottaa Raamatun sanan kehotuksia vastaan ja olla niille kuuliainen. Pyhän Henki antaa ihmiselle vapauden tehdä hyvää. Usko tulee siis näkyviin elämän tavassa. Aabrahamin uskon, jonka perusteella hänet oli julistettu vanhurskaaksi, ilmeni kuuliaisuutena uhrata oma poikansa lisä. Hän oli siis ensin vanhurskautettu ja sitten se tuli näkyviin hänen teoissaan.

Salakuoppa

Tähän asiaan liittyy kuitenkin salakuoppa: Varsinkin vasta uskoon tullut lankeaa helposti uudenlaisen lain alle. Hän voi nimittäin alkaa mitata pelastustaan ja sen varmuutta sillä, kuinka paljon ja miten hänen uskonsa näkyy hänen teoissaan. Kun olet innokas Herran työssä, julistat evankeliumia, käyt sairaiden ja yksinäisten luona, niin sitten pelastuksesi on varma. Mutta ellei pelastuksen hedelmiä näy riittävästi, uskova voi joutua epätoivoon tai lähteä lisäämään ponnistuksiaan päätyäkseen lop-

puun palamiseen. Lain teot uskoon tulon jälkeenkin ovat yhtä raskaita kuin ennen pelastumistakin. Vaikka toisten ihmisten elämän muutos ja hyvät teot kertovatkin meille heidän aidosta pelastuksestaan, meille itsellemme hyvät teot eivät ole pelastusvarmuutta varten, koska silloin rupeammekin katselemaan itseämme emmekä Pelastajaamme Kristusta. Pelastusvarmuudessa meidän on suunnattava katseemme yksin Jeesuksen uhriin Golgatalla ja ylösnousemuksen voittoon, jossa on meidän vanhurskaudemme.

Jeesuksen ristin vieressä roikkuvalla rikollisella ei ollut esittää ainoatakaan hyvää työtä Jeesukselle. Ainoa mitä hän kykeni tekemään oli tunnustaa Jeesus kuninkaaksi ja pyytää Jeesusta edes kerran muistamaan häntä kadotukseen menijää. Mutta siinä oli riittävä usko pelastamaan hänet samana päivänä paratiisiin Jeesuksen luo. Toisaalta saman ristin äärellä seisoivat Johannes ja Jeesuksen äiti. Jeesus pyysi Johannesta huolehtimaan Mariasta ja niin hän teki Mariaan kuolemaan asti. Johanneksen teoissa näkyi sama usko, jolla ryöväri turvasi Jeesukseen. Mutta Johanneksen teot eivät lisänneet mitään hänen pelastukseensa.

Paavali vastaan Jaakob

Voimme nyt lopulta asettaa rinnakkain Jaakobin kirjeen jakeen 24 ja Roomalaiskirjeen 3:28:

Te siis näette, että ihminen vanhurskautetaan teoista eikä yksin uskosta. (Jaak. 2:24):

"Katsomme siis, että ihminen tulee vanhurskaaksi, kun hän uskoo, ilman lain vaatimia tekoja." (Room. 3:28)

Nämä ensi lukemalta vastakkaiset toteamukset toimivat kumpikin sitä edeltävän esityksen tiivistelmänä ("näette/katsomme siis"). Yhtäläisyyksiä on monia:

- 1) Ihminen ei kykene itse hankkimaan uskoa.
- 2) Jumala lahjoittaa uskon luovalla sanallaan.
- 3) Elävä usko luetaan vanhurskaudeksi.
- 4) "Lain teot" torjutaan. Paavali tekee sen selvin sanoin, Jaakob pitää asiaa itseltään selvänä.

"Hyvien tekojen" kohdalla on pikkuinen ero: Jaakob niitä vaatii, Paavalin mukaan ne ovat uskon hedelmiä, jotka kasvavat vaatimatta – mutta eivät ihan ilman kehottelua.

Jaakobin kirjeen saajilla lienee ollut ilmeinen vaara sortua aivouskoon. Paavalin kirjeen saajilla taas oli vaara joutua lain tekojen taakan alle.

Sekä Jaakobin kirje että Roomalaiskirje ovat tekijänsä puolustuskirjoituksia eli apologioita. Jaakob puolustautuu sellaisia vastaan, jotka moittivat Jaakobia liiasta uskon painottamisesta ja suopeudesta Paavalia kohtaan, kuten esimerkiksi Jerusalemissa, kun Paavali saapui sinne tuomaan seurakunnalle ja köyhille avustusta:

Sen (Jumalan teot) kuultuaan he ylistivät Jumalaa ja sanoivat Paavalille: "Veli, sinä näet, että juutalaisia on tullut uskoon kymmenintuhansin, ja he kaikki ovat lainkiivailijoita. Mutta heille on sinusta kerrottu, että sinä opetat kaikkia pakanakansojen keskuudessa asuvia juutalaisia luopumaan Mooseksesta ja kiellät heitä ympärileikkamasta lapsiaan ja vaeltamasta tapojemme mukaan. Mitä tehdä? Joka tapauksessa he saavat kuulla sinun saapuneen. Tee siis niin kuin me sinulle sanomme. Meillä on täällä neljä miestä, jotka ovat antaneet lupauksen..." (Ap. t. 21:20-23).

Roomalaiskirje taas puolustautuu samojen miesten syytöksiä vastaan. Se tunnustaa auliisti pakanakristittyjen kunniavelan ammuin saaduista "*Jerusalemien pyhien hengellisistä aarteista*" (Room. 15:27), mutta koettaa selventää jerusalemlaisten senhetkistä hämärtynyttä vanhurskauttamisoppia. "Hengellinen aarre" on totuuden sana eli evankeliumin totuus:

Mutta me emme hetkeksikään alistuneet antamaan heille periksi, jotta evankeliumin totuus säilyisi teidän keskuudessanne. ... Te juoksitte hyvin. Kuka teitä esti olemasta totuudelle kuuliaisista? (Gal. 2:5; 5:7).

Evankeliumin totuuteen myös Jaakob vetoaa, vaikkei toista sitä eikä pidä tarpeellisenä selvittää sitä. Miesten välille jää vain yksi ero: Paavali sitoo kaiken opetuksensa avoimesti ristin kristologiaan, jonka rikkautta hän ei väsy tutkistelemasta. Jaakob edellyttää kuulijoiden olevan riittävän hyvin selvillä siitä, että Jesaja 53:n Palvelija on nyt Messias ja kirkkauden Herra. Siksi riittää, kun heille tähdennetään, että tekojen on vastattava sanoja niin kuin sanojen uskoa.

Jaak. 3:1-12

1. *Veljeni, älkööt monet teistä ryhtykö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion.*

2. *Me kaikki hairahdumme monin tavoin. Jos joku ei hairahdu puheissaan, hän on täydellinen mies ja kykenee hallitsemaan myös koko ruumiinsa.*

3. *Kun panemme hevosille suitset suuhun, että ne tottelisivat meitä, me voimme ohjata niiden koko ruumista.*

4. *Niin myös laivat: vaikka ne ovat suuria ja ankarien tuulten kuljetettavia, niitä ohjataan varsin pienellä peräsimellä, minne perämies tahtoo.*

5. *Samoin kieli on pieni jäsen mutta voi kerskailla suurista asioista. Kuinka pieni tuli - ja kuinka suuren metsän se sytyttää!*

6. *Myös kieli on tuli, vääryyden maailma. Kieli on jäsenistämme se, joka tahraa koko*

ruumiin ja sytyttää tuleen elämän pyörän, itse syttyen helvetistä.

7. *Kaikkien petoeläinten, lintujen, matelijoiden ja merieläinten luonnon ihminen voi kesyttää ja on kesyttänytkin,*

8. *mutta kieltä ei kukaan ihminen pysty kesyttämään. Se on levoton ja paha, täynnä kuolettavaa myrkkyä.*

9. *Kielellä me ylistämme Herraa ja Isää, ja sillä me kiroamme ihmisiä, Jumalan kaltaisiksi luotuja.*

10. *Samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla, veljeni!*

11. *Eihän samasta lähteensilmästä pulppua makeaa ja karvasta vettä.*

12. *Veljeni, ei viikunapuu voi tuottaa oliiveja eikä viiniköynnös viikunoita. Eikä suolainen lähde anna makeaa vettä.*

Hillitsetkö kieleesi?

Oletko kuluneella viikolla puhunut pahaa kenestäkään? Onko sinulta jäänyt joku hyvä sana sanomatta? Miten sinä olet onnistunut taistelussa kielen syntejä vastaan? Muistatko, että se henkilö, jolle puhut on Jumalan luoma ja siksi sanasi koskevat aina myös suhdettasi Jumalaan?

Jaakobin kirjeen kolmannen luvun alku ei oikeastaan kaipaa selittelyä, koska se on liiankin ymmärrettävää. Vaikeutemme ei useinkaan ole ymmärtämisessä vaan sanan noudattamisessa.

Opettajan vastuu

Veljeni, älkööt monet teistä ryhtykö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion. (1)

Monet kristityiksi kääntyneet juutalaiset halusivat ryhtyä opettajiksi, koska heillä oli hyvä Vanhan testamentin tuntemus. Jaakob varoittaa, että opettajien vastuu on suuri, sillä heidän sanansa ja esimerkinsä vaikuttavat toisten elämään. Jokaisen opettajan tai johtajan on syytä pohtia, millä tavoin hän vaikuttaa toisiin. Sanoilla on nimitäin voima. Evankeliumin julistus tapahtuu sanoilla ja rakkauden teoilla. Poliitikko on sanoin tapahtuvaa tahtojen taistelua. Sanoilla voi olla aivan hirvittävä vaikutus, kun niillä ajetaan kokonaisia kansakuntia sotaan ja väkivaltaan.

Me kaikki hairahdumme monin tavoin. Jos joku ei hairahdu puheissaan, hän on täydellinen mies ja kykenee hallitsemaan myös koko ruumiinsa. Kun panemme hevosille suitset suuhun, että ne tottelisivat meitä, me voimme ohjata niiden koko ruumista. (2-3)

Se, mitä jätetään sanomatta, on usein yhtä tärkeää kuin se, mitä sanomme. Oikea puhe ei ole vain oikeita sanoja vaan myös sitä että osaa vaieta tarpeen tullen. Ennen kuin avaa suunsa, on hyvä miettiä, onko se, mitä aikoo sanoa, totta, tarpeellista ja rakkaudellista.

Kielen voima

Myös kieli on tuli, vääryyden maailma. Kieli on jäsenistämme se, joka tahraa koko ruumiin ja sytyttää tuleen elämän pyörän, itse syttyen helvetistä. (6)

Jaakob vertaa kielen voimaa tuleen. Hallitsematon kielenkäyttö voi saada aikaan valtavaa tuhoa. Langenneessa maailmassa myös Saatana voi käyttää kielen syntä erottamaan ihmisiä toisistaan ja luomaan vihollisuutta näiden välille. Väärät ja vihamieliset sanat satuttavat ja levittävät tuhoa nopeasti, sillä niiden seurauksia on vaikea pysäyttää. On väärin ajatella, että voi huoletta sanoa mitä tahansa ja pyytää tarpeen tullen anteeksi jälkikäteen, sillä loukkaavista sanoista jää aina arvet. Muutama vihanpuuskassa sanottu sana voi tuhota pitkäaikaisen ihmissuhteen. Ennen kuin puhuu, on tärkeää muistaa, että sanat ovat kuin tuli. Niiden aikaansaamaa tuhoa on vaikea hallita ja tehdä tyhjäksi jälkeinpäin.

Kielen hillintä

...mutta kieltä ei kukaan ihminen pysty kesyttämään. Se on levoton ja paha, täynnä kuolettavaa myrkkyä. (8)

Vaikka kieltä ei voikaan täysin hallita, kielenkäyttöä voi hillitä. Emme taistele kielen tulta vastaan oman voiman, me varassa, vaan Pyhä Henki antaa meille itsehillintää ja voimaa hallita sanojamme. Kun loukkaannumme, Hän muistuttaa Jumalan rakkaudesta, niin ettemme vastaa vihan vallassa. Kun meitä arvostellaan, Hän parantaa haavat ja auttaa meitä hillitsemään itsemme, niin ettemme sivalla sanoillamme takaisin.

Kielellä me ylistämme Herraa ja Isää, ja sillä me kiroamme ihmisiä, Jumalan kaltaiseksi luotuja. Samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla, veljeni! Eihän samasta lähteensilmästä pulppua makeaa ja karvasta vettä. Veljeni, ei viikunapuu voi tuottaa oliiveja eikä viiniköynnös viikunoita. Eikä suolainen lähde anna makeaa vettä. (9-12)

Puheemme ovat usein ristiriidassa keskenään. Toisinaan puhumme oikeita ja Jumalan tahdon mukaisia sanoja, toisinaan taas vääriä ja tuhoavia. Meidät on tehty Ju-

malan kuvaksi, mutta vaara puhe muistuttaa syntisestä luonnostamme. Jumala kuitenkin muuttaa meitä sisältä käsin. Kun Pyhä Henki saa puhdistaa sydämemme, Hän antaa meille voimaa hillitä kieltämme niin, että puhumme Jumalan mielen mukaisesti.

Luku 3 tiivistää hyvin sen, millaista on Jumalan mielen mukainen ja millainen lihan mielen mukainen puhe:

Jumalan mielen mukainen puhe

- ilmaisee kiitollisuutta (3:9-10)
- on puhdasta (3:17)
- rakentaa rauhaa (3:17)
- on lempeää (3:17)
- ottaa huomioon erilaiset näkökulmat (3:17)
- on armollista (3:17)
- heijastaa Hengen hedelmää toisia kohtaan (3:17-18)
- edistää oikeudenmukaisuutta (3:17)
- ei teeskentele vaan pysyy totuudessa (3:17)

Lihan mielen mukainen puhe

- kerskailee (3:5-6)
- kiroaa (3:9-10)
- kumpuaa katkeruudesta (3:14)
- keskittyy maallisiin asioihin (3:15)
- saa aikaan riitaa ja eripuraa (3:16)
- vääristää totuutta (3:14)
- lietsoo epäjärjestyä (3:16)
- ruokkii pahuutta (3:8, 16).

Puhu totuus, koko totuus ja ainoastaan totuus

Muistan, miten syvästi kunnioittamani uskonnonopettajani kirjoitti taululle:

"Puhu totuus, koko totuus ja ainoastaan totuus!" Tänä päivänä on muotia väittää, että mitään ehdotonta totuutta ei olekaan. On vain likiarvoja ja tulkintoja. Lisäksi usein korostetaan sitä, että sanat eivät riitä ilmaisemaan todellisuutta riittävästi.

Yllättävän nopeasti tällaiset puheet menettävät merkityksensä käytännön elämässä. Kun esimerkiksi kaksi autoa ajaa kolarin, niin kuljettajat saattavat esittää hyvinkin erilaiset versiot siitä, mitä tapahtui. He siis tulkitsevat kokemaansa omasta vinkkelistään. Mutta se ei suinkaan tarkoita sitä, että kolari olisi tapahtunut kahdella eri tavalla. Oli vain yksi kolari. Jotta se yksi ja ainoa totuus saataisiin kolarista selville, niin paikalle kutsutaan poliisi ja kolarin silminnäkijöitä kuulustellaan ja jarrutusjäljet mitataan tarkkaan.

Käytännön arkielämää voidaan elää vain siitä lähtökohdasta, että asioista on totuus, vaikka sen selville saaminen olisi kuinka vaikeaa. Totta on tietysti, että me olemme rajallisia ihmisiä, joiden on kovin vaikea nähdä asioista totuutta pelkästään siitäkin syystä, että tiedämme niin kovin vähän usein erittäin monisäikeisistä tapahtumasarjoista, joihin tavalla tai toisella joudumme mukaan ja joista joudumme myös ajatusiamme lausumaan. Vain Jumala näkee koko totuuden. Voidaksemme ajatella aivan ajallisistakin asioista oikein tarvitsemme Jumalan ilmoitusta, Hänen sanallista pu-

hettaan. Siihen suhteuttamalla omat kokemuksemme voimme löytää luotettavan totuuden.

Kehotus: "Puhu totuus, koko totuus ja ainoastaan totuus!" on myönteinen luonteeltaan. Me emme välttämättä tiedä kaikkia asioita, jotka johonkin tapahtumaan liittyvät, mutta jos tunnemme Herran Jeesuksen omana Pelastajanamme ja elämme herkäällä omallatunnolla Jumalan kasvojen edessä, tiedämme varsin hyvin, milloin puhumme totta ja milloin emme. Pyhä Henki asuu Jumalan lapsessa ja johdattaa häntä kaikkeen totuuteen.

Valheen tuhannet kasvot

Totuus on vain yksi, mutta valheella on lukemattomat kasvot. Valehtelua on mm. sellainen "vilpitön totuuden puhuminen", jossa puhumme asioista, joita *emme riittävän hyvin tunne* antaen sellaisen kuvan, kuin tuntisimme ne. Kun ihmisen ylpeyden eräs erityistuntomerkki on halussa kohotella rintoja siitä, että tietää jonkin asian 10 minuuttia ennen kuin muut, kiusaus huhujen levittämiseen ja omien tuntemustensa kertomiseen totuutena on todellinen.

Erityisen salakavalaa valehteleminen on silloin, kun emme puhu mitään muuta kuin totta, mutta *jätämme tiettyjä asiaan liittyviä seikkoja kertomatta*. Jälkikäteen saatamme vielä henkeen ja vereen asti puolustaa puheitamme, vaikka totuus, josta on tietoisesti jätetty kertomatta olennainen osa, on valehtelun muoto. Poliittinen keskustelu ja hengellisten liikkeiden väliset kiistakysymykset ovat usein totuudesta valehtelua juuri tällä tavalla. Eduskunnan palopuheista ja sanomalehtien etusivun uutiset ovat pullollaan valheellisuutta ja toisten painamista ja omien itsekkäiden motiivien kaunistelua.

Ainakin yhtä yleistä on kertoa aivan koko totuus kuitenkin niin, että siihen *lisätään pikku annos johdattelevaa tulkintaa*. Asiat muuntuvat yllättävän helposti aivan vastakohdikseen aivan muutaman sanan lisäyksellä pitkään ja ehkä hyvinkin perusteelliseen selostukseen, joka pitää yhtä tosiasioiden kanssa.

Valehtelua ovat myös *juoruamisen* kaikki muodot. Aikakausilehdistö, viihdeohjelmat, sosiaalinen media ja ystävysten kahvikekkereitä pidetään pystyssä juuri tällä valheen muodolla. Valhe on Valheenruhtinaan sitomien ihmisten suuri ilon ja viihteen aihe. Juoruaminen on valehtelua siksi, että siinä pääsääntöisesti pyritään toisten edesottamuksia levittelemällä joko tulemaan omien himojen noudattamista tai painamalla muita pyritään nostamaan itseään.

Luottamuksen pettäminen kuuluu myös valheen piiriin. Kun puhut sellaista, minkä toinen on luottamuksella uskonut vain sinulle, valehtelet, vaikka lauseittesi sisältö olisi kuinka totuudellista tahansa. Yhtä lailla valehtelua on se, että pitää suunsa kiinni silloin, kun muut ovat puhuneet valhetta tai juoruilleet ilkeästi muista.

Kaikkein yleisintä valehtelua on *liioittelu ja vähättely*. Kalamiesten juttuihin ei juuri tästä syystä hevin tahdota uskoa. Ihmisen suuruudenhulluus teetättää hänellä hämmästyttävän paljon töitä, mutta puhuttaa häntä myös paljon. *"Sydämen kyllyydestä suu puhuu."*

Harva meistä on kuitenkaan valmis tunnustamaan valheeksi erilaisten *nimilappujen kiinnittämistä* toisiin ihmisiin. Pikemminkin puolustamme tätä käytäntöä sillä, että jotenkin ihmisiä ja heidän käytöstään on luokiteltava. Jotkut ovat siis fasisteja, toiset ateisteja, uskovaisia, sairaita, kommunisteja, lestadiolaisia, liberaaleja, legalisteja, vanhanaikaisia, katolisia, sivistymättömiä jne.

Valheiden moninaiseen kirjoon kuuluu myös *itsensä petttäminen*, josta seuraa usein ns. hyväuskoista väärää puhetta. Pinnallinen ihmisten arviointi kysymättä ihmisten motiiveja kuuluu myös usein tähän joukkoon. Kun ei uskalleta katsella totuutta omista motiiveista suoraan, niin ei myöskään haluta nähdä ehkä epäonnistuneen ihmisen oikeita vaikuttimia.

Vannominen

Jotain luonnollisessa tilassa Jumalasta erossa elävän ihmisenkin kaipauksesta totuuteen kertoo se, miten kierot johtopäätökset tämä aika on tehnyt Jeesuksen kielosta vanhoa. Aikamme pitää jotenkin rehellisempänä sitä, että ei mennä naimisiin ja luvata Jumalan ja ihmisten edessä pysyä uskollisina kuolemaan asti, vaan mennään asumaan yhteen niin, ettei luvatakaan mitään lopullista uskollisuuden suhteen. Kuitenkin yhdessä eläminen edellyttää keskinäistä luottamusta ja uskollisuutta. Siksi avoliitto perustuu siihen avoimeen valheeseen, että ei haluta sitoutua uskollisuuteen ja luotettavuuteen. Avioero on toki valapattoisuutta, mutta avoliitto on myös tietoista valheen varaan rakentamista.

Jeesus kielsi vannomisen, koska sellaiselle, joka elää Jumalan edessä totuudessa, vannominen on tarpeetonta. Jokainen totuuden vahvistukseksi esitetty sana itse asiassa todistaa puhujansa pääsääntöisestä valheellisuudesta. Jeesuksen kiello ei kuitenkaan tarkoita sitä, että uskova ei saisi antaa valaa tai juhlallista vakuutusta oikeusistuimissa, joihin kokoontuu ihmisiä, jotka eivät vaella Jumalan valtakunnan totuudessa. Kun Jeesusta vannotettiin, oliko Hän Kristus, Jumalan Poika, Hän vastasi, että Hän oli, niin kuin Hänestä oli sanottu. Tilanteen surkeus oli siinä, että vannottaja itse eli valheen vallassa.

Kohteliaat valheet

Aivan oma lukunsa ovat sitten ns. kohteliaisuus valheet. Joku kysyy: "Miten jaksat?" ja sinä vastaat: "Hyvin". Omatuntosi todistaa sinut valehtelijaksi, kun sinulla ei mene hyvin. Ja sinä puolustaudut: "Ei kai minun ole jokaiselle ihmiselle oman elämäni taakkaa kaadettava!" Ei olekaan, mutta ei sinun silti tarvitse valehdella. Voit kertoa, että sinulla ei mene erityisen hyvin, mutta ettet halua taakoittaa toista huolillasi, jos et niihin erityisesti tarvitse juuri kysyjän apua. Sinun ei tarvitse myöskään vastoin sisimpiä tunteitasi kehua mautonta vaatekappaletta. Voit sen sijaan aina löytää selaista hyvää sanottavaa kanssaihmisistäsi, että puhut myös totta. Ja vain totuudellinen tuottaa hänelle myös todellista iloa.

Hyvän käytöksen kultainen kirja kyllä opettaa meitä suomalaisia käyttämään kohteliaita ilmaisuja, kiittämään saamistamme palveluista, osoittamaan arvostusta vieraillemme ja hymyilemään asiakkaillemme. Mutta jos kysymys on näyttelystä, niin kuin asia kovin usein on, kyllä se on raskasta puuhaa. Kun päästään kotiin tai pinna pettää, alkaa tulla ulos sitä aitoa sisintä, joka ei ole välttämättä kaikkein mukavinta muiden kuulla. On tietysti niitäkin, jotka yrittävät kulkea koko elämänsä läpi kilttiä näy-

tellen kelvatakseen muille. Mutta ei heidän psyykeensä usein sitä kestä. Epäaito elämä on raskasta. Ajan mittaan se vie monet loppuun palamiseen.

Avoimet ja suljetut likakaivot

Siksi tämän päivän suomalainen kielenkäyttö pitääkin jonkinmoisena ihanteena kaikenlaisen kaunokielisen kulissien rakentamisen välttämistä. Ollaan raivorealistejä, hurttahumoristeja tai kaadetaan muuten vain koko sisäinen roskakori lähimpien tai jopa tiedostusvälineissä kauempienkin niskaan. Onhan aito sisäisen pahuutensa näyttäminen sentään reilumpaa kuin farisealainen sievistely ja ontot kohteliaisuudet. Kun sydän työntää koko pahuutensa joka tapauksessa sanoiksi, niin ollaanhan sitä ainakin rehellisiä ja aitoja tässä puuhassa. Sydämen likakaivojen tyhjentelystä on tullut joko taiteen laji tai se on muuten vain muutettu hyveeksi.

On tietysti joukossa aina niitäkin, jotka joko luontaiseen ujoutensa tai puhumisen vaikeutensa vuoksi saavat näyttämään itsensä lähes pyhimyksiksi muiden joukossa. Tällainen syrjään vetäytyjä tai viereltä kuuntelija saattaa kuitenkin helposti sortua tuomitsemaan toisten tarpeellisetkin puheet tarpeettomiksi. Hyvä viitsi tai kokkakuu ei välttämättä nimittäin ole turhan puhumista. Huumorilla voidaan avata lukittuja sydämiä jopa evankeliumin ilosanomalle. Usein jopa hirvittäväntä katkeruuden purkamista on mykkäkoulu, jossa ei ole vaaraa "turhista sanoista" mutta jossa sanattomin sanoin annetaan koko katkeruuden ja vihan purkautua. On olemassa myös sanattomien sanojen kieli, joka joissain kulttuureissa saattaa olla jopa keskeisempää kuin ääneen lausutut sanat. Mutta sanattomat sanat kertovat aivan samalla tavalla ihmissydämeestä kuin ääneen lausututkin.

Turhat sanat

Maaailma on täynnä sanoja. Ja miten valtava määrä niistä onkaan turhia, tarpeettomia, kiusallisia, hyödyttämiä, vietteleviä ja juonittelevia. Kaikkien niiden takana on sydän, joka ei voi peittää totuutta itsestään.

"Ei ole sanaa kielelläni, jota sinä, Herra, et täysin tunne." (Ps. 139:5)

Valheelliset sanat kertovat, eivät välttämättä heti, mutta ennemmin tai myöhemmin lausujansa sydämen valheellisuuden. Viimeisellä tuomiolla tuomioperusteeksi riittää se, mitä olemme ääneen sanoneet.

"Minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili."

Jumala puhuu, puhuu paljon, mutta yksikään Hänen sanansa ei ole turha. Jokaiseen sisältyy totuus ja voima. Yksikään Jumalan sana ei jää turhaksi. Jokainen vaikuttaa. Ihmisen sanatkin on tarkoitettu vaikuttaviksi, viemään eteenpäin totuutta ja rakkautta. Turhat sanat eivät ole merkityksettömiä sanoja, ne ovat tuhoisia sanoja. Turhat sanat syövät totuutta, ne murtavat oikeiden sanojen uskottavuutta, ne paljastavat puhujiensa sydämen tyhjyyden ja erämaan. Ne kertovat, että Jumalan totuutta ei ole otettu vastaan, eikä Jumalan Sana ole päässyt vaikuttamaan sisältöä, elämää ihmissydämeen.

Sana ja luottamus

Sanat on tarkoitettu yhteyden välineeksi. Ne rakentavat luottamusta, viestittävät totuutta, sydämen rakkautta, arvostusta ja ystävällisyyttä. Turhilla sanoilla ihminen ei vain ole tekemättä mitään, vaan tuhoaa aitojen sanojen merkitystä. Turhat sanat viestittävät eivät vain sanojansa sydämen turhuutta, vaan myös hänen asennettaan

viestin kohteeseen. "Et ole mitään!" Mutta juuri välinpitämättömyyden ilmaisuina ne nousevat Jumalan käskyä: *"Rakasta lähimmäistäsi!"* vastaan. Siksi Paavali kirjoittaa:

"Olkoon puheenne aina suloista, suolalla höystettyä, ja tietäkää, kuinka teidän tulee kullekin vastata." (Kol. 4:6)

Ihmisten keskinäisen luottamuksen syntymiseen ei tarvita tekoja. Sanat riittävät. Sanojen perusteella näkemättä toisen tekoja, ihminen saattaa avata sydämensä täydessä luottamuksessa toiselle. Tietenkin sanoilla rakennettu luottamus voidaan teoilla myöhemmin tuhota, mutta luottamus ei ala teoista eikä näytöstä. Jumalakin lähestyy ihmistä sanoillaan. Sanojen totuudellisuus ja aitous tunnistetaan herkästi. Jumala on asettanut ihmiseen herkät tuntosarvet, joilla hän mittaa sanoja. Jokainen ihminen tunnustaa Jeesuksen sanojen totuuden:

"Sydämen kyllyydestä suu puhuu. Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo hyvyytensä varastosta esiin hyvää, paha ihminen pahuutensa varastosta pahaa."

Ensin on sydän, sitten tulevat sanat ja lopulta teot. Jos sanat paljastavat hyvän sydämen, hyviä tekoja on helppo odottaa. Jos sanat paljastavat pahan, ilkeän tai epärehellisen sydämen, hyviä tekoja on turha odottaa. Taitavasti sommitellut pettäjän sanat voivat tietysti vilpittömän sydämen viedä harhaan, mutta hyvä sydän, joka haluaa pysyä totuudessa, tulee yllättävän nopeasti näkemään petollisten sanojen takaa pahan sydämen.

Puhe on tärkeää

Kun toisaalta valehtelu ja toisaalta turhat puheet ovat niin äärimmäisen yleisiä, supisuomalainen tapa tulkita käskyä: *"Älä lausu väärää todistusta lähimmäisestäs!"* on se, että pidetään suu kiinni niin pitkälle kuin mahdollista. Varsinkaan suomalaista miestä ei juuri voikaan syyttää suupaltiksi ainakaan silloin, kun hän työstä väsyneenä saapuu kotiinsa ja kun hänen vaimonsa mielellään kuulisi jotain kuluneen päivän tapahtumista. Raamatun kehottaa meitä kuitenkin nimenomaan puhumaan. Puhe on tärkeää. Se ei ole vain omien ajatusten ja tahdon välittämiseen välttämätön väline, vaan se on ennen kaikkea rakkauden osoittamisen perusväline. Käskyn todellinen sisältö on kuitenkin: "Ajattele ihmisestä hyvää, puhu ihmisestä hyvää, yritä ymmärtää ne myönteiset syyt, jotka johtivat tiettyihin tekoihin ja selitä asiat parhain päin."

Jumala välittää meille pelastuksensa puheensa eli sanansa välityksellä. Hän antoi myös omilleen tehtävän julistaa evankeliumin totuutta ihmisten pelastuksesi. Ei ole siis suurempaa rakkautta kuin julistaa evankeliumin totuutta. Juuri totuus synnyttää luottamuksen ja totuus tekee ihmisen vapaaksi. Totuudessa pysyvän ei tarvitse näyttellä, hän saa olla aito niin suhteessaan Jumalaan kuin ihmisiin.

Miten voi päästä totuuteen?

Mutta miten sitten ihminen voi päästä valheellisuuden verkosta totuuden vapautteen? Siihen eivät ikävä kyllä auta parhaatkaan päätökset puhua vain totta, tai niin kuin tänä päivänä usein kuulee sanottavan pyrkimys olla rehellinen itselleen. Sehän ikävä kyllä merkitsee usein sitä, että ihminen on sillä tavalla rehellinen itselleen, että noudattaa avoimesti sisimpänsä tunteita ja himoja - usein järkyttävin seurauksin.

Vain Jeesus Kristus kykenee vapauttamaan meidät totuuteen. Hän lähestyy meitä totuuden sanan välityksellä. Jos ja kun sinä taivutat sydämesi Jeesuksen totuuteen itsestäsi, tunnustat oman valheellisuutesi ja pyydät sitä anteeksi sillä perusteella, että Jeesus on jo kärsinyt sen rangaistuksen, joka sinulle valheellisuudestasi syystä kuuluisi Golgatan ristin tuskissa, niin saat kaiken menneen anteeksi ja Pyhä Henki, Totuuden Henki asettuu asumaan sinuun ja alkaa sisältä, sydämestäsi käsin muuttaa puheittesi sisällön totuudellisiksi.

Puhuva ja julistava seurakunta

Kun Pyhä Henki laskeutui helluntaina seurakunnan ylle, alkoi ylistyksen ja pelastus sanoman julistuksen uusi aikakausi, joka jatkuu yhä tänään. Missä vain joku ihminen saa kohdata Jeesuksen omana Vapahtajanaan, hänen puheittensa sisältö muuttuu. Hän alkaa ylistämään Jumalaa ja korottamaan Jeesusta, Hänen ristiään ja Hänen ylösnousemustaan. Pyhä Henki ei siis suinkaan sulje ihmisten suita, vaan täyttää suun uudella sisällöllä. Vainojen keskellä hajaantuneen alkuseurakunnan jäsenet eivät yksinkertaisesti kyenneet pitämään suitaan kiinni pelastussanomasta.

Herra Jeesus haluaa tänäänkin ihmisen sydämen. Saadessaan sen, Herra saa myös ihmisen suun ja kädet ja jalat omikseen ja käyttöönsä. Elämän janoisille vuottaa Jumalan Pyhän Hengen uusi virta evankeliumin sanassa.

Totuuden viesti

Jumala on antanut meille oman Sanansa välineeksi, jonka kautta henkilökohtainen keskustelu ja rakkaussuhde Jumalan ja ihmisen välille voi muodostua.

1. Jumala viestittää meille Sanallaan Jeesuksen ristin uhriin perustuvaa anteeksiantamusta, sen taustalla olevaa suunnattoman syvää Isän rakkautta syntistä ihmistä kohtaan.
2. Sana viestittää meille Hänen armonsä suuruutta ja arvoa, jonka armo liittää meihin itsemme synnin tähden tuomion ansaitseviin.
3. Jumala viestittää meille myös opetusta johdattaakseen meitä totuuden tielle ja vaeltamaan Hänen tahtonsa mukaan.
4. Herra viestittää meille Sanallaan myös nuhdetta, kun olemme langenneet. Hän haluaa Sanansa kautta johtaa meitä päivittäiseen parannukseen (mikä ei tarkoita sitä, että saa tehdä kohtuullisen määrän syntiä päivittäin, koska kumminkin kaiken saa anteeksi). Päivittäinen parannus on niin kuin kaikki parannus kertakaikkista synnin tuomitsemista ja hylkäämistä elämässämme ja turvautumista yksin Jeesuksen ristillä vuodattaman sovintoveren armoon. Todellinen parannus vie aina anteeksiantamuksen omistamiseen.

Anteeksiantamus taas ei ole vain jonkinlainen tunnetilan vaihdos. Ennen sitä oli paha olla, kun omatunto syytti. Sen jälkeen on hyvä olo. Anteeksiantamus ei ole ensi sijassa sitä, vaan sitä, että kaksi keskenään ristiriidassa olevaa henkilöä pääsee jälleen yhteyteen ja sovintoon keskenään. Anteeksiantamus on henkilösuhteen korjaantumista myös sillä lailla, että se vaikuttaa käytökseemme Herraa ja toista ihmistä kohtaan.

Jos ja kun Herra viestittää sanansa kautta meille kaikkea tätä, meiltä kysytään ensin avoimia korvia kuulla ja ottaa vastaan Hänen Sanansa. Meiltä kysytään Samuelin asennetta: *"Puhu, Herra, palvelijasi kuulee!"* Mutta edelleen kun Herra viestittää meille Sanallaan kaikkea tätä, Jumalan lapsen tehtävä on käyttää omaa kieltään sa-

malla tavalla anteeksiantamuksen, arvostuksen, opastuksen ja nuhteen välineenä, välineenä, jota käytetään toisen hyväksi.

Aivan tavallisessa keskustelussa alkusyksyn ilmoista voimme viestittää toiselle ihmiselle joko sitä, että emme toivo hänen sotkeutuvan meidän asioihimme, tai sitä, että arvostamme häntä, haluamme yhteyttä hänen kanssaan ja haluamme olla totuudellisia. Näin puheiden asiasisältö itsessään ei ole ratkaisevaa. Tietenkään se ei saa olla tosiasioiden vastaista, yli tai alle totuuden, vaan koko totuus ja ainoastaan totuus. Mutta parhaatkin totuutemme ovat pelkkää julmuutta, ellemme viestitä puheissamme samalla myös rakkautta ja todellista halua elää yhteydessä ihmisten kanssa, halua rakentaa luottamussuhdetta heidän kanssaan.

Me tarvitsemme Jeesusta sydäntemme ja puheidemme Muuttajaksi. Tarvitsemme sellaista jatkuvaa yhteyttä Häneen, että Hänen työnsä saa edetä elämässämme. Ennen kaikkea tarvitsemme uuden elämän Herralta, tarvitsemme Pyhän Hengen uudistavaa työtä, niin että elävän veden virrat pääsisivät meidän puheidemme kautta leviämään ympärillemme. Vain Pyhä Henki voi meissä synnyttää kiitoslaulun Herralle. Vain Häneltä saatu anteeksiantamus voi taivuttaa meidät antamaan veljillemme anteeksi. Vain Herran elämä meissä voi muuttaa pahat puheet suustamme toisten ihmisten siunaamiseksi, rohkaisemiseksi ja ymmärtämiseksi.

Pahaa puhumaton pastori Itoo

Kun aikanaan aloitimme ensimmäisen seurakunnan istutuksen Tokushiman läänissä Japanissa, juuri eläkkeelle päässyt 70 vuotta vanha pastori Ei'ichi Itoo, tuli meitä auttamaan, kun tiesi omasta kokemuksestaan lähetystyössä Kiinassa, miten haastavaa on uuden seurakunnan aloittaminen erittäin vahvasti buddhalaisessa läänissä. Hän kävi meitä pari kertaa kuukaudessa tukemassa ja olen tänäkin päivänä hänelle suunnattoman kiitollinen. Olen kääntänyt hänen elämäkertansa suomeksi. Se löytyy kotisivustostamme nimellä "Herra elää".

Pastori Itoo oli aina hymyilevä mies. Hänellä oli evankelistan lahja ja hän vieraili Suomessakin kolmeen otteeseen. Eräs hänen silmiin pistävä ominaisuutensa oli se, ettei hän puhunut pahaa kenestäkään. Kun tiesin se, päätin panna hänet koetukselle. Iltakokouksen jälkeen lähdin viemään häntä Tokushiman asemaalle. Kysäisin häneltä, mitä mieltä hän oli Kainanin seurakunnan pastorista, joka oli aiheuttanut melkoisen skandaalin käyttäytymisellään. Pastori Itoo kuului samaan kirkkokuntaan kuin Kainanin seurakunta ja oli erittäin hyvin selvillä siitä ikävästä tilanteesta, mikä siellä vallitsi. Ajattelin, että nyt pastori Itoonkin olisi pakko puhua miehestä pahaa. Mutta yllätyksekseni hän ei vastannutkaan kysymykseeni vaan alkoi välittömästi rukoilla ääneen tuon pastorin puolesta. Hän ei suostunut puhumaan miehestä pahaa vaan puhui hänestä Jumalalle. Sain melkoisen opetuksen, josta olen tänään kiitollinen.

Evankeliumi ja ylistys

Vain Pyhä Henki voi varustaa meidät sillä voimalla, että rohkenemme avoimesti kertoa Jeesuksesta toisille ihmisille. Jaloin ja tärkein tehtävä, mikä kielellemme on uskottu, on kuuluttaa evankeliumin ilosanomaa siitä, että jokainen katuva syntinen saa Jeesuksen tähden syntinsä anteeksi ja pääsee Jumalan ihmeellisen lahjan tähden iankaikkisen elämän omistajaksi.

Mutta Herra Jeesus on täälläkin tänään keskellämme. Hän haluaa koskettaa sinun elämäsi kipeisiin kohtiin, joissa synty on turmellut kykysi puhua toisten kanssa. Hän haluaa antaa sinulle anteeksi, Hän haluaa avata ja vapauttaa sen, mikä sinussa on ollut tukossa Hänen sanalleen ja toisten ihmisten tarpeille. Hän voi ja haluaa sen tehdä sinulle tänään.

Emmekö etsisi ja pyytäisi suurta Vapahtajaa oman sydämemme, suumme ja korviemme Herraksi ja Pyhittäjäksi. Siksi haluamme tänään oman kielemme synnit tunnustaen huoata Herran puoleen: Anna syntini anteeksi. Tee minusta yksi niistä, jotka aidosti ja iloiten saavat kertoa muillekin Jeesuksesta.

Jaak. 3:13-18

13. Kuka teistä on viisas ja ymmärtäväinen? Näyttäköön hän tekonsa hyvällä vaeluksellaan, viisaasti ja sävyisästi.

14. Mutta jos teillä on sydämessänne katkera kiivaus ja riitaisuus, älkää kerskaillko ja valehdelko totuutta vastaan.

15. Sellainen ei ole ylhäältä tulevaa viisautta vaan maallista, sielullista, riivaajien viisautta.

16. Sillä missä on kiivautta ja riitaisuutta, siellä on myös epäjärjestystä ja kaikenlaista pahaa menoa.

17. Mutta ylhäältä tuleva viisaus on ensiksi puhdasta, sitten rauhaisaa, lempeää, taipuisaa, se on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä. Se on tasapuolinen ja teeskentelemätön.

18. Vanhurskauden hedelmä kylvetään rauhassa rauhantekijöille.

Vapaaksi katkeruudesta

Lukematon määrä suomalaisia kantaa sydämessään katkeruutta jotakuta toista, olosuhteitaan ja jopa Jumalaa kohtaan. He eivät mielestään pysty tai oikeastaan eivät halua antaa anteeksi niille, jotka ovat rikkoneet heitä vastaan. Usein taustalla on riitoja rahasta, riitoja perinnönjaosta, avioliitto ongelmia, työpaikkojen alistamiskokemuksia, vanhempien ja lasten keskinäisten odotusten törmäyksiä, monenlaista sairautta jne.

Muistan, miten oman sukuni normaalit ihmissuhteet muuttuivat katkeruudeksi ja vihaksi, kun oikeusistuimia myöten taisteltiin suhteellisen rikkaan isoisäni perinnöstä. Katkeruus kietoutuu näin usein ahneuteen ja itsekkyyteen. Läheiset ihmiset eivät enää halunneet tavata toisiaan ja muuttuivat toisilleen aivan vieraiksi.

Katkeran ihmisen korvaan Saatana kuiskuttaa erittäin hyvin myyvää valhetta: ”Et ikinä kykene antamaan tuota tekosta anteeksi. Et voi milloinkaan päästä vapaaksi katkeruudesta.” Tuota valhetta uskoen lukuisat uskovatkin saattavat vuositolulla kantaa katkeruutta häntä väärin kohdellutta seurakuntaa tai pastoria kohtaan. Katkeruus ja sen synnyttämät pahat puheet ovat jakaneet ja jopa tuhonneet monia seurakuntia.

Siksi on äärimmäisen tärkeätä tiedostaa, että katkeruus ja anteeksiantamattomuus ovat syntejä, joista voi päästä vapaaksi. Katkera ihminen voi vapautua siitä siihen määrään asti, että hänestä tulee rauhantekijä, joka kantaa hyvää vanhurskauden

hedelmää. Hänessä voi sitten alkaa kukoistaa se, Jumalan viisaus, josta Jaakob kirjoittaa:

Mutta ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdasta, sitten rauhaista, lempeää, taipuisaa, se on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä. Se on tasapuolinen ja teeskentelemätön. (17)

Kaikki ihmissuhteet hyväksi

Luulen, että jokainen suomalainen allekirjoittaa lauseen: "Onnelliseen ja rikkaaseen elämään tarvitaan hyviä ihmissuhteita." Harva on valmis kuitenkin muokkaamaan lauseen raamatullisempaan muotoon: "Onnelliseen ja rikkaaseen elämään tarvitaan hyvät ihmissuhteet". Ei riitä, että meillä on ylipäänsä hyviä ihmissuhteita. Voidaksemme elää onnellisesti meillä ei saa olla yhtään ainoaa sellaista ihmissuhdetta, jossa kannamme vihaa, katkeruutta tai anteeksiantamatonta mieltä jotakuta kohtaan. Monta mitä parhainta ystävyssuhdettaakaan ei kykene korvaamaan yhdessä ihmissuhteessa kannettavaa katkeruutta. Katkeruus on tehokkain mahdollinen ilon pilaaja ja onnen riistäjä. Kaikkien ihmissuhteiden täytyy olla Jumalan tahtomalla tavalla kunnossa voidaksemme elää onnellisina.

Etäiset suhteet

Hyvien ystävyssuhteiden solmiminen tänä aikana, jonka tunnusmerkkejä on loke-roituneisuus, yksityisyys, toisten jättäminen rauhaan, oman onnensa nojaan, ei ole toisesta helppoa. Vaikka suhteita syntyisikin, niin usein heti alkuun varaudutaan mahdollisesti nouseviin ongelmiin. Pyritään pitämään riittävää etäisyyttä toisiin, ettei jouduttaisi sitten kokemaan katkeria pettymyksiä. Erityisesti on syytä pelätä sellaisia ihmisiä, jotka näyttävät vaativan meiltä kohtuuttomasti aikaa, huolenpitoa ja vaivannäköä. Omissa asioissammehan on meille ihan tarpeeksi.

Hankalat ihmiset

Jos ja kun hyviä suhteita saadaankin solmituksi, niiden säilyttäminen hyvinä on sitäkin vaikeampaa. Jostain syystä meidän jokaisen lähipiiriin ilmestyy enemmän tai myöhemmin ns. hankalia lähimmäisiä. Heillä on vikansa, he ärsyttävät meitä monin tavoin ja joudumme usein kokemaan nahoissamme aitoa vääryyttä, vaikka olemmekin yllättävän sokeita sille vääryydelle, jolla jatkuvasti muita piinaamme. Enemmän tai myöhemmin huomaamme olevamme katkeria näille hankalille ihmisille, joita löytyy kodista, suvusta, työpaikoilta, kouluista, seurakunnista ja kristillisistä yhdistyksistä. Heitä on joka puolella. Heitä ei pääse mihinkään pakoon.

Kulissit ja Impivaara

Tiedämme kyllä, että toisten kanssa pärjääminen olisi taloudellisen menestyksemekin kannalta äärimmäisen tärkeää. Siksi moni on lähtenyt rakentamaan kulissi-elämää, jossa yritämme olla hyvää pataa hyvinvointimme kannalta tärkeiden ihmisten kanssa vastoin sisimpiä tuntojamme. Kotona tai lasin ääressä sitten on pakko tuulettaa ja haukkua takana päin noita hankalia lähimmäisiämme.

Kun sitten paineet eivät tuulettamalla enää purkaudu riittävästi, turvaudutaan aitoon suomalaiskansalliseen ratkaisumalliin: Lähdetään lätkimään. "Jostakin löytyy se Impivaara, jossa kukaan ei minun niskaani puhalla." Vaihdetaan työpaikkaa, asuntoa, paikkakuntaa, koulua, jopa puolisoa. Lyödään poikki suhteet hankaliin lähimmäisiin. Taakse katsoessamme näemme vanan katkaistuja tai katkenneita ihmissuhteita.

Katkeruuden loukku

Suomalainen on katkeruudellaan tuominnut itsensä yksinäisyyden loukkuun. Kun ihmettelemme, miksi kukaan ei mene noitten yksinäisten luo, vastaus on usein karua-kin karumpi. Monikin yritti, mutta katkeruutensa yksinäiseksi ajama oli niin täynnä siilin piikkejä, että keneltäkään ei enää onnistu pääsy hänen sydämeensä asti.

Suomalainen kulkee tätä kierrettään katkeraan loppuun asti siinä toivossa, että jostakin löytyisi se prinssi tai prinsessa, jonka ystävyys tai rakkaus kykenisi tekemään hänet lopulta kuitenkin onnelliseksi. Mutta kukaan ihminen ei voi toisen loputonta rakkauden nälkää tyydyttää. Siihen kykenee vai Jumala.

Totuuden hetkiä

Joskus hänelle tulee kuitenkin totuuden hetkiä, jolloin hän joutuu hiukan kurkistamaan myös omaan sydämeensä. "Olisiko minussa itsessäni sittenkin jotain vikaa?" Mutta pian tämän tyyppiset kysymykset saadaan tukahdutetuksi. Aina joku ymmärtäjä tulee puolelleni ja tukee katkeruuttani tuota hankalaa lähimmäistäni kohtaan. Usein hän nyökkäilee katkeralle vain päästäkseen hänestä nopeasti eroon, sillä katkeruuttaan purkavaa ei oikeastaan kukaan halua kuunnella.

Kun juutalainen piti itseään todella jalomielisenä kyettyään antamaan kolme kertaa anteeksi saman ilkeän tempun tehneelle lähimmäiselle, suomalainen tyytyy kahteen kertaan. Siihen verrattuna Pietarin ehdotus Jeesukselle Matt. 18:ssa siitä, että häneltä saattaisi löytyä jopa seitsemän kertaa anteeksiantamusta hankalaa toveria kohtaan tuntui todella ruhtinaalliselta. Sitä kovempi oli Jeesuksen vaatimus tekstimme edellä: "Sinun on annettava anteeksi yhtä monta kertaa kuin toinen rikkookin!"

Oman sydämen synnin kierre

Totuuden kohtaaminen ja myöntäminen on syntiselle ihmisluonnolle kaikkein vastenmielisin asia. Mutta Jumalan sana sen kuitenkin tuskallisella tavalla osoittaa. Ongelmamme ei sittenkään ole hankalat lähimmäisemme, vaan se että emme yksinkertaisesti kykene antamaan anteeksi sitä ensimmäistäkään kertaa!

Lisäksi totuus paljastaa meille, että ihmissuhteiden hankaluus onkin enemmän minun omassa kateudessa, ylpeydessäni ja itsekkyydessäni kuin tuon naapurini vastaavissa ominaisuuksissa. Vaikka kaikki maailman muut ihmiset olisivat enkeleitä, minä olen auttamattomasti katkeruuteni orja niin kauan kuin kateus ja ylpeys ajavat minut itsesääliin ja vihaan niitä kohtaan, joilla menee minua paremmin.

Jos kierre saa jatkua, viha luo kiinteää katkeruutta, katkeruus masennusta. Jos yhä kierrettä viedään eteenpäin, lopputulos on epätoivo kaikkine hirvittävine seurauksineen. Kuka tahansa pääsee tämän kierteen hirvittävään loppuunsa asti, jos vain antaa oman sydämensä katkeruudelle vallan.

Katkeruuteensa jääville ei mitään apua

Onko nyt sitten mitään apua katkeroituneille ihmisille, niille jotka eivät enää haluaakaan antaa anteeksi toisille. Jeesuksen vertaus kuninkaan palvelijasta, joka saatuaan anteeksi valatavan summan ei halunnut antaa itselleen velkaa olleelle toverilleen pientä summaa anteeksi, on karmean suora tästä asiasta. Yhdellekään, joka ei halua luopua katkeruudestaan ja anteeksiantamattomasta mielestään, ei tule koskaan olemaan mitään anteeksiantamusta myöskään Jumalalta.

Silloin herra kutsui palvelijan eteensä ja sanoi: 'Sinä keltainen palvelija! Minä annan sinulle anteeksi koko velan, koska sitä minulta pyysit. Eikö myös sinun olisi pitänyt armahtaa palvelustoveriasi, niin kuin minäkin armahdin sinua?' Vihastuneena herra jätti hänet vanginvartijoiden käsiin, kunnes hän maksaisi koko velan. Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi. (Matt. 18:32-35)

Miksi armollinen ja anteeksiantava Jumala ei katkeruutta ja anteeksiantamattomuutta sitten antaisi anteeksi? Antaahan hän katuvalle murhamiehelle, huorin tekijälle ja varkaallekin anteeksi Jeesuksen uhrin tähden. Siksi, että anteeksiantamattomuuden ja katkeruuden ydin on siinä, ettei ihminen tunnusta totuutta itsestään, ei näe eikä tunnusta omaa pahuuttaan eikä siksi myöskään sydämestään pyydä syntiään anteeksi.

Katkeruus epäuskon syntiä

Mutta juuri tämä sydämen kovuus, jossa kyllä syytetään toisia pahasta, mutta ei nähdä omaa käsittämättömän suurta syntisyyttä, on epäuskon olemus. Epäusko työntää Jumalan armon pois, ei tarvitse sitä. Katkera anteeksiantamaton mieli on synti, joka on suuruudeltaan verrattavissa 10.000 talentin (1 talentti = 6000 denaria) velkaan. Jos denarin eli yhden päiväpalkan suuruus olisi 80 euroa, niin nykyrahassa summa edustaa 4800 miljoonaa euroa. Se synti, jonka uhriksi olet joutunut, on verrattavissa sataan denariin, nykyrahassa 8 000 euroon.

Jos ja kun olet katkera ja anteeksiantamaton sille lähimmällesi, joka on tehnyt sinua vastaan aitoa syntiä aiheuttaen sinulle esimerkiksi 8 000 euron verran tappiota, oma syntisi on Jumalan silmissä 600 000 kertaa suurempi. Katkeruuden synti on suurenuslasi, joka suurentaa lähimmäisesi synnin omissa silmissäsi 600 000 kertaiseksi. Jos katsot, että sinulla on oikeus olla katkera ja anteeksiantamaton, olet täysin sokea omille synneillesi, etkä siksi pyydä Jumalalta armoa. Työnnät pois Jumalan Pojan Golgatalla hankkiman käsittämättömän lunastushinnan, joka riittäisi kyllä sinun suuriin synteihisi. Niin tehdessäsi jätät valheen valtaan, sokeuteen ja epäuskoon. Tuomitset itse itsesi iankaikkiseen rangaistukseen.

Apu katkeruutensa synniksi tunnustavalle

Mutta onko sitten mitään apua sellaiselle, joka on *valmis* tunnustamaan, miten kohalokas synti hänen katkeruutensa on ja *haluaisi* saada sen anteeksi. Voiko ihminen saada avun voidakseen antaa lähimmäiselleen anteeksi? Jumalan kiitos, apu löytyy! Jeesus Kristus tuli tänne maan päälle juuri sinun katkeruutesi synnin tähden. Hän kantoi Golgatan ristillä sen iankaikkisen rangaistuksen, joka sinulle kuuluisi, jotta sinä pelkästä armosta saisit koko hirvittävän katkeruutesi anteeksi.

Kun siis vihdoinkin alat nähdä omat syntisi ja sen, ettet itse voi omaa sydäntäsi muuttaa, sinulla on toivo. Kun vihdoinkin tunnustat, että olet täysin avuton omassa varassasi elämään hyvissä ihmissuhteissa toisten ihmisten kanssa, sinulla on toivo.

Armahtava Jeesus

Kun tunnustat totuuden omasta hirveästä syntisyydestäsi ja kammottavasta katkeruudestasi ja pyydät apua Jeesukselta, Herra Jeesus tulee luoksesi. Hän vakuuttaa sinulle, että sinun 10.000 talenttiasi on kaikki sinulle anteeksi annettu. Hän maksoi sinun velkasi Golgatan tuskillaan.

Parantava prosessi

Hän astuu jopa sydämeesi asumaan ja alkaa sydämesi sisältä käsin hoitaa suhteitasi lähimmäisiisi. Kun Hänen anteeksiantamuksensa valossa näet saamasi armon suuruuden, Hän antaa sinulle halun antaa anteeksi lähimmäillesi. Hän käy sydämessäsi kertomaan sinulle, kuinka paljon Hän myös tuota sinua vastaan rikkonutta lähimmäistäsi rakastaa. Hän avaa silmäsi näkemään todellisuuden oikein. Alat rukouksella siunausta tuolle, jota ennen kirosit. Hän auttaa sinua tekemään päätöksen antaa anteeksi. Anteeksiantamushan on päätös siitä, että meidän välillämme olleet asiat eivät saa nousta enää yhteytemme esteeksi. Hän auttaa puhumaan ja osoittamaan rakkautta sinua vastaan rikkonutta kohtaan. Hän auttaa sinut takaisin yhteyteen sen ihmisen kanssa, josta katkeruus ja synti erotti sinut.

Joka kerta kun katkeruus nostaa jälleen päätään, saat aloittaa alusta. Pyydät Herralta ensin anteeksi koko oman anteeksiantamattoman mielen syntisi. Rukoilet sitten siunausta ja hyviä lahjoja lähimmäillesi, puhut hänestä, mutta vain hyvää. Otat uudestaan yhteyttä häneen. Osoitat hänelle rakkautta.

Entä, jos toinen ei anna anteeksi

Voi olla, että lähimmäisesi ei ole ollenkaan valmis antamaan sinulle anteeksi, mutta nyt ei olekaan siitä kysymys, vaan siitä, että sinä annat hänelle anteeksi ja pyydät myös omia vääryyksiäsi anteeksi. Voi olla, että sinun mielestäsi oma vääryytesi vain 5% ongelmasta ja toisen osuus 95% (Tosin vastapuolesi todennäköisesti pitää omaa osuuttaan 5%:na.) Silti sinun on tehtävä ensin parannus omasta 5%:stasi.

Kun tarpeeksi monta kertaa kierrät tätä oman katkeruutesi anteeksi pyytämisen, sen anteeksi omistamisen, ja toiselle rakkauden osoittamisen kehää, saat eräänä päivänä huomata, että katkeruutesi on kadonnut. Olet saanut takaisin entisen ystäväsi. Sinun ei tarvitse enää juosta pakoan, ei katkoa ihmissuhteita. Saat Kristuksen armahtamana kokea yhteyttä.

Niittenkin kohdalla, jotka eivät sinulle anna anteeksi, saat kokea, että Herra vapauttaa sinut katkeruudesta heitä kohtaan ja vilpittömään rakkauteen heitä kohtaan. Golgatalla meidän syntimme sovittanut Ylösnoussut Herra kykenee tähän sinun elämässäsi, jos suostut totuuteen ja Hänen armonsa käsittelyyn.

Pitkä prosessi

Voi olla, että taistelussasi katkeruudesta vapautuaksesi kuluu paljonkin aikaa. Muistan, miten lähetystyössä kesti viisi vuotta puolesta vuodesta kehittyneen katkeruuden käsittelyyn. Mutta lopulta Herran työssä toisiinsa katkeroituneet lähettitoverit saivat taas armon ottaa toisiaan hartioista kiinni ja lausua: "Rakas, veli Herrassa!" Ei tarvinnut näytellä hurskaampaa kuin oli, koska totuus puolin ja toisin nähtiin ja tunnustettiin. Mutta ei tarvinnut myöskään loputtomasti tuijottaa toisen virheitä ja puutteita, kun sai katsella siihen Herraan, joka rakastaa veljeäni samalla Golgatan verisellä armollaan kuin minuakin.

Näin pitkällisen ja ajoittain uuvuttavan taistelun suurena siunauksena oli nähdä kuinka käsittämättömän suuri on Jumalan rakkaus Kristuksessa Jeesusuksessa. Vaikka toistamiseen sama katkeruus nosti päätään, sai aina uuden armon sen oikeaan

käsitlemiseen. Näin katkeruutensa kamppailevaa uskovaa Herra pääsee kasvattamaan nöyryyteen ja voi näitä myös käyttää toisten auttamiseen.

Kerta heitolla vapaaksi

Mutta joskus Herralla on varattuna yllätyksiä omilleen. Muistan, miten eräs kristitty rouva Japanissa tuli luokseni. Hänen avioliittonsa oli muutamia vuosia aiemmin ajautunut eroon. Hänen tehtäväkseen oli jäänyt ahtaissa oloissa kasvattaa kahta lasta. Alkuvuodet työ ja lasten kasvatusta oli vienyt häneltä kaikki voimat. Mutta sitten eräänä päivänä hän sai kuulla, että hänen entinen miehensä oli mennyt uusiin naimisiin, saanut lapsen ja näytti elävän onnellista elämää. Silloin katkeruus syöksyi vyörynä hänen sydämeensä. Hän vihastui Jumalalle siinä määrin, että heitti Raamattunsa menemään. Myöhemmin hän kyllä katui ja hankki uuden Raamatun.

Kun kaiken tämän tiesin, yritin selittää, miten hän voisi päästä vapaaksi katkeruuden kierteestä. Aikansa kuunneltuaan hän keskeytti: "Tuo kaikki on aivan totta, mutta se ei ole enää ajankohtaista minulle. Eilen Jumala teki ihmeensä sydämessäni. Jeesus pyyhki kerta heitolla koko katkeruuden sydäimestäni pois!" Herra voi käsitellä sydämesi synnit.

Anteeksiantamus yhteyteen palaamista

Joskus kuulee sanottavan: "Annoin kyllä anteeksi, mutta emme voi enää toistemme kanssa tulla toimeen." Lause on valhe. Anteeksiantamus merkitsee sitä, että synnin tähden eroon joutuneet palaavat toistensa yhteyteen. Se ei aina tosin voi merkitä, että paikallisesti tai ulkoisesti voitaisiin enää palata entiseen, mutta silti sydänten paluuta toistensa luo. Eihän Jeesuskaan anna jotain vähempää armoa, kuin vapautta pääsyä takaisin Isän sydämelle asti.

Johtopäätöksiä

Herralla on suunnaton määrä anteeksiantamusta katuville syntisille, mutta ei yhtään niille, joilla ei mielestään ole syntiä ja jotka näkevät vain toisten synnit. Herra kutsuu sinua elämään niin, että sinun kaikissa ihmissuhteissasi on anteeksiantamuksen prosessi koko ajan käynnissä. Hänen armonsa rikkaudesta käsin se on mahdollista, mutta vain Hänen yhteydessään. Herra kutsuu sinua luokseen!

Jaak. 4:1-10

1. Mistä teidän keskinäiset taistelunne ja riitanne johtuvat? Eivätkö juuri himoistanne, jotka käyvät sotaa teidän jäsenissänne?

2. Te himoitsette, eikä teillä kuitenkaan ole. Te tapatte ja kiihkoilette mutta ette voi saavuttaa. Te riitelette ja taistelette, mutta teillä ei ole, koska ette ano.

3. Te anotte mutta ette saa, koska anotte kelvottomasti, kuluttaaksenne kaiken himoissanne.

4. Te avionrikkajat! Ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, hänestä tulee Jumalan vihollinen.

5. Vai luuletteko, että Raamattu turhaan sanoo: "Kateuteen asti hän halajaa henkeä, jonka on pannut meihin asumaan"?

6. Mutta vielä suurempi on armo, jonka hän antaa. Siksi Raamattu sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon."

7. Olkaa siis Jumalalle alamaisia mutta vastustakaa Paholaista, niin hän pakenee luotanne.

8. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, puhdistakaa sydämenne, te kahtaalle häilyvät!

9. Tuntekaa kurjuutenne, murehtikaa ja itkekää. Naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi.

10. Nöyrytkää Herran edessä, niin hän korottaa teidät.

Riitelyn taito

Alkuseurakunta osasi riitelyn taidon. Niin Jerusalemissa kuin Antiokiassa ja samoin Korintissa riideltiin. Paavali ja Barnabas riitelivät Markuksesta. Paavali nousi Pietaria vastaan Antiokiassa. Oli puolueita ja kuppikuntia. Sama koski myös Jaakobin kirjeen saajia. Heidän seurakunnissaankin oli taisteluja ja riitoja jopa siihen määrään asti, että joku kristitty oli jopa tappanut toisen.

Syy siihen, että Jaakob joutui tarttumaan kynään ja lähettämään kirjeensä oli suurelta osaltaan juuri nuo riidat. Hän joutui nuhtelemaan seurakuntia ankarasti ja vaati niitä tekemään parannuksen ja palaamaan nöyrynä Jumala luo.

Ikävä kyllä tänäkin päivänä uskovat osaavat riidellä. Riitoja on seurakuntien välillä mutta kaikkein eniten niiden sisällä. Joskus riitoja perustellaan oikean opin puolustamisella, mutta aivan saman oikean opin omaavat veljet ja sisaret osaavat riidellä.

Omia kokemuksia riidoista

Minulle oli melkoinen järkytys, kun meidät Japaniin lähettänyt lähetysjärjestö repesi kolmeksi juuri, kun olimme kielikoulussa. Riitaa käytiin uhrivarojen käytöstä, johtajien paikoista, kun niitä ei riittänyt kaikille ja kaiken kukkuraksi myöhemmin perusteltiin lihallisia riitoja muka todellisilla teologisilla eroilla. Myöhemmin sitten lähettien kesken riideltiin siitä missä ja miten yhteistä työtä piti tehdä ja kuka sai päättää asiasta. Sitten näimme, miten joku seurakuntalainen ilmoitti, että hän jää pois seurakunnasta, kun ei voi sietää sitä ja sitä. Sitten näimme myös, miten seurakunnan jäsen eroaa ja alkaa levittää häväistyskirjeitä seurakunnasta. Tiesimme kyllä kaiken aikaa, että Saatana, tuo erilleen heittäjä, osaa mainiosti käyttää hyväkseen uskovien lihallisessa mielessä asuvaa syntistä luontoa.

Riitojen syy

Jaakob osoittaa, että riitojen varsinainen syy on meissä asuvat lihalliset himot. Nämä himot suuntaavat mieleemme kaikenlaiseen maalliseen, jota alamme haluta hengellisen kuivuuden iskiessä sydämiimme. Alamme silloin kyllä rukoilemaan, mutta emme Jumalan tahdon toteutumista, vaan sitä, että omat haaveemme ja lihalliset tarpeemme saisivat tyydytyksen. Mutta Herra ei voi sellaisiin rukouksiin vastata.

Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan, vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne. Teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei hän kuule, sillä teidän kätenne ovat veren tahrinat ja sormenne vääryyden saastuttamat. Teidän huulenne puhuvat valhetta ja kielenne kuiskii petosta. (Jes. 59:1-3)

Puolinaiselle sydämelle Jumalan armo ei riitä eikä myöskään maailman tarjoamat himot tyydytä. Sellainen sydämen tila on hengellistä huoruutta, hengellinen aviorikos. Meidät on kutsuttu omistautumaan kokonaan Herralle, mutta vilkuilemmekin

maailman houkutusten suuntaan. Niin tehdessämme nousemme itse asiassa Jumalaa vastaan.

Mutta Jumala, joka on suuressa rakkaudessaan antanut oman ainoan Poikansa meidän pelastukseemme, on mustasukkainen rakkaudessaan. Hän haluaa koko meidän sydämemme omakseen. Itse asiassa mekään emme löydä todellista iloa, rauhaa ja onnea mistään muualta kuin Herrasta. Kaikkinaisen puolinaisuuden, himoille periksi antamisen ja maailman rakkauden taustalla on meidän suurin syntimme eli ylpeys. Herra joutuu usein tekemään erittäin kipeää työtä meissä saadakseen murretuksi ylpeytemme. Nöyrytyminen on tie takaisin siunattuun suhteeseen Herran kanssa.

Suurinta ihmisessä ja Jumalassa

Suurinta ihmisessä on nöyryys. Mutta yllätys yllätys suurinta Jumalassa on myös Hänen nöyryytensä. Vain nöyryys tekee ihmisestä käyttökelpoisen Jumalalle.

Ihmisen nöyryys on itsensä oikein arvioimista Jumalan ja ihmisten edessä. Nöyryys tekee hänestä tomua ja tuhkaa Jumalan pyhyiden edessä, tekee hänestä yksin armosta ja Jumalan laupeudesta elävän olennon, mutta sama Jumalan armon omistaminen tekee hänestä tarvittaessa miehen tai naisen, joka uskaltaa seistä vaikka koko maailma olisi häntä vastaan.

Jumalan suuruus näkyy Hänen tulemisessaan pieneksi. Hänen tulemisessaan ihmiseksi, sikiämisessään Pyhästä Hengestä neitsyen Marian kohtuun ja syntymisensä likaiseen eläinsuojaan ja kärsimisessään rikollisten kanssa Golgatan ristillä. Jumala on rakkaus ja rakkauden olemukseen kuuluu nöyryys, sillä rakkaus lähestyy alhaalta käsin ja korottaa rakkautensa kohdetta. Jeesus pesi opetuslastensa jalat ja osoitti, millainen on Jumalan rakkauden luonne. Jo Pyhän Kolminaisuuden sisäisessä dynamiikassa rakkaus ilmenee niin, että Pyhä Henki korottaa Poikaa, Poika Isää ja Pyhää Henkeä, Isä Poikaa jne. Kun Jumala nöyryyttää omiaan, Hän tekee sen suuresta rakkaudesta, jotta Hänen omansa pääsisivät maistamaan jotain Hänen olemuksensa rakkaudesta.

Tie Jumalan valtakuntaan kulkee myös ahtaan portin kautta eli sen hyvin kipeän nöyryytyksen kautta, jossa Jumalan sanan totuuden valossa ihmisen suostuu tunnustamaan olevansa väärässä suhteessa Jumalaan, hirvittävän ylpeyden vallassa ja taipuu lopulta pyytämään anteeksiantamusta Jeesuksen Golgatan uhriveren tähden. Mutta juuri tuo nöyryytyksen portti johtaa hänet sisälle Jumalan rakkauden ihmeelliseen valtakuntaan.

Suurempi armo

Mutta vielä suurempi on armo, jonka hän antaa. Siksi Raamattu sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon." (6)

Tässä on hyvä muistuttaa, että Jaakob kirjoittaa kaiken aikaa seurakunnalle ja sen uskoville jäsenille, jotka ilmeisellä tavalla olivat menettäneet uskoelämän vitaalisuuden ja myös sen sydämen rauhan, joka on pelastetun uskovat yksi tuntomerkeistä. Nyt Jaakob muistuttaa, että Jumalan rakkaus ja armo heitä kohtaan ei ollut yhtään vähentynyt, vaikka se ilmenikin mustasukkaisena rakkautena. Hän halusi uskovat takaisin siihen rauhaan, joka on tarjoilla parannukseen nöyryville.

Jumalan rauha ja rauha Jumalan kanssa

Jumalan rauha esiintyy kahdella tavalla. On *rauhaa Jumalan kanssa* ja *rauhaa Jumalassa*. Edellinen tarkoittaa sitä, että sotatila Jumalan ja ihmisen välillä on päättynyt rauhansopimukseen. Se solmittiin Golgatan ristillä, kun Jumala kohdisti vihansa syntistä ihmistä kohtaan omaan ainosyntyiseen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen. Siitä ihminen pääsee osalliseksi, kun hän ensi kertaa tekee parannuksen syntensä tunnustaen syntinsä, nostaa kätensä antautumisen merkiksi pystyyn, anoo syntejään anteeksi Jeesuksen Golgatalla suorittaman sovitustyön tähden, jättää elämänsä Jumalan käsiin. Silloin Jumala vanhurskauttaa hänet eli lukee antautuvan ihmisen synnit Jeesuksen pahaksi ja Jeesuksen täydellisen elämän ihmisen hyväksi. Samalla hän syntyy uudesti, saa Pyhän Hengen ja uuden elämän Kristuksen kanssa. Hänestä tulee Jumalan lapsi, jonka yllä lepää Jumalan täysi mielisuosio.

Pelastuminen on kertakaikkinen tapahtuma, joka pysyy voimassa koko uskovan vaelluksen alusta loppuun asti. Rauhantilaa Jumalan kanssa ei voi mikään uhata, koska se perustuu yksin ja vain Jumalan tekemään rauhanliittoon, jonka todisteena on kaste Kristukseen.

Tähän pelastustapahtumaan liittyy usein myös kokemus *rauhasta Jumalassa*, joka tarkoittaa sellaista sydämen ja omantunnon lepoa, joka nousee anteeksiantamuksen ilosta. Se on Pyhän Hengen vaikuttamaa sisäistä rauhaa. Mutta toisin kuin rauha Jumalan kanssa, se on vaihtelevaa. Niin pian kuin uskova lankeaa syntiin, hän menettää omantunnon rauhan. Hän saa sen takaisin, kun hän saa uuden puhdistuksen Jeesuksen veressä tapahtuvassa syntien anteeksiantamuksessa.

”Jumalattomalla ei ole rauhaa”, vakuuttaa Raamattu. Hänellä ei ole rauhaa kummassakaan merkityksessä. Tosin jumalattomalla saattaa olla niin paatunut eli synnin harjoittamiseen tottunut omatunto, että hän ei tunne syyllisyyttä, vaikka hänen pitäisi sitä kokea. Mutta siitä huolimatta hänellä ei ole todellista rauhaa, hän kokee elämänsä tyhjäksi ja jollain tavalla vajaaksi eläessään omien himojensa mukaan.

Tie rauhaan Jumalassa – alamaisuus Jumalalle

Nyt puhumme Jumalan rauhasta tässä jälkimmäisessä merkityksessä. Jaakob puhuu uskoon tulleille, joilla on siis rauhan Jumalan kanssa Golgatan uhrin tähden, mutta joilta puuttuu sisäinen rauha Jumalassa heidän langettuaan erilaisissa kiusauksissa synteihin.

Taisteleva mieli ja riidat uskovien välillä osoittavat, että he eivät ole alistuneet Jumalan alle. Himot, kateus, kiivaus ja viha kertovat, että sydän ei ole taipunut Jumalan alle. Oma tahto ja kapinamieli hallitsee, kun emme halua olla kenenkään hallittavana, emme hyväksy ketään yläpuolellemme. Itsekorottava mieli on este rauhalle Jumalassa, kun hän haluaa olla oma mestarinsa.

Jumalan tulee hallita elämäämme, sillä olemassaolomme riippuu Hänen tahdostaan. Jumalalla on ehdoton valta ja oikeus kaikkeen omissaan. Hänen hallintansa tuottaa meille hyvää ja siksi sen alle tulisi iloiten asettua. Jumala ei kiellä meiltä mitään, mikä on todella hyödyksi meille. Pitkällä tähtäyksellä Hän ei tee mitään muuta kuin hyvää. Herran tie on turvallinen, vaikka se ei ajoittain tuntuisikaan siltä: *”Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.”* (Room. 8:28) Tämä tavatto-

man suuri lupaus koskee vain Herran omia, ei maailman ihmisiä yleensä. Heille monikin asia voi lopulta koitua turmioksi niin kauan kuin he kulkevat erossa Jumalasta aina ikuista kadotusta myöten.

On mieletöntä antaa valtaa himoille, joiden kautta Saatana pyrkii hallitsemaan ihmisiä ja kiusaamaan uskovia. Viime kädessä on järjetöntä ja turhaa vastustaa Jumalan tahtoa. Hän on kaikkivaltias ja vie oman tahtonsa voittoon. Siksi Jumalaa vastaan hangoitteleva uskova menettää rauhansa ja hankkii itselleen monia tuskia. Ahdistusten kautta Herra vetää omansa takaisin luokseen voidakseen palauttaa heille oman rauhansa.

Pelastuminen ja alistuminen Jumalan tahtoon

Jumalan tahdon alle alistuminen on välttämätön ehto pelastumiseen. Ei riitä, että ihmisellä on aivan oikea käsitys ja oppi pelastuksesta Kristuksessa. Pelastus ei ole pelastusta synnissä vaan pelastusta synnistä. Se merkitsee kaipausta Jumalan kaltaisuuteen, Jumalan armon avulla siihen pääsemistä ja elämistä Kaikkivaltiaan tahdossa. Juuri tämä alistuminen on kompastuskivi monelle pelastusta etsivälle. Mutta uskoon tulleenkin syntinen luonto pyrkii jatkuvasti nousemaan Jumalan tahtoa vastaan. Mutta vain Herran tahtoon taipuvalla voi säilyä rauha Jumalassa.

Mitä alistuminen Jumalalle merkitsee?

Alistuminen Jumalalle merkitsee taipumista Jumalan lain alle. Jumala ei suostu muuttamaan lakiaan meidän himojemme mukaan. Se merkitsee siksi alistumista Jumalan lain tuomittavaksi. On myönnettävä, että meitä uhkaava rangaistus on ansaittu. Omatuntomme ja Jumalan sana osoittavat, että paikka, joka lain rikkojalle kuuluu on kadotus, ikuinen ero Jumalasta. Jos kiistät syyllisyytesi, sinut tuomitaan oikeuden mukaan ja olet toivottomassa asemassa.

Edelleen alistuminen Jumalalle merkitsee suostumista Jumalan pelastustiehen, joka on yksin armosta. Siinä eivät mitkään parhaimmatkaan tekomme auta mitään. Jos ja kun yrität pelastaa itsesi, nouset kapinaan Jumalaa vastaan.

Alistumme Jumalalle hylkäämällä jokaisen syntimme. Emme voi elää Jumalan kanssa, jos jatkamme pettämistä liike-elämässä, valehtelemista, jos annamme vihan hallita itseämme ja heittäydymme ylpeyden tai itsesäälin valtaan. Pelastus ei ole vain vapautumista synnin syyllisyydestä vaan myös synnin vallasta siis synnin tottelemisesta. Meidän tulee hyljätä synti, milloin ikinä näemme sen itsessämme. Omassa voimassa se ei ole mahdollista, mutta Pyhän Hengen armon kautta uskovalla on etuoikeus sanoutua irti helmasynneistään.

Alistuminen Jumalalle merkitsee itsensä asettamista kaikkien Hänen opetustensa alle. Älä siksi arvostele Raamattua. Anna sen arvostella omaa elämääsi. Edelleen se merkitsee suostumista Herran teihin elämässämme. Älä aseta antautumisellesi mitään ehtoja: ”Tässä olen, armahda minua, ota minut!”

Paluu rauhaan Jumalassa

Jaakob antaa maailmaan rakastuneille uskoville ohjeet siitä, miten he voivat päästä uudelleen nauttimaan siitä rauhasta Jumalassa, jota he olivat kokeneet tullessaan uskoon ja päästessään rauhaan Jumalan kanssa.

"Vastusta Saatanaa, niin se pakenee." Uskovan kristityn vaellus on aktiivista taistelua syntiä ja Saatanaa vastaan. Kun taivumme Jumalan alle riippuvaisiksi Hänestä, meillä on elämä ja Saatanan vastustamisen on mahdollista. Se ei koske vain ulkopuolelta tulevia Paholaisen kiusauksia ja hyökkäyksiä vaan myös sisältämme nousuvia himoja, joihin se pyrkii tarttumaan. Rauha Jumalassa on sotaa Saatanaa vastaan.

Pietari säestää näin:

Pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät. Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen. Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän vastustajanne, Paholainen, kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona etsien, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä uskossa lujina! (1. Piet. 5:5-9)

Saatana ei kykene Herran omalta riistää pelastusta, mutta se pyrkii tekemään kaikkensa, että uskovan elämä olisi mahdollisimman surkeaa. Kun leijona on päässyt tarpeeksi lähelle saalistaan, joka on kuitenkin nopeampi juoksija kuin se, se päästää kauhean karjahduksen lamaanuttaakseen saalinsa toimintakyvyn. Samaa yrittää Saatana pelastettuihin nähden, mutta turvaten Herraan voimme olla täysin turvassa ja vastustaa myös lihamme kautta tulevia kiusauksia.

"Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä." Rukousyhteys Kristuksen kanssa on Jumalan lähestymistä. Vain rukoileva uskova voi löytää ilon ja levon Herrassa. Kun niin lähestymme Herraa, Sielunvihollinen ei kestä Jumalan läsnäolossa. Mutta juuri siksi se yrittää keksiä meille sata syytä siihen, miksi emme juuri tänään ehdi rukoilla Herraa.

"Puhdistakaa kätenne, te syntiset, puhdistakaa sydämenne, te kahtaalle häilyvät!" Kädet on irrotettava pitämästä kiinni helmasynneistä, jotka ilmenevät usein kaikenlaisina riippuvuuksina. Sydämen puhdistus voi tapahtua vain siten, että päivittäin käymme Herran eteen syntien tunnustamisessa ja Jeesuksen verellä peseytymisessä: *"Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä."* (1. Joh. 1:9)

"Naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi." Pelastus on äärimmäisen vakava kysymys. Ellet ole saanut syntejäsi anteeksi, mitä syytä sinulla on nauruun, sillä sinua odottaa vain tuomio ja Jumalan viha. Pelastetullakaan ei ole aihetta ilotelluun, niin kauan kuin hän elättelee sydämessään tunnustamattomia syntejä. *"Jumalan mielen mukainen murhe näet saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei tarvitse katua. Maailman murhe sen sijaan tuottaa kuoleman."* (2. Kor. 7:10)

"Nöyrytkää Herran edessä, niin hän korottaa teidät." Nöyrytyminen tarkoittaa totuuteen suostumista, oman kovan ylpeyden murtumista Jeesuksen sanomattoman laupeuden ja ristin uhrin edessä. Se on taipumista sellaiseksi syntiseksi ja sairaaksi, jota Jeesus tuli tänne maailmaan pelastamaan. Jeesus osoitti, että suurinta Jumalassa on Hänen nöyrytymisensä, tulemisensa ihmiseksi ja kulkemisensa ristin tien meidän pelastukseksimme. Nöyrytyessämme Herran edessä saamme iloita siitä ihanasta rauhasta Jumalassa, jonka Hän on meitä varten valmistanut.

Alistu siis Herran käden alle! Siinä on paras paikka sinulle.

Paavali puhuu samasta asiasta näin:

Pankaa sen tähden pois valhe ja puhukaa lähimmäisenne kanssa totta, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä. Vihastukaa mutta älkää tehkö syntiä. Älköön aurinko laskeko vihanne yli. Älkää antako tilaa Paholaiselle. Joka on varastanut, älköön enää varastako, vaan pikemminkin tehköön työtä, ahkeroiden käsillään sitä, mikä on hyvää, niin että hänellä olisi antaa tarvitsevalle. Älköön suustanne lähtekö mitään sopimatonta puhetta vaan ainoastaan sellaista, mikä on hyvää, tarpeellista ja rakentavaa, mieluista niille, jotka kuulevat. Älkää tehkö murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on annettu teille sinetiksi lunastuksen päivää varten. Kaikki katkeruus, kiukku, viha, huuto ja herjaaminen, kaikenlainen pahuus olkoon pois teistä. Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja hyväsydämisisiä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa antanut teille anteeksi. (Ef. 4:25-32)

Jaak. 4:11-12

11. Älkää panetelko toisianne, veljet. Joka panettelee veljeään tai tuomitsee hänet, panettelee lakia ja tuomitsee lain. Mutta jos tuomitset lain, et ole lain noudattaja vaan sen tuomari.

12. Yksi on lainsäätäjä ja tuomari, hän, joka voi pelastaa ja tuomita kadotukseen. Mutta mikä sinä olet tuomitsemaan lähimmäisesi?

Lain hylkäämisen aikakausi

"Elämä ei ole mustavalkoista! Älä syyllistä minua! Erilaisuus on rikkautta! Ole suvaitsevainen! Vallitkoon vapaus! Kukin uskokoon ja ajatelkoon itsenäisesti! Irti ulkoapäin sanelluista ja auktoriteeteista! Suvaitsevaisuus ennen kaikkea! Rakkaus riittää! Rakasta itseäsi, niin voit rakastaa muitakin! Löydä itsessäsi asuvat voimavarat!"

Nämä ja monet muut ovat tämän päivän suomalaisen uusia käskyjä ja uutta lakia, vaikka niitä ei missään tapauksessa saa nimittää laiksi tai käskyiksi. Niiden noudattamista tai noudattamatta jättämistä saatetaan valvoa erittäin suvaitsemattomasti. Eikä tämä uusi laki ole sen kevyempää kantaa kuin vanhempikaan.

Näissä ja monissa muissa iskulauseen omaisissa lauseissa on yleensä sen verran hyvää ja oikeata, että ne myyvät hyvin. Niitä voidaan tiettyyn rajaan asti perustella varsin kristilliseltä tuntuvillakin syillä. Kuitenkin tarkempi erittely osoittaa pian, että sanojen sisältö on muuntunut aivan toiseksi kuin, mitä Raamattu asioilla tarkoittaa.

Syyllisyys

Kun Raamattu kieltää meitä nousemasta toistemme tuomariksi, syyllistämisen kielittäjä pyrkii pikemminkin tukahduttamaan omantunnon toiminnan, sen kirvelevän terän. "Jumalan lakia ei kuulu meille. Sitä ei saa olla! Sehän olisi sitä juutalaisuutta eikä kristillistä vapautta!" Syyllisyyden inhottavin piirre on siinä, että se muistuttaa jatkuvasti tuomiosta, kuolemasta ja siitä, että Jumalalla on valta tuomita myös kado-

tukseen. "Emme halua olla niin ala-arvoisten motiivien hallittavia! Olemme itsenäisiä, vapaita!"

Vapaus

Vapaus on todellakin kristillinen ilmaisu, mutta se ei tarkoita suinkaan vapautta totuudesta ja vapautta elää vääryydessä, vaan päin vastoin vapautta totuuteen ja vanhurskauteen ja oikeuteen. Tämä uusi vapaus taas on lupaa elää täysin omien halujensa ja tarpeidensa mukaan. Mitään luonnonvastaista kun ei ole. Kukin tekee niin kuin hyväksi näkee, kunhan vain ei tule häiritsemään minun vapauttani.

Rakkaus

Rakkaus, joka Raamatussa tarkoittaa itsensä uhraamista toisen tarpeiden täyttämiseksi, omastaan antamista, aikansa ja vaivannäkönsä antamista toisten hyväksi, on muuntunut tarkoittamaan hyviä tunteita. Jos jokin asia tuntuu hyvältä, niin se on rakkautta ja sitä saa tai jopa tulee harjoittaa vapaasti. Kukaan tai mikään ei saa rajoittaa sinua, jos koet jonkin asian tekemisen hyväksi. Rakkauden tunteen vallassa saa olla uskonon puolisolleen tai tulevalle puolisolleen. Rakkauden tunteen vallassa saa hylätä lapsensa ja koko perheensä. Rakkautta ei saa rajoittaa.

Uususkonnollisuutta

Tunteenomainen rakkaus, itsekeskeinen vapaus ja syyllisyyden kieltäminen edustavat pohjimmiltaan tyyppillistä uususkonnollisuutta, joka on tunkeutunut erittäin laajalle ja syvälle suomalaiseen yhteiskuntaan ja myös kirkon sisälle. Uususkonnollisuuden keskeisimpiä korostuksia on suvaitsevaisuuden oppi. Sen mukaan jokainen uskonto on yhtä hyvä. Kun Raamattu julistaa, että ei ole mitään muuta pelastusta kuin Jeesus Kristus ristiinnaulittuna, yli enemmistö suomalaisista on siirtynyt uususkonnollisuuden puolelle nielemällä tämän uususkonnollisuuden perusopin. Kaikki uskonnot ovat heille pohjimmiltaan samaa.

Usko omaan itseensä

Niin kuin iskulause "Löydä omat voimavarasi!" ilmaisee, uususkonnoissa on kysymys ihmisen suunnattomasta ja sokeasta uskosta itseensä. Usko psykologian ihmistä tekevään voimaan on siivittänyt uususkonnollisuuden leviämistä. Viime kädessä ihminen kuvittelee löytävänsä itsestään ne jumalalliset voimavarat, jotka kykenevät tekemään hänestä onnellisen ja ihmiskunnasta vapaan. Mitään ulkopuolelta tulevaa auktoriteettia tai sanelua tässä ei tarvita. Mitään lakia ei tarvita. Nämä asenteet ovat levinneet myös hyvin laajalle ja syvälle myös kristittyjen keskuuteen. Lain saarnaa vierastetaan. Laki ei enää muka kuulu kristillisyyteen, koska elämme evankeliumista ja armosta.

Karvasta hedelmää

Surkeinta tässä uususkonnollisessa itsepetoksessa on kuitenkin siinä, että mitä suvaitsevammaksi ja mitä avoimemmaksi yhteiskuntamme on muuttunut, sitä suuremmaksi on kasvanut ihmisten hätä ja ahdistus. Rikollisuus, väkivalta, seksihulluus ja viinan kirot ovat levinneet jo niin laajalle, että aletaan tosissaan kysellä arvoja ja mikä oikein meni vikaan. Mutta tämän kyselyn keskellä johdonmukaisesti torjutaan Jumalan laki ja Jumalan auktoriteetti.

Laki - rakkauden sisältö

Jumalan lain hylkääminen niin yhteiskunnallisella kuin moraalisisällä tasollakin tuo suunnattomasti pelkoa, hätää ja ahdistusta keskellemme. Lain hylkääminen hengellisellä tasolla vie taas ihmisiltä todellisuuden tajun. Laki osoittaa nimittäin sen ainoan oikean tavan elää, jolla ihminen voi olla onnellinen. Laki osoittaa, mikä on oikeaa, totta, vanhurskasta ja hyvää. Laki ilmoittaa, mikä on rakkauden sisältö.

Rakkautta ja lakia ei Raamattu aseta missään toistensa vastakohdiksi, niin kuin nykyään usein tehdään. Rakkaus on lain täyttymys. Kun rakastat, sinä asetat Jumalan tärkeimmäksi elämässäsi, annat Hänelle aikaa rukouksessa ja palvelet Häntä. Kun rakastat, otat huomioon vanhempiesi ja esimiestesi ajatukset ja kunnioitat heitä. Kun rakastat, pyrit edistämään lähimmäisesi ruumiillista, henkistä ja hengellistä hyvinvointia. Kun rakastat, huolehdit naapurisi taloudellisesta toimeentulosta. Kun rakastat, puhut totta muista ihmisistä. Kun rakastat, huolehdit lähimmäistesi seksuaalisesta puhtaudesta ja heidän perheittensä onnesta. Kun rakastat, iloitset naapuriesi menestyksestä ja toivot heille hyviä asioita.

Lain hylkääminen on Jumalan hylkäämistä

Surkeinta lain hylkäämisessä on se, että niin tehdessään ihminen hylkää itse Jumalan, jatkaa kapinaansa Jumala vastaan, tulee sokeaksi omaan tilaansa nähden, paaduttaa omantuntonsa eikä tunne enää syntejään. Lain hyljänneelle ei kelpaa myöskään Jeesuksen valmistama pelastus. Jeesusta saatetaan kyllä yhä tarvita hyvien tunteiden antajana, sairauksien parantajana tai lievittäjänä, mutta ei enää synnistä pelastajana ja vanhurskauden lahjoittajana. Lain hyljännyt kristillisyyden on uususkonnollisuutta kristillisissä vaatteissa. Se lupaa paljon, mutta ei anna mitään.

Lain tehtävät

Lailla on kolme perustehtävää. Ensinnäkin se antaa normiston yhteiskunnallisen lain pohjaksi. Eduskunnan yläpuolella on Jumalan laki, noudatti eduskunta sitä tai ei! Lain toinen tehtävä on osoittaa ihmisen synty ja tehdä hänestä pelastusta tarvitseva. Sen kolmas tehtävä on opastaa uskovaa rakkauden toteuttamiseen. Kaikissa niissä on kysymys suhteesta itse lain Antajaan, Jumalaan.

Laki ei täytä mitään näistä tehtävistään, ellei sitä noudateta. Laki ei osoita syntiä, ellemmme pyri toimimaan lain mukaan. Rakkaus ei toteudu uskovien elämässä, ellei hän käytännöllisellä tavalla ole kuuliainen Jumalan sanalle. Laki on tunnettava, sitä on opetettava, mutta ennen kaikkea sitä on noudatettava.

"Sitä, joka jättää laista pois yhdenkin käskyn, vaikkapa kaikkein vähäisimmän, ja siten opettaa, kutsutaan taivasten valtakunnassa vähäisimmäksi. Mutta sitä, joka noudattaa lakia ja niin opettaa, kutsutaan taivasten valtakunnassa suureksi."

Lakia ei voi täyttää osittain

Lain noudattamisessa ei ensi sijassa ole kysymys siitä, että kuinka paljon tehdään oikein ja kuinka paljon rikotaan jotakin käskyä vastaan. Jos Jeesus pyytää sinua kulkemaan 2 kilometriä sen taakkaa kantaen, joka pyysi sinulta apua vain kilometril-le, sinusta ei tee lain noudattajaa jos kuljet 1800 metriä. Sillä et suinkaan täyttänyt käskyä 90%:sti, vaan rikoit sen 100%:sti. Miksikö? Siksi, että käskyssä on kysymys siitä, noudatatko Jumalan tahtoa vai et. Joko sinä teet niin kuin Jumala sanoo tai sitten et tee niin kuin Jumala sanoo. Mitään välimuotoa ei ole. Vaikka et rikkoisi kuin

mielestäsi 10%, itse asiassa nouset Jumalan yläpuolelle ja päätät itse, mitä sinä pidät oikeana. Mutta siinäkin onkin kysymys hirveimmästä ylpeydestä ja epäuskosta. Joko rima ylitetään tai ei. Ei ole mitään 90%:n korkeushyppytulosta. Synti ei ole ensi sijassa tietyn suurusten tekojen tekemistä, vaan niin pienessä kuin suuressa nousemista kapinaan Jumalan tahtoa vastaan. Se on aina majesteettirikos Luojaasi vastaan!

Panettelu ei ole pieni synti

Kun Jaakob varoittaa veljien panettelusta, joka on muuten yksi kaikkein yleisimmistä synneistä uskovien keskuudessa, hän osoittaa, että kysymys ei ole totuuksien kertomisesta, niin kuin me uskottelemme itsellemme. Totuus ilman rakkautta on julmuutta ja rakkaus ilman totuutta on hempeämielisyyttä. Panettelussa on kysymys koko lain rikkomisesta ja asettumista tuomarin rooliin. Niin tehdessämme nousemme lain yläpuolelle, lain, joka kieltää väärän todistuksen antamisen. Mutta niin tehdessämme nousemme itse lain antajan tuomareiksi. Joudumme silloin itse Jumalan tuomion alle:

"Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Millä tuomiolla te tuomitsette sillä teidät itsenne tuomitaan." Ja tuomarina toimii se Herra, jolla on valta sekä pelastaa että tuomita kadotukseen.

Laki hengellinen mutta ei pelastustie

Jumalan lakia ei kuitenkaan ole koskaan tarkoitettu pelastustieksi niin kuin Paavali Galatalaiskirjeen 3. luvussa osoittaa. Se on hengellinen luonteeltaan eikä sitä voi noudattaa muuten kuin Pyhän Hengen voimasta. Jos ihminen yrittää noudattaa lakia omassa voimassaan, hän joutuu ennen pitkään myöntämään voimattomuutensa, vararikkonsa, umpikujansa ja toivottomuutensa. Silloin hänellä on kaksi vaihtoehtoa. Vain voi joko etsiä apua Kristuksen puolelta tai sitten lähtee lihan tielle lain noudattamisessa. Jälkimmäinen merkitsee sitä, että ihminen alkaa laskea lain vaatimuksen rima sille verukkeella, että Jumala antaa puutteet anteeksi tai täyttää sen lopun, mikä lain noudattamisessa jäi vajaaksi. Ajan mittaan rima vedetään sille tasolle, millä oma käytännön elämä tapahtuu. Ihmisen omatunto kyllä aluksi vastustaa lain riman madaltamista, mutta paatuu ajan mittaan.

Jumala pelasti ensin Israelin kansan Egyptin orjuudesta ja vasta sitten antoi sille lain. Lain noudattamisen edellytys on siis se, että ihminen on vapaa. Ihminen kyllä periaatteessa voisi pelastua noudattamalla täydellisesti Jumalan lakia. Mutta se ei syntiinlankeemuksen jälkeen ole yhdellekään ihmiselle ollut mahdollista, lukuun ottamatta Nasaretin Miestä Jeesusta, joka täytti lain viimeistä piirtoa myöten. Ihmissä on syntinen luonto liha, joka on jatkuvassa kapinassa Jumalan tahtoa vastaan.

Iankaikkinen laki

Jumalan laki ilmoittaa Jumalan tahdon. Jeesus oli kaikessa kuuliainen Isälle, Hän noudatti lakia viimeistä piirtoa myöten. Hän osoitti lain koko terävyyden Vuorisaarnassa. Viha on murhaamista, likainen katse on aviorikos, vakuuttelu on valheellisuuden silote, rakkaus vastaa vääryyteen hyvyydellä jne. "Olkaa täydelliset, niin kuin taivaallinen Isä on täydellinen!"

Laki on iankaikkinen ja muuttumaton. Koska Jumala on iankaikkinen, niin Hänen tahtonsa on myös iankaikkinen. Hänen valtakunnassaan toteutuu Hänen tahtonsa,

siellä ei voi asua mitään muuta kuin totuutta, pyhyyttä, rakkautta ja oikeutta, kirkkautta ja hyvyttä.

Jeesus tuli täyttämään lain

Jeesus tuli täyttämään lain persoonallisesti omassa elämässään. Hän tuli täyttämään sen meidän puolestamme ja hyväksemme. Hän tuli myös täyttämään lain niin, että tulee päivä, jolloin maa ja taivas on täynnä vanhurskautta.

Vanhan testamentin laki ilmoittaa Jumalan tahdon. Jeesus oli kaikessa kuuliainen Isälle, Hän noudatti lakia viimeistä piirtoa myöten. Hän osoitti lain koko terävyyden Vuorisaarnassa. Viha on murhaamista, likainen katse on aviorikos, vakuuttelu on valheellisuuden silote, rakkaus vastaa vääryyteen hyvydellä jne. "Olkaa täydelliset, niin kuin taivaallinen Isä on täydellinen!"

Laki on iankaikkinen ja muuttumaton. Koska Jumala on iankaikkinen, niin Hänen tahtonsa on myös iankaikkinen. Hänen valtakunnassaan toteutuu Hänen tahtonsa, siellä ei voi asua mitään muuta kuin totuutta, pyhyyttä, rakkautta ja oikeutta, kirkkautta ja hyvyttä.

Jumalan valtakunta tulee

Vaikka aikamme on moneen kertaan huutoäänestänyt Jumalan lain nurin ja eduskuntamme on säättänyt lakeja, jotka sotivat Jumalan lakia vastaan, Jumalan laki ei ole muuttunut eikä tule muuttumaan. Taivas ja maa tulevat katoamaan, mutta Raamatun sana ei tule piirroltakaan katoamaan. Se tulee täyttymään, kun Jeesus Kristus tulee takaisin suuressa kunniassaan. Jeesus julisti, että Hän itse on maailman-kaikkeuden keskuksessa ja Hän itse on huolehtiva siitä, että vanhurskauden valtakunta tulee ja Raamatun sana tule toteutumaan kirjaimellisesti. Jumalan lakia vastaan nouseva ja sitä rikkova ihminen ei voi sitä tuhota, mutta itsensä hän sillä kyllä tuhoaa. Jumalan rakkaus merkitsee sitä, että Hän on toteuttava sen valtakunnan, jossa Hänen rakkautensa laki hallitsee.

Nykyinen maa ja taivas tulevat kyllä tuhoutumaan, koska niissä asuu synti ja vääräys. Siksi etsiessään Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, uskova kristitty suuntautuu aina viime kädessä iankaikkisuuteen asti. Jumalan valtakunta tulee!

Jeesuksen sijaisuus elämässä ja tuomiossa

Jumalan valtakunta tulee kyllä jo tänäänkin keskellemme. Sen Kuningas Jeesus Kristus täytti meidän sijaisenamme kaikki Jumalan lain vaatimukset. Hän rakasti täydellisellä tavalla, Hän oli kaikessa kuuliainen Isälle. Hän teki sen kaiken sinun ja minun sijaisenamme. Hän lahjoittaa koko täydellisen elämänsä ja antaa oman vanhurskautensa lahjaksi kaikille jotka uskovat Häneen. Hän antaa vanhurskautensa niille, jotka tulevat Hänen luokseen synteineen ja rikkomuksineen. Saat lain vaatiman vanhurskauden lahjaksi, kun pyydät Jeesukselta anteeksi sitä, että et pitänyt Jumalan lakia, vaikka sen olit saanut ja ymmärtänytkin.

Hän tuli ja täytti koko lain myös siinä suhteessa, että Hän kantoi Jumalan pyhyyden ja lain vaatiman rangaistuksen meidän synneistämme Golgatan ristillä. Jeesus kuoli, koska sinun syntisi ovat niin suuret, että ansaitset kuoleman. Hän kärsi Jumalan hylkäystuomion sinun sijastasi, koska Jumalan lailla mitattuna sinun elämäsi ansait-

si hyljättyksi tulemisen tuskan. Kun sinun tuomiosi oli kärsitty viimeistä pisaraa myöten, Jeesus huusi voitonsanoman Golgatan ristiltä: "Se on täytetty!" Sinun velkasi on maksettu, syntisi on sovitettu. Jeesus tuli täyttämään lain sinun puolestasi.

Laki sydämiin

Mutta Hän ei tyytynyt vain lahjoittamaan sinulle omaa täydellistä vanhurskauttaan, joka luetaan hyväksesi aivan, niin kuin sinä itse olisit jo kärsinyt omien syntiesi tuomion ja aivan niin kuin sinä itse olisit elänyt täydellisen elämän. Tämä lahjavanhurskaus on muuttumaton ja täydellinen. Sen varassa uskova tietää kestävänsä viimeisellä tuomiolla ja pääsevänsä iankaikkiseen kirkkauteen.

Jeesus antaa jokaiselle syntinsä hylkäävälle ja Hänen luokseen tulevalle oman Pyhän Henkensä. Pyhässä Hengessä Jumalan laki kirjoitetaan sinun sydämeesi. Saat kokonaan uuden luonnon. Saat uuden sydämen, jossa Pyhä Henki vaikuttaa lain täyttämistä, synnyttää rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä ja kaikkia hyviä hedelmiään.

Myös uusi sydän on täysin vanhurskas ja puhdas, koska siinä on kysymys Kristuksen asumisesta uskovan sydämessä. Mutta tässä ajassa meihin jää kuitenkin vielä asumaan myös vanha syntinen luonto. Vanha ja uusi käyvät kiivasta taistelua, jossa on viime kädessä kysymys siitä, pääseekö Jumalan tahto toteutumaan meidän elämässä vai ei. Vaikka syntinen luontomme saa usein ylliotteen ja langettaakin Herran oman, hänen pelastuksensa pysyy varmana ja muuttumattomana Jeesuksen antamassa lahjavanhurskaudessa. Langetessaan Herran oma lankeaa Jeesuksen kässissä, hän saa nousta jälleen, saa syntinsä anteeksi ja saa taivuttaa uudestaan sydämensä Pyhässä Hengessä Jumalan sanan hallintaan.

Jos siis omaatuntoasi syyttää se, että olet puhunut pahaa veljistä ja sisarista, kansamatkaajistasi, taivuta sydämesi lain tuomion alle, tunnusta syntisi ja ota uskossa vastaan uusi puhdistus sydämeesi ja suuhusi. Käy sitten myös spimassa veljesi tai sisaresi kanssa. Vain totuuteen suostuminen vie sinut vapauteen.

Jumalan laki voidaan tiivistää sanoiksi: "Elä, niin kuin Jeesus eli! Ole Kristuksen kaltainen." Laki kertoo siksi, millainen on taivas. Mutta laki ei kerro, miten ihminen pääsee taivaaseen tai voisi tulla Kristuksen kaltaiseksi. Laki kertoo vanhurskauden ja rakkauden sisällön. Evankeliumi kertoo, miten Jeesus lahjoittaa jokaiselle Häneen turvaavalle Jumalalle kelpaavan vanhurskauden vaatteen. Vasta evankeliumi antaa voiman elää kuuliaisena Jumalan tahdolle. Laki osoittaa, että tarvitset Jeesuksen pelastajaksesi. Evankeliumi antaa lahjaksi pelastuksen, Jeesuksen Vapauttajaksesi ja Herraksesi.

Kun olet pelastettu, Jeesus alkaa sinun sydämestäsi käsin sinun kauttasi toteuttamaan käytännössä lain vaatimuksia. Se ei kuitenkaan tapahdu ikään kuin automaattin tavoin. Kysymys on aina persoonallisesta Jumalan puheen vastaanottamisesta ja sen noudattamisen valitsemisesta. Kun olet kuuliainen sanalle, Pyhä Henki antaa voiman Jeesuksen tahdon tekemiseen myös kovimpien taisteluiden ja vaikeimpien olosuhteiden keskellä.

Pieninkin käsky noudatettavaksi

Lakia ei ole milloinkaan tarkoitettu vain opiskelun tai opetuksen kohteeksi, vaikka lain julistus onkin tarpeen. Laki ei täytä mitään kolmesta tehtävästään, ellei sitä noudateta. Laki ei osoita syntiä, elleimme pyri toimimaan lain mukaan. Rakkaus ei toteudu uskovan elämässä, ellei hän käytännöllisellä tavalla ole kuuliainen Jumalan sanalle. Laki on tunnettava, sitä on opetettava, mutta ennen kaikkea sitä on noudatettava.

Mikään Jumalan käskyistä ei ole merkityksetön. Jos joku sellaista väittää, hän osoittaa vain sen, että hän itse ei noudata Herran sanaa siinä kohden. Herran seuraajalta kysytään ei vain sitä, että hän opettaa täsmälleen jokaisen pienimmänkin Raamatun sanan mukaisesti, vaan myös sitä, että hän noudattaa niitä omassa elämässään.

Kukaan ei voi opettaa uskottavasti sellaista, mitä hän ei itse noudata elämässään. Opetus ja elämä ovat siis aina erottamattomassa suhteessa toisiinsa. Kun elämä muuttuu Sanan vastaiseksi, aletaan myös opettaa Jumalan käskyjen vastaisesti. Tästä on meidän massamme surkean paljon näyttöä. Pienimmässä Herran sanasta luopuva ei ehkä menetä pelastustaan, mutta hänet tullaan kutsumaan vähäisimmäksi Jumalan valtakunnassa. Ei ole pikku asia, miten suhtaudut Jumalan sanaan pieniin käskyihin. Se kertoo, miten suhtaudut itse suureen Jumalaan!

Jaak. 4:13-5:6

4:13. Kuulkaa nyt, te, jotka sanotte: "Tänään tai huomenna matkustamme siihen ja siihen kaupunkiin, viivymme siellä vuoden, käymme kauppaa ja saamme voittoa."

14. Ettehän te tiedä, mitä huomina tuo tullessaan ja millainen on teidän elämänne. Savua te olette, joka hetken näkyy ja sitten haihtuu.

15. Sen sijaan teidän tulisi sanoa: "Jos Herra tahtoo ja elämme, niin teemme tämän tai tuon."

16. Mutta nyt te ylpeydessänne kerskailette. Kaikki tuollainen kerskailu on pahasta.

17. Joka siis ymmärtää tehdä sitä, mikä on hyvää, mutta ei tee, hänelle se on synniksi.

5:1. Kuulkaa nyt, te rikkaat! Itkekaa ja valitakaa sitä kurjuutta, joka on teille tulossa.

2. Teidän rikkautenne on mädäntynyt, ja teidän vaatteenne ovat koin syömiä.

3. Teidän kultanne ja hopeanne on ruostunut. Niiden ruoste on oleva todisteena teitä vastaan, ja se syö teidän lihanne kuin tuli. Te olette koonneet aarteita viimeisinä päivinä.

4. Kuulkaa! Palkka, jonka te olette riistäneet työmiehiltä, vainioittenne niittäjiltä, huutaa. Sadonkorjaajien huudot ovat tulleet Herran Sebaotin korviin.

5. Te olette maan päällä eläneet ylallisesti ja mässäilleet, te olette lihottaneet sydäntänne teurastuspäivänä.

6. Te olette tuominneet ja tappaneet vanhurskaan; hän ei teitä vastusta.

Valmistaudu tuomiolle!

Kun suomalaiselta kysytään, mikä on varmaa tulevaisuudessa, hän vastaa usein "kuolema". Vaikka vastaus ei ole oikea, käytännössä hän kuitenkin jättää kaikkia tulevaisuuden suunnitelmia rakentaessaan nimenomaan kuoleman laskuistaan pois. Uskova kristitty tietää, että jos hän on elossa Jeesuksen toisen tulon hetkellä hänen

ei tarvitse käydä läpi ajallista kuolemaa, vaan hän saa yhdessä silmänräpäyksessä kokea muutoksen, jossa hänen ruumiinsa muuttuu uudeksi, Jeesuksen kirkastetun ylösnousemusruumiin kaltaiseksi.

Jeesuksen vertaus rikkaasta maanviljelijästä on täsmällinen kuvaus tämän päivän suomalaisesta:

"Rikkaan miehen maa tuotti hyvin. Hän mietti mielessään: 'Mitä minä teen, kun minulla ei ole paikkaa, mihin kokoaisin satoni?' Sitten hän sanoi: 'Minäpä teen näin: puran aittani, rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken viljani ja omaisuuteni. Sitten sanon itselleni: Sieluni, nyt sinulla on varastossa paljon hyvää moneksi vuodeksi. Lepää, syö, juo ja iloitse!' Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön! Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois. Kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kerää aarteita itselleen mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan luona." (Luuk. 12:16-21)

Tulevaisuutta suunnitellaan ja sitä varten tehdään ihan järkevän tuntuisia toimenpiteitä. Menetellään niin, että rahat riittävät mahdollisimman moneksi vuodeksi eteenpäin ja kuvitellaan, että raha antaisi mahdollisuuden tyydytystä tuottavaan elämään. Samalla kuitenkin tietoisesti jätetään suunnitelmista se, mikä tiedetään varmaksi. Se ei ole siis kuolema vaan se, että jokainen joutuu seisomaan Jumalan kasvojen edessä tuomiolla.

Mutta on mieletöntä rakentaessaan tulevaisuuden suunnitelmansa sulkien silmänsä siltä, mikä on täysin varmana edessämme. Suomalainen tietää kyllä kuolevansa, mutta ei usko omaan kuolemaansa ja sen jälkeen tulevaan tuomioon. Jos hän uskoisi kuolemaansa, hän tekisi sitä varten valmistelut nyt, sillä kukaan ei tiedä, milloin päivämme päättyvät. Suomalainen torjuu kuoleman ajatuksen mahdollisimman kauaksi tulevaisuuteen niin, ettei sitä tarvitse ajatella. Jos hän on nuori, se tulee aikaisintaan 50 vuoden kuluttua. Jos hän keski-ikäinen hän ajattelee, että se tulee aikaisintaan 20 vuoden kuluttua. Jos hän on päässyt eläkkeelle, hän ajattelee elävänsä vielä vähintään 10 vuotta. Jos hän on 80 -vuotias, hän ajattelee, ettei kuolema tule vielä tänä vuonna. Hän osaa pettää itseään eikä tee valmisteluja, vaikka tietää, mitä edessä on. Kaiken lisäksi hän joutuu toistuvasti pettymään siihen, ettei raha taannutkaan hänelle iloista ja nautinnollista elämää. Sydän voi löytää todellisen rauhan ja ilon vain päästessään yhteyteen elävän Jumalan kanssa.

Sama vaara uskovalla

Nyt Jaakob muistuttaa meitä, että uskovalla on aivan sama vaara sortua väärään tulevaisuuden suunnitteluun, kuin muillakin ihmisillä:

Kuulkaa nyt, te, jotka sanotte: "Tänään tai huomenna matkustamme siihen ja siihen kaupunkiin, viivymme siellä vuoden, käymme kauppaa ja saamme voittoa." Ettehän te tiedä, mitä huominen tuo tullessaan ja millainen on teidän elämänne. Savua te olette, joka hetken näkyy ja sitten haihtuu. (13-14)

Voi olla, että uskova osaa pukea nuo pilvilinnansa vähän hengellisempään asuun: "Matkustan siihen ja siihen maahan tekemään lähetystyötä. Haluan nähdä, miten eikristityt kääntyvät Herran luo, syntyy seurakuntia ja evankeliumi leviää laajalle." Ei tietenkään ole mitenkään väärin toivoa Jumalan valtakunnan leviämistä kaikkialle eikä osallistua evankeliumin työhön jo nyt. Mutta tässäkin suhteessa meidän on hyvä tiedostaa, että olemme vain "savu, joka hetken näkyy ja sitten haihtuu".

Muistan miten Japaniin kielikouluumme tuli opiskelemaan Australiasta pastori suurin unelmin työstään maassa, mutta kielikoulun puolella välissä hän sairastui vakavaan veritautiin ja joutui palaamaan kotimaahansa ja pääsi Herransa luokse muutama kuukausi myöhemmin. Joskus häntä ajatellessa ja muistellessani esimerkiksi helluntaiherätyksen ensimmäisiä Kiinan lähettiäryhmää, josta viisi kuoli puolentoista vuoden sisällä maahan saapumisesta, kysyn, miksi Herralla on varaa ottaa pois työpöydältä mitä parhaimpia työntekijöitään. Herran ajatukset ylittävät omani ja usein Herra haluaa parhaat työntekijänsä luokseen suorittamaan ylistyspalvelua.

Jaakob ei kiellä meitä tekemästä tulevaisuuden suunnitelmia, mutta hän edellyttää, että otamme huomioon tosiasiat ja sen, että Herra on se, joka päättää elämästämme. Se tarkoittaa myös sitä, että olemme valmiit siihen, että Herra voi milloin tahansa sotkea meidän suunnitelmamme.

Sen sijaan teidän tulisi sanoa: "Jos Herra tahtoo ja elämme, niin teemme tämän tai tuon." (15)

Muistan nuoruudessani käyttäneeni kirjeissäni hyvin paljon lyhennettä: jHs eli jos Herra suo ja elämme. Nykyään ei ole kovin suosittua asian toistaminen, mutta luulen, että se olisi hyvinkin tarpeellista. Koronavuodet ja Ukrainan sota ja monet muut asiat ovat osoittaneet, että Herra on se, joka päättää asioistamme, emme me itse.

Kerskailu

Tämän päivän suomalaiseen urheiluun ja liikemaailmaan kuuluu itsestään selvänä ajatus, että mitä vahvempi on itseluottamuksemme, sitä paremmin hommat sujuvat. Itseluottamusta sitten kohotetaan uhoamalla etukäteen jo varmasta voitosta tai kehumalla itseään ja omaa tiimiään. Luulisin, että ainakin urheilijoille sellaisen uhoamisen jälkeen tapahtuvat epäonnistumiset ovat sitäkin karvaampia pettymyksiä. Ilman uhoamistakin tappiot voivat olla murskaavia kokemuksia jopa siihen asti, että häviäjälle saattaa syntyä jopa hirmuinen viha voittanutta kohtaan.

Nyt Jaakob muistuttaa: *Mutta nyt te ylpeydessänne kerskailette. Kaikki tuollainen kerskailu on pahasta.* (16) Uskovillakin on todellinen kiusaus etsiä omaa kunniaan silloinkin, kun he haluavat tehdä Herran työtä. Erityisen pahaa se on, kun kerskumme sellaisesta, mitä emme edes ole tehneet. Paavali huomauttaa siitä näin:

Emme kerskaa ylen määrin emmekä toisten vaivannäöstä. Sen sijaan toivomme, että teidän uskonne kasvaessa meidänkin vaikutuksemme kasvaa keskuudessanne niin suureksi, että saamme julistaa evankeliumia teitäkin kauempana oleville kerskaamatta siitä, mikä on jo valmiina toisten työalueella. (2. Kor. 10:15-16) Ja hän jatkaa:

Hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi, jotta tapahtuisi, niin kuin on kirjoitettu: "Joka kerskaa, kerskatkoon Herrasta." (1. Kor. 1:30-31)

Herra ei halua meidän kerskuvan omista saavutuksistamme vaan siitä, mitä Jumala on Jeesuksessa Kristuksessa tehnyt meidän pelastamiseksi. Vain sellaisesta kannattaa täällä ajassa kerskata, mistä voimme sitten myös kerskata Jumalan tuomioistuimen edessä, kun joudumme tekemään tiliä elämästämme. Niillä, jotka ovat uskossa ottaneet vastaan Jeesuksen Golgatan ristillä suorittaman sovituksen perusteella kaikkien syntiensä anteeksiantamuksen, ei tarvitse pelätä tuomiota. Sen si-

jaan Herra antaa omilleen armopalkan niistä hyvistä teoista, jotka Pyhä Henki on meissä vaikuttanut.

Armopalkka tarkoittaa sitä, että saa palkkaa vaikka ei ansaitse sitä. Normaali palkka saadaan sen mukaan, kuinka paljon tehdään työtä. Mutta armopalkka annetaan sen perusteella, että tehdään aivan pieniäkin palveluksia Jeesukselle. Kun antaa lasin vettä jollekulle, tekeekin sen Jeesusta varten, niin siitä saa moninkertaisen palkan viimeistään taivaassa.

Syntien synti

Koska me jokainen kuitenkin joudumme viimeiselle tuomiolle, niin Jaakob muistuttaa meille vielä, millä perusteella tuomio silloin jaetaan: *Joka siis ymmärtää tehdä sitä, mikä on hyvää, mutta ei tee, hänelle se on synniksi. (17)*

Muistan lukioajaltani tilanteen, jossa jonkun hengellisiä asioita koskevan väittelyn loppuksi avasin taskussa pitämäni uuden testamentin ja näytin tämän Jaakobin kirjeen kohdan silloiselle luokkatoverilleni, jo edesmenneelle kirjailija, Jussi Kylätaskulle. Hänen hiukan yllätynyt vastauksensa oli: "Mutta sittenhän me kaikki olemme syntisiä!" Siinä hän oli aivan oikeassa.

Viimeisellä tuomiolla tuomion perusteena ei niinkään ole se, mitä pahaa ihmiset ovat tehneet, vaikka sekin käsitellään, vaan kaikki se mitä ihmiset ovat laiminlyöneet suhteessaan Herraan Jeesukseen ja toisiin ihmisiin:

Sitten hän (Kristus) sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun luotani, te kiroitut, siihen ikuiseen tuleen, joka on valmistettu Paholaiselle ja hänen enkeleilleen. Sillä minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin muukalainen, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alaston, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairaana ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.' Silloin hekin vastaavat hänelle: 'Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä tai janoisena tai muukalaisena tai alastomana tai sairaana tai vankilassa emmekä palvelleet sinua?' Silloin hän vastaa heille: 'Totisesti minä sanon teille: kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.' Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.' (Matt. 25:41-46)

Mikään yhteiskunnallinen laki ei vaadi ihmisiä ruokkimaan nälkäisiä, ottamaan vastaan muukalaisia, vaatettamaan alastomia, käymään katsomassa sairaita tai vankeja. Ihminen voi esiintyä suorastaan mallikansalaisena tekemättä mitään noista asioista. Itse asiassa nuo teot nousevat vain rakastavasta sydäimestä. Mutta sellaista rakkautta ei ihmisiin voi syntyä ennen kuin he ovat itse saaneet osakseen Jeesuksen rakkauden, joka ilmeni Golgatan ristillä. Syntinsä ja laiminlyöntinsä tunnustanut ihminen saa ottaa uskon kautta vastaan Herran armon ja rakkauden. Siksi rakkauden teot ovat osoitus ja todistus siitä, että ihminen on uskonut Vapahtajaan ja uskossa ottanut Hänet vastaan omaksi Herrakseen. Siinä merkityksessä ihmiset tuomitaan *"rakkaudessa vaikuttavan uskon"* perusteella.

Viimeinen tuomio

Viimeisellä tuomiolla käsitellään toki myös kaikki se paha ja väärä, jota ihmiset ovat tehneet. Siitä Jaakob varoittaa erityisesti rikkaita ihmisiä, jotka riistävät köyhiltä ja viettävät yllellistä elämää köyhiä hyväksi käyttäen. Nämä rikkaat ilmeisellä tavalla eivät olleet seurakunnan jäseniä, vaan kirjeen saajat olivat joutuneet heidän vääryytensä uhreiksi. Kristuksen vanhurskauttavat uskovat eivät vastusta noita rikkaita, eivät turvaudu lihan käsivarteen noustakseen kapinaan, vaan he kääntyvät rukoukseen Herran puoleen. He rukoilevat, että Jumala toteuttaisi oikeuden ja he myös tietävät, että Herra Sebaot, sotajoukkojen Jumala, ei tule jättämään pienintäkään vääryyttä käsittelemättä. Viimeisellä tuomiolla Kristuksessa vanhurskautetut tulevat saamaan oikeutta. Kaikki vääryyden uhrit tulevat saamaan hyvityksen.

Jaakobin vakava varoitus noille rikkaille riistäjille oli samalla heille myös kutsu parannukseen. Viimeisellä tuomiolla on liian myöhäistä katua syntejään, heillä on edessään vain ikuinen kadotuksen tuli.

Mendan voitto

Eräs jo seitsemänkymmenen ylittänyt japanilainen Menda -niminen mies työnnettiin pyörätuolissa ulos oikeussalista. Hänen kätensä olivat kohollaan voiton asennossa ja hän huusi niin lujaa kuin jaksoi: "Minä voitin!" Tämä mies oli 30 vuotta aikaisemmin pidätetty epäiltynä ryöstömurhasta. Hänet oli sitten tuomittu kuolemaan, niin kuin tänäkin päivänä Japanissa saa edelleen kuolemantuomion raaoista murhasta. Koska hän oli vankilasta toistuvasti vedonnut uuden tuomion saamisen puolesta, kuolemantuomion toimeenpanoa oli lykätty vuodesta toiseen. Näinä raskaina vuosina hänen suurimpana rohkaisijanaan oli ollut omantunnon todistus syyttömyydestä ja eräiden kristittyjen vankilalähettien tuki. Vuosien tuska ja avuttomuus mursivat hänet elävän Jumalan, viimeisen Tuomarin eteen. Hänestä oli tullut kristitty. Nyt jo terveyden petettyä hänen vetoomuksiinsa taivuttiin varsinkin, kun löytyi joitain todisteita hänen syyttömyytensä puolesta. Hän sai uuden oikeudenkäynnin ja siinä hänet tuomittiin syyttömäksi. Hänen riemullaan ei ollut rajoja. Vääryyttä kärsineelle ei puhe tuomiosta ole siis välttämättä pelon, pikemminkin toivon aihe. Itse asiassa koko ihmiskunta huokailee, kun kaikkialla maailmassa ihmiset joutuvat kokemaan ajoittain hirvittävää vääryyttä.

Kiinalainen opiskelija

Muistan elävästi erään kolmen päivän merimatkan Shanghaista Kiinan puolelta Ko-been Japaniin. Hyttikaverini noin 30 -vuotias kiinalainen opiskelija, joka osasi hyvin japania, vastaili kysymyksiini Kiinasta ja sen oloista ja kuunteli myös kun kerroin hänelle evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta, jota hän ei ollut aiemmin kuullut. Hänen olemuksensa synkistyi, kun hän kertoi kulttuurivallankumouksen myrskyistä, jotka hän oli läpikäynyt 16 - 19 vuoden iässä. Erityisen riipaisevaa oli kuulla, miten loppuvaiheessa kulttuurivallankumous kehittyi sisällissodaksi, jossa panssarit ratkaisivat, kumpi puoli hänenkin kotikaupungissaan voitti. Hän tiesi, miten kauheata vääryyttä hänenkin ystävilleen noina aikoina tehtiin ja kysymys vääryyden hirvittävästä vallasta hiersi hänen sisintään. "Mitä hyötyä on yrittää tehdä oikein ja hyvää, kun paha ja vääryys näyttää aina voittavan? Voiko tällaisen epäoikeudenmukaisuuden keskellä olla Jumalaa?" Kysymys on kärsivän ihmisyyden huuto.

Tuomion evankeliumi

Kun sitten aloin kertoa siitä, että kristitylle vääryyden valta ei ole sikäli ongelma, että hän tietää kaiken päättyvän viimeiseen tuomioon, jossa kaikki vääryys saa tuomiotaan ja rangaistaan, hän aivan hörästi korviaan. Sanoma tuomiosta olikin paljon vääryyttä kärsineelle hyvä uutinen. Vanhurskaus, totuus ja oikeus saavuttavat siis lopullisen voiton. Viimeinen tuomio on välttämätön, jotta kaikki vuosituhansien saatossa tapahtunut vääryys ja epäoikeudenmukaisuus poistettaisiin ja vääryyttä kärsineet saisivat oikeuden. Jumala ei voi jättää pienintäkään vääryyttä oikaisematta, korjaamatta ja hyvittämättä, sillä Hänen rakkautensa vaatii sitä. Vääryyden uhrien on saatava oikeus. Tuomio on siis pohjimmiltaan Jumalan hyvyyden ja rakkauden voitto. Kaikki synti ja paha poistetaan lopullisesti. Taivaan kirkkaudessa ei tule olemaan pienintäkään varjoa. Kaikkialla vallitsee pelkkä vanhurskaus, oikeus ja totuus.

Kadotetut, ne joille Jumalan valmistama pelastus ja armo ei kelpaa, antavat myös iankaikkisen kunnian Jumalalle, sillä yksikään heistä ei tule saamaan mitään vääryyttä. Ainoastaan ja vain sen mitä heidän omat tekonsa vaativat.

Viimeisellä tuomiolla Tuomarina toimii Herra Jeesus Kristus, joka tuli jouluna ihmiseksi, ja ymmärtää siksi meitä. Hän on oikeudenmukainen, onpa itse myös suurimpaan mittaan asti kärsinyt vääryyttä, kun Hän synnitön otti kantaakseen maailman synnin. Tuomari on myös ainoa, joka tietää näin ollen, miltä tuntuu olla Jumalan hylkäämänä kadotuksessa - sillä sitä ristin tuska Golgatalla merkitsi - ja myös mitä on saada olla taivaan kirkkaudessa Isän kanssa. Hän on se suuri Vapahtaja, joka on kärsinyt jokaisen ihmisen syntien tuomion ja rangaistuksen, jotta yhdenkään, joka uskoo ja turvaa Hänen uhriinsa Golgatan ristillä ei tarvitsisi saada mitään rangaistusta.

Kenenkään täällä ajassa Jumalan Sanan tuomittavaksi suostuvan ei tarvitse enää pelätä viimeistä tuomiota, sillä täällä maan päällä Jeesus jakaa armahdustuomiota jokaiselle katuvalle ja Jumalaa omaan elämänsä pyytävälle ihmiselle. Tuomion on tultava, koska se on tie totuuteen. Mutta rangaistusta ei tule, koska Jeesus kantoi sen jo meidän sijaisemme.

Ei ole liioin olemassa yhtään niin suurta syntiä tai rikosta, ettei sitä voisi Jeesukselta armoa pyytävä ihminen saada anteeksi.

Kuolemaantuomittu vanki Sapporosta

Nagoyan suurkaupungissa toimivan erään kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vierailee useissa vankiloissa ja julistaa evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan ovat kuolemaan tuomitut vangit. Normaalisti vangit joutuvat odottamaan kuolemantuomionsa toimeenpanoa keskimäärin kolme - neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilälähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinoja. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka tietenkin sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä

kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi sitten: "Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minun kuolemantuomioni pantaisiin toimeen, sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Mutta rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden Testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska Hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta Testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin uuteen elämään. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton Jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi: "Olen saanut anteeksi!" Hän olisi halunnut lähteä juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Mutta pian hänkin keksi keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Ja niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen, kaksitoista muutakin kuolemaantuomittua oli saanut kohdata Vapahtajan ja saanut kokea pelastuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten se päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 sinä aamuna tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä: "Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili: "Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla Sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan Sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen." Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa.

Jeesus kutsuu Sinua

Jeesus Kristus on kyllä Tuomari, mutta Hän on tänään täynnä armoa ja totuutta. Kun alat nähdä totuuden omasta pahuudestasi, käy Hänen eteensä, tunnusta koko totuus ja pyydä armoa. Tuomiossa julistettuun totuuteen suostuvat saavat Häneltä anteeksi Hänen oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa tähden. Saat kaikki anteeksi ja saat yhteisen elämän Hänen kanssaan. Oli syntisi minkä niminen tahansa, Hänen uhrinsa Sinun edestäsi riittää. Hänen luonaan näet sitten myös millainen on

Taivaallisen Isän sydän sinua kohtaan. *"Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa"*. (Room. 8:1)

Jos olet jo saanut uskon lahjan, Herra kutsuu sinua rakentamaan tulevaisuuden suunnitelmasi Hänen sanansa varaan. Hän kutsuu sinua myös aivan pienissäkin asioissa tekemään kaiken ei ihmisille vaan Herralle. Sinua odottaa kaikista uskon teoista ihmeellinen armopalkka, kun Herra saapuu kunniaansa.

Jaak. 5:7-12

7. Olkaa siis kärsivällisiä, veljet, Herran tuloon asti. Katsokaa, kuinka maamies odottaa maan kallista hedelmää ja on kärsivällinen, kunnes maa on saanut syyssateen ja kevätsateen.

8. Olkaa tekin kärsivällisiä, vahvistakaa sydämenne, sillä Herran tulo on lähellä.

9. Veljet, älkää nurisko toisianne vastaan, ettei teitä tuomittaisi. Katsokaa, tuomari seisoo ovella!

10. Veljet, ottakaa vaivan kestämisessä ja kärsivällisyydessä esikuvaksenne profeetat, jotka ovat puhuneet Herran nimessä.

11. Kuinka ylistämmekään autuaiksi niitä, jotka ovat pysyneet kestävinä! Olette kuulleet Jobin kestävydestä, ja Herran antaman lopputuloksen te tunnette. Herra on laupias ja armahtava.

12. Ennen kaikkea, veljeni, älkää vannoko, älkää taivaan älkääkään maan kautta, älkää mitään muutakaan valaa. "Kyllä" tarkoittakoon teillä "kyllä", ja "ei" tarkoittakoon "ei", ettette joutuisi tuomion alaisiksi.

Kärsivällisyys

Kärsivällisyys on ominaisuus, jota ihmisellä ei luontaisesti ole, mutta elämässä sitä kuitenkin tarvitaan. Miksi se on erityisen tärkeää uskovan ihmisen vaelluksessa? Mitä sinusta voisi tulla kärsivällisempi, kun aikamme on muuttunut entistäkin kärsimättömämmäksi?

Pikaruoka-aikakausi

Tämän päivän tunnushuuto kuuluisi ehkä: "Nyt, kaikki, heti!" Mukavaan ja helppoon elämäntapaan tottuneet ja yksilökeskeisen onnen tavoitteluun keskittyvät suomalaiset eivät mielellään kuuntele kehotusta: "Olkaa kärsivällisiä!" Elämme pikemminkin kärsimättömyyden aikakautta. Pikavoitot, pikaruoka, uutiset tapahtumista välittömästi netistä ja älypuhelimet joiden viestit edellyttävät vastaamista heti ovat aikamme kuvaa. Jonotus ja odottaminen halutaan minimoida, kaiken pitää tuottaa hyötyä nopeasti. Yritystoiminnassa kolme kuukautta on pisin jakso, mitä jaksetaan odottaa tulosta ja sitä ennenkin julkaistaan varmuuden vuoksi ennakkotietoja. Aikatauluista myöhästymisestä yritysmaailmassa joutuu maksamaan kovat sakot.

Ainoastaan maanviljelys on enää ammattiala, jossa on pakko odottaa koko satokauden verran, ennen kuin päästään korjaamaan hedelmää. Kaiken lisäksi maanviljelijä on riippuvainen siitä, millaiset ilmat vallitsevat, saadaanko sadetta tarpeeksi vai tuleeeko sitä liikaa. Hyvää satoa joudutaan joskus odottamaan parinkin katovuoden tai tappiollisen vuoden jälkeen.

Kehotus kärsivällisyyteen on hankala myös evankelioimisinnosta palaville uskoville. Mielellään kuulisimme suureten massaevankelioimiskokousten tuhansien ja kymmenien tuhansien ratkaisun tehneiden uutisointia. Kipuilemme, miksi evankeliumin leviäminen on niin äärimmäisen hidasta Suomessa ja esimerkiksi Japanissa. Haluaisimme nähdä suuria Herran tekoja. Emme ehkä näe, miten suunnaton armon ihme on, kun yksi syntinen kääntyy Herran puoleen ja tekee parannuksen synneistään. Usein yhden ihmisen tie Herran luo saattaa kestää vuosia ja hän joutuu sinä aikana kohtaaman ehkä kymmeniä uskovia, jotka jakavat hänelle sanaa. Toki tunnen ihmisiä, jotka ovat tulleet uskoon elämänsä ensimmäisessä evankelioimiskokouksessa, jossa ensi kertaa kuulivat evankeliumin. Mutta useimmiten Herralta menee pitkään, ennen kuin ihminen taipuu parannukseen. Herra on ihmeen kärsivällinen meidän kärsimättömien kanssa.

Jaakobin puhe syyssateista ja kevätsateista, jotka viittaavat Israelin ilmastoon ja maan viljelyn ajoittamiseen sateiden rytmityksen mukaan, on usein pyritty tulkitsemaan profetiana Jeesuksen paluuta edeltävistä Hengen sateista eli suuresta hengellisestä herätyksestä. Toki jokainen Herran oma haluaisi nähdä väkeviä Herran tekoja ja herätysaikoja, mutta toisaalta Jeesus kyllä toteaa murheellisenä:

"Mutta kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" (Luuk. 18:8) tai *"Monet ovat kutsutut, mutta harvat ovat valitut."*

Jaakobin korostus on kuitenkin siinä kärsivällisyydessä, jota tarvitaan ennen Jeesuksen paluuta kirkkaudesta, kun sodat, kulkutaudit ja maanjäristykset vaivaavat ihmiskuntaa ja harhaopit leviävät kaikkialla ja aidot uskovat joutuvat vainottaviksi. Kärsivällisyyttä tarvitaan erityisesti silloin. Jeesus jatkaa:

"Kaikki tulevat vihaamaan teitä minun nimeni tähden. Mutta ei hiuskarvakaan teidän päästänne joudu hukkaan. Kestävyydellänne te voitatte omaksenne elämän." (Luuk. 21:17-19)

Henkilökohtainen Herran tulo

Meiltä edellytetään kärsivällisyyttä aina Herran tuloon asti. Siitä, kun Jaakob sanoi: "Herran tulon olleen lähellä", on kulunut jo lähes 2000 vuotta. Siksi meillä on suuri kiusaus kokea odottaminen lähes mahdottomaksi, vaikka tiedämme, että henkilökohtaisella tasolla Herran tulo voi olla meille milloin tahansa käsillä, kun aikamme täällä ajassa päättyy.

Muistan, kun eräs edesmennyt pastori ja sielunhoitaja selitti, että joka ilta meidän kannattaisi ajatella omaa hautaamistamme. Ajallinen kuolema merkitsee uskovalle samaa kuin uneen nukahtaminen. Se merkitsee, että päästämme irti päivän askareista ja laskemme itsemme sängyn varaan ja suostumme siihen, että emme mitenkään voi hallita itseämme unessa. Ellemme kykene jättäytymään sängyn varaan, emme saa unen päästä kiinni. Ajallisessa kuolemassa on myös kysymys täydellisestä irti päästämisestä, emme mitenkään voi itseämme siinä hallita. Mutta uskovan ei tarvitsekaan yrittää mitään, koska hän saa jäädä kokonaan Herran käsiin. Ajallisessa kuolemassa toteutuu meille henkilökohtainen Herran paluu, josta Jeesus sanoo: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."* (Joh. 8:51) Uskossa kuoleva ei näe kuolemaa, vaan sillä hetkellä, kun hänen silmänsä sulkeutuvat, hän saa nähdä Herran Jeesuksen kasvot. Se on

suurenmoinen hetki, jota saamme iloisesti odottaa, vaikka sitä edeltäisi monenlais-takin kärsimystä. *”Valmistu kohtaamaan Jumalasi!”*

Kestävyys kärsimällä

Heprealaiskirjeen ja Jaakobin kirjeen saajilla oli sama vaikeus kuin meillä tänään. Jeesuksen toisen tulon odottaminen oli jäänyt jonnekin taustalle, kun uskon vaelluk-sessa oli tullut vastaan kaikenlaisia kiusoja ja vaikeuksia jopa vainoa. Rohkeus alkoi pettää ja näköala kaventua edessä oleviin vaikeuksiin. Meitä kuitenkin rohkaistaan osoittamalla, miten niin Herran julkiseen kuin henkilökohtaiseenkin tuloon pitää val-mistautua.

Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, jonka palkka on suuri, sillä te tarvitsette kestä-vyyttä, että täyttäisitte Jumalan tahdon ja saisitte sen, mikä on luvattu. Vielä vähän aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivyttele. (Hepr. 10:35-37)

Sana kärsivällisyys viittaa kärsimiseen. Kärsivällisyys ei synny muuten kuin kärsi-mällä. Kestävyys ei synny muuten kuin koettelemusten kautta. Kärsimys ja koettele-mukset tulevat uskovan osaksi Jumalan hyvästä kädestä. Herra tietää, että uskovan elämä ei kanna mitään hyvää hedelmää, ilman kärsivällisyyttä. Paavali kuvaa asiaa näin:

Me kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivälli-syyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. (Room. 5:3-5)

Esimerkkejä koettelemuksista

Mainitsen nyt muutamia esimerkkejä tavoista, millä Herra on minun kärsimätöntä luonnettani pyrkinyt kouluttamaan:

- Armeijassa ollessani jouduin vuodeksi sairaalaan sydänreumassa. Olin silloin jo saanut lähetyskutsun ja jouduin ihmettelemään, miksi Herra pani minut hyllylle ja vei minulta terveyden, jonka palautumiseen kesti kymmenen vuot-ta. Herra jätti siitä myös sitkeän pienen kivun muistuttamaan minua koko lop-pu elämäkseni omasta kuolevaisuudestani.
- Japanin työssä kaksi lapsistamme oli kuolemaisillaan ja myöhemmin kaksi heistä sairastui psyykkisesti. Varsinkin toisen onnettomuuden jälkeen meni kymmenen vuotta siihen, että hän vihdoinkin hyväksyi vammaisuutensa.
- Lähetyksemme jakaantui kahdeksi ja ristiriidat veivät viiden vuoden kamppai-luun katkeruuden kanssa.
- Kahdessa seurakunnassa tapahtui repeämisiä, jotka lähes rampauttivat mei-dät. Nytemmin taas joudumme kantamaan huolta muun muassa lastenlas-temme vammaisuudesta.

Vielä eivät koettelemukset näytä päättyneen, mutta kaikkien niiden keskellä Herra on ylenpalttisesti siunannut elämäämme muun muassa siten, että kaikki lapsemme haluavat vaeltaa Herran tiellä.

Kärsivälliseen kestävyteen apu saadaan

Kärsivällisyyttä ja siitä nousevaa kestävyyttä ei siis ole luonteenpiirre, vaikka jotkut ihmiset ovatkin synnyinlahjoiltaan herkempiä hermostumaan kuin toiset. Kärsivälli-syys on Pyhän Hengen pyhittävän työn vaikutusta ja sen päämääränä on kestävä Jeesuksen paluun odotus sillä tavalla, että kannamme hedelmää Jumalan valtakun-

nalle, julistamme evankeliumia ja suoritamme rakkauden tekoja Jumalan kunniaksi mitä ahdistavimmissakin olosuhteissa.

Kärsivällisyyden syntymiseen ja sen kasvamiseen Jaakobin mukaan tarvitaan sydämen vahvistamista, tajua siitä, että Jeesus on tuomari, ja toisten uskovien esimerkiksiä, joka rohkaisee, kun tekee mieli antaa periksi. Kaiken sen keskellä sydän on kiinnitettävä lopputulokseen. Kaikki tämä nousee Herran suuresta armosta ja laupeudesta meitä kohtaan.

Sydämen vahvistaminen

Kärsivällisyys ei synny hammasta purren pinnistelemällä ja ponnistelemalla. Meidän on tunnustettava oma heikkoutemme. Omin voimin meistä ei koskaan tule kärsivällisiä eikä kestäviä. Tarvitsemme Herran voimaa. Paavali avaa tätä muun muassa seuraavasti:

Jumalan lupausta hän (Aabraham) ei epäuskossa epäillyt vaan vahvistui uskossa antaen kunnian Jumalalle. Hän oli täysin varma, että Jumala voi tehdä sen, minkä on luvannut. (Room. 4:20-21) Sydämemme vahvistuu tarttumalla Jumalan sanan lupauksiin. Uskossa Jumalan sanaan tarttuminen on kunnian antamista Jumalalle. Se merkitsee tietenkin sitä, että odotamme sen tapahtuvan, minkä Jumala on luvannut. Herra itse on meidän heikkojen väkevyys.

Rukoilen, että hän Henkensä kautta, suuren kirkkautensa mukaisesti, antaisi teidän sisäisen ihmisenne vahvistua voimassa, niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. Rukoilen, että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä. Näin te tulette täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (Ef. 3:16-19)

Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa! (2. Tim. 2:1)

Vahvistumisen vaikuttaa Pyhä Henki siten, että Hän kiinnittää sydämemme Kristuksen rakkauteen ja armon suuruuteen.

Jeesus on tuomari

Toiseksi kärsivällisyys kasvaa, kun pidämme mielessämme, että Jeesus on tuomari. Se ei tarkoita sitä, että uskovien tarvitsisi pelätä tuomiota, vaan sitä, että kun hän joutuu kaikenlaisen vääryyden ja ilkeyden kohteeksi uskonsa tähden, hänen ei tarvitse lähteä itse kostamaan, koska Jeesus tulee antamaan täysin oikean tuomion niille, jotka meitä ahdistavat. Me tulemme lopulta saamaan oikeutta, vaikka nyt vielä tilanne olisi toisin. Tässä yhteydessä Jaakob palaa vielä puheisiimme:

Ennen kaikkea, veljeni, älkää vannoko, älkää taivaan älkääkä maan kautta, älkää mitään muutakaan valaa. "Kyllä" tarkoittakoon teillä "kyllä", ja "ei" tarkoittakoon "ei", ettette joutuisi tuomion alaisiksi. (12)

Jos tiedämme, että saamme oikeutta tuomiolla, meidän tulee kuitenkin huolehtia siitä, ettemme omilla puheillamme joudu itse tuomittavaksi. Kun hillitsemme kieltäme ja pysymme totuudessa hankalissakin tilanteissa, kärsivällisyys kasvaa.

Jobin esimerkki

Kun lukee Vanhan testamentin Jobin kirjan, saattaa kuulostaa hiukan oudolta, että Jaakob otti Jobin esimerkiksi kärsivällisyydestä. Omaisuutensa ja lapsensa menettettyään ja sairastuttuaan äärimmäisen tuskalliseen ihotautiin Job osoitti hämmäs-

tyttävää kärsivällisyyttä, vaikka hänen vaimonsa ei kestänyt edes katsella miehensä tuskia ja ehdotti itsemurhaa. Mutta pian Jobin tuska muuttui niin ahdistavaksi, että hän alkoi syyttää suustaan tuskaansa. Hän teki sen tietoisena siitä, että Jumala oli vanhurskauttanut hänet uskosta eikä siksi voinut ymmärtää, miksi hänen piti kärsiä niin kauhealla tavalla. Kärsivällisyys ei tarkoita sitä, ettei meillä olisi lupaa huutaa Herran puoleen kaikkea sitä tuskaa, jota koemme. Kärsimys nosti Jobin sydämeen monia tuskallisia kysymyksiä varsinkin, kun hänen lohduttamaan tulleet ystävänsä alkoivat syyttää häntä synneistä, joita hän ei ollut tehnyt. Hän vaipui tuskissaan ajoittain epätoivon partaalle ja olisi halunnut kuolla. Hänen tuskaansa lisäsi epäily siitä, että Jumala olisi ollut epäoikeudenmukainen. Jumala antoi hänen purkaa koko tuskansa sanoiksi ja antoi niistä myöhemmin hyvän arvion. Ei tosin siksi, että Job olisi puhunut viisaasti, hänhän joutui lopulta perumaan kaikki puheensa, vaan siksi, että Job oli loppuun asti rehellinen työntäessään ulos tuskaansa. Hän teki sen kaiken aikaa Jumalaan päin eikä missään vaiheessa epäilyksissäänkään menettänyt uskoansa Jumalaan. Kärsivällisyys ei tarkoita tuskallisten tunteiden tukahduttamista, vaan kaiken viemistä Herran eteen, vaikka ei yhtään ymmärtäisi, miksi oli joutunut kärsimysten keskelle.

Jobin tuskien tietä katsellessamme meidän tulee kiinnittää erityistä huomiota siihen lopputulokseen, mikä niistä syntyi. Jaakob ei kerro sitä, koska kirjeen saajat tiesivät sen hyvin. Jobin tuskien tarkoitus oli kukistaa Saatanan valhe siitä, että Job uskoi Jumalaan vain siitä syystä, että Jumala oli suonut Jobille suuret rikkaudet ja hyvän elämän. Kun kaikki terveyttä myöten oli menetetty, kävi ilmi, että Job uskoi Jumalaan siksi, että hän tunsi millainen Jumala on. Kärsimystie osoitti, että Jumala riittää, vaikka kaikki muu vietäisiin.

Mutta lopputulokseen sisältyi vielä muutakin. Kun Jumala alkoi puhua Jobille, hän oppi aivan uudella tasolla tuntemaan, miten suuri, ihmeellinen, viisas, armollinen ja hyvä Jumala on suuressa kaikkivallassaan ja kirkkaudessaan. Kärsimyksen ja kärsivällisyyden suuri lahja uskovalle on oppia tuntemaan entistä syvemmin, millainen ihmeellinen Herra meillä on.

Mutta lopputulokseen sisältyi vielä sekin, että Job sai tehtäväkseen johtaa sovitus-uhrin kautta häntä syyttäneet ystävänsäkin oikeaan suhteeseen Jumalaan. Hän sai olla Jumalan käytössä. Kärsimysten läpi kulkeneita koeteltuja Herra voi käyttää toisten ihmisten pelastumiseksi. Job sai olla samalla esikuvana Jeesuksen sovittavasta kärsimyksestä.

Kaikkein viimeiseksi Job sai takaisin ajallisen rikkautensa kaksinkertaisena ja sai menettämiensä lasten sijaan uudet.

Kuinka ylistämmeäkään autuaiksi niitä, jotka ovat pysyneet kestävinä! (11)

Jobin autuus eli Jumalan silmillä katsottu onni, pelastetun onni, oli kaiken aikaa Jobin pysyvä omaisuus myös silloin kuin tuskat olivat kovimmat. Pelastuksemme varmuus ei riipu siitä, miltä meistä milloinkin tuntuu. Voi olla, että joskus riemuitsemme, mutta toisinaan joudumme huutamaan tuskassa Herran puoleen, mutta silti olemme Jumalan silmissä onnellisia. Tulee sitten sekin päivä, Jeesuksen palatessa suuressa kirkkaudessaan, jolloin pääsemme täydellisenä nauttimaan autuuttamme Hänen luonaan ja Häntä katsellen ja Häntä ylistäen:

Herra on armollinen

Herra on laupias ja armahtava. (11)

Viimeinen syy rohkaisuun kärsivällisyyteen on se, että Herra on laupias ja armahtava. Herralle se merkitsi juuri sitä, että Hän otti kantaakseen meidän syntiemme ja sairauksiemme taakan, kulki ristiä kantaen Golgatalle, kärsi hirvittävän kuoleman Isän hylkäämänä, jotta me saisimme syntimme anteeksi ja saisimme pääsyn Isän sydämelle asti. Siksi joutuessaan kivun ja kärsimyksen keskelle uskova sydän suuntaa mielensä Golgatan tuskiin ja ylösnousemuksen voittoon, jotka kertovat sen, että meidän kokemamme tuskat kestävät vain ohi kiitävän hetken eivätkä ne oli mitenkään verrattavissa siihen suureen kirkkauteen, joka meitä lopulta odottaa. Kärsivällisyyden salaisuus onkin siinä, että kiinnitämme katseemme ristillä kärsineeseen Vapahtajaamme, joka istuu nyt Isän oikealla puolella suuressa kunniassaan. Hän tulee pian takaisin ja ottaa omansa luokseen. *Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.* (Room. 8:28)

Jaak. 5:13-20

13. Jos joku teistä kärsii vaivaa, rukoilkoon; jos joku on hyvillä mielin, laulakoon kiitosta.

14. Jos joku teistä on sairaana, kutsukoon luokseen seurakunnan vanhimmat. Nämä rukoilkoot hänen puolestaan, voidellen häntä öljyllä Herran nimessä.

15. Uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra nostaa hänet jalkeille, ja jos hän on tehnyt syntiä, se annetaan hänelle anteeksi.

16. Tunnustakaa siis syntinne toisillenne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että parantuisitte. Vanhurskaan voimallinen rukous saa paljon aikaan.

17. Elia oli yhtä vajavainen ihminen kuin mekin. Hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi, eikä maa saanut sadetta kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen.

18. Kun hän rukoili uudelleen, taivas antoi sateen ja maa tuotti hedelmänsä.

19. Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja toinen saa hänet palaamaan takaisin,

20. niin tietäkää, että se, joka palauttaa syntisen hänen harhateiltään, pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden.

Rukous ja syntien tunnustaminen

Millaisia muotoja rukous saa eri tilanteissa? Miten rukous liittyy seurakuntayhteyteen? Millaista on uskon rukous? Mikä on rukouksen pahin este ja miten siitä voi päästä vapaaksi? Millaista on voimallinen rukous? Mitä se saa aikaan, kun ihminen sairastaa? Miten tärkeää on huolehtia eksyneistä veljistä? Näiden kysymysten käsittelyyn Jaakob päättää hyvin käytännöllisen kirjeensä.

Jaksomme on kiinteästi sidoksissa edelliseen, jossa puhuttiin kärsivällisyydestä. Rukousyhteys Herraan on kärsivällisyyden salaisuus. Samalla jakso sitoo koko kirjeen teeman päätökseen. Kirjehän kohdistettiin monella tavalla ahdistuksiin joutuneille seurakunnille rohkaistakseen heitä suuntautumaan kohti Jeesuksen toista tulemistä ja pysyäkseen totuuden tiellä paineiden ja vaikeuksien keskellä.

Loppuhuipennus

Kirjeestä puuttuu lopputervehdykset ehkä siitä syystä, että Jaakob halusi kahden viimeisen jakeen jäävän päällimmäiseksi lukijoiden ja kuulijoiden mieleen:

Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja toinen saa hänet palaamaan takaisin, niin tietäkää, että se, joka palauttaa syntisen hänen harhateiltään, pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden. (19-20)

Seurakuntien kokema painostus oli jo vaikuttanut sillä tavalla, että muutamat uskovat olivat joutuneet eksyksiin totuuden tieltä. Lopun ajan ahdistuksissa jopa valittujen Herran omien on vaara joutua eksytetyiksi, niin kuin Jeesus varoittaa. Kuuluisa lause: "Veljiä ei jätetä!" soveltuu erinomaisesti myös seurakunnasta tavalla tai toisella harhaan joutuneisiin. Hyvä Paimen etsii kadonneet ja palauttaa heidät laumaan. Seurakunnan tehtävä on sekä rukoilla eksyneiden puolesta että mennä heidän luokseen, osoittaa heille rakkautta, jakaa heille totuuden sanaa ja auttaa heitä tekemään parannusta niistä lankeemuksista ja synneistä, jotka usein ovat syynä harhapoluille lähtemiseen.

Tänä individualistisena aikana on erityisen tärkeätä muistaa, että meille ei riitä se, että itse pysymme totuuden tiellä. Olemme vastuussa myös uskon veljien ja sisarten vaelluksesta. Se ei tietenkään tarkoita, että meidän pitäisi ikään kuin vakoilla toistemme tekemisiä, vaan sitä, että jaamme elämäämme keskenämme, rukoulemme toistemme puolesta ja lähdemme sellaisten luo, jotka syystä tai toisesta ovat jääneet seurakunnan yhteydestä pois. Rakkaus veljiin ja sisariin ilmenee aitona huolehtimisena toistemme hengellisestä tilasta. Tämä vastuu ei koske vain seurakunnan paimenia, tietenkin erityisesti myös heitä, vaan jokaista uskovaa. Me olemme oikeassa mielessä "veljemme vartioita". Mutta siinä tehtävässä meille on annettu suurenmoiset välineet: uskon rukous ja evankeliumin sana.

Rukouksen lajeja

Anominen

Kirjeen ensimmäisessä luvussa Jaakob käsitteli jo uskon rukousta, mutta nyt hän palaa tärkeään aiheeseen uudelleen. Uskon rukouksessa on erilaisia lajeja.

Jos joku teistä kärsii vaivaa, rukoilkoon; jos joku on hyvillä mielin, laulakoon kiitosta. (13)

Vaikeuksien keskellä uskovien rukouselämä yleensä vilkastuu ja yhteys Herraan syvenee. Näin ollen usein on suurta Herran hyvyyttä, että joudumme kriiseihin elämässämme. Niiden keskellä pyyntörukoukset vievät meidät Herran jalkojen juureen ehkä hyvinkin ahdistettuina, mutta kun saamme katsella meitä rakastavan Herramme kasvoja, löydämme lohdutuksen ja uuden voiman vaellukseemme. Rukouksen vastaus ei useinkaan ole se, mitä pyydämme, vaan se, että rukouksessa Herra itse ympäröi meidät läsnäolonsa armolla. Siitä jo ennen mitään käsin kosketeltavaa vastausta syntyy usein niin hyvä mieli, että rukouksemme aivan itsestään muuttuu kiitokseksi ja ylistykseksi.

Kiitos ja ylistys

Kiitos ja ylistys eroavat sikäli toisistaan, että kiitosrukouksessa kerromme Herralle, mitä Hän on hyväksemme tehnyt ja mitä hyviä lahjoja Hän kaiken aikaa meille jakaa. Ylistyksessä on taas kysymys siitä, että kerromme Herralle, millainen Hän on, kun saamme Raamattu-peilistä katsella Hänen kasvojensa kirkkautta, niiden py-

hyyttä, puhtautta, laupeutta ja armollisuutta. Ylistys voi tapahtua joko ajatuksin, sanoin tai laulaen, niin joskus jopa karkeloiden niin kuin Daavid aikanaan. Jaakob osoittaa, että rukouksessa saamme aivan vapaasti ilmaista tunteitamme. Toisaalta myös syvien ahdistusten keskeltä voi nousta ylistystä, kun oman ehkä suurenkin kivun keskelle Herran kasvojen kirkkaus pääsee loistamaan.

Sanan mietiskely

Kaikessa rukouksessa on kysymys olemisesta kasvokkain Herran edessä ja siksi on erittäin hyödyllistä rukoilla myös avoimen Raamatun edessä, niin että Herra voi sanansa kautta vastata rukouksiimme. Rukoushan ei ole pelkkää pyytämistä eikä pelkkää kiittämistä ja ylistystä, vaan myös kaikkien mahdollisten ja mahdollottomienkin ajatustemme jakamista Herran kanssa. Siksi sanaa lukien saamme muuntaa lukemamme Herran ajatuksen myös rukouksiksi. Sanan mietiskely on siis eräs tärkeä rukouksen muoto.

Lakkaamaton rukous

Rukoilkaa lakkaamatta. (1. Tess. 5:17) Joskus on ihmetelty, miten uskova voisi rukoilla lakkaamatta, koska hänen täytyy keskittyä myös omiin tehtäviinsä. Mutta kysymys ei ole tietoisesta rukouksesta, vaan jatkuvasta rukouksen asenteesta. Kun Sana kehottaa meidän sekä syömään että juomaan Herralle ja tekemään kaikki asiamme ja työmme ei niin kuin ihmisille vaan Herralle, on kysymys rukouksen asenteesta. Sitä voisi verrata esimerkiksi asenteeseemme omaan puolisoomme. Kaikissa muissa ihmissuhteissa olemme aina myös suhteessa puolisoomme, vaikka emme sitä suinkaan aina tiedosta. Mutta aivan yhtäkkiä se nousee tietoisuuteemme, vaikka puoliso olisi meistä silloin kaukanakin. Samalla tavalla lakkaamaton rukous on jatkuvaa elämistä suhteessa meidät pelastaneeseen, meidät verellään lunastaneeseen, kanssamme jatkuvasti olevaan Vapahtajaamme.

Tunnustus rukous

Rukousten kuulemisen ehto on se, että tunnustamme syntimme ja uskossa omistamme syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen Golgatalle maahan vuotaneen soivintoveren tähden. Pyhä Henki puhuu hyvin herkästi omassatunnossamme, kun olemme rikkoneet Jumalan tahdon tekemällä syntiä tai laiminlyömällä hyvän tekemistä, joka olisi ollut meille mahdollista. Syntien anteeksi saaminen palauttaa meidän yhteytemme Jumalaan avoimeksi. Siksi tunnustusrukous kuuluu välttämättömänä osana jokaisen päivän rukouksiin, voisipa sanoa jokaiseen rukoukseen, niin kuin Isä-meidän rukous meille selvästi osoittaa. Toisaalta on suurta Jumalan armoa, että syyttävällä tunnolla saamme täysin vapaasti käydä Jumalan armoistuimen eteen, sillä Kristuksen sovitustyö kattaa sekä entiset, nykyiset kuin myös tulevat syntimme. Koska olemme vanhurskautetut Kristuksen veressä, me olemme Jumalan lapsia myös langettuamme synteihin. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei meidän pitäisi aina tehdä parannus synneistämme, kun Herra meitä omassatunnossamme nuhtelee. Ilman sitä rukouksiimme ei tule muuta vastausta kuin: "Tee heti parannus siitä ja siitä synnistä, jota yhä puolustelet ja salaillet minulta!"

Yhteinen rukous

Vaikka Jeesus kehottaa meitä menemään kammioomme ja rukoilemaan salassa Isää, meille on annettu myös suuri lupaus seurakunnan yhteisestä rukouksesta:

"Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä sopii keskenään mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, he saavat sen minun Isältääni, joka on taivaissa. Sillä

*missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskel-
lään." (Matt. 18:19-20)*

Siihen Jaakobkin viittaa puhuessaan sairaiden puolesta rukoilemisesta.

Rukous sairaan puolesta

*Jos joku teistä on sairaana, kutsukoon luokseen seurakunnan vanhimmat. Nämä ru-
koilkoot hänen puolestaan, voidellen häntä öljyllä Herran nimessä. (14)*

Kun Jeesus lähetti opetuslapsensa julistamaan evankeliumia, sanotaan: *Niin he läh-
tivät ja saarnasivat, että ihmisten oli käännättävä. He ajoivat ulos monta riivaajaa,
voitelivat monta sairasta öljyllä ja paransivat heidät. (Mark 6:12-13)*

Usein kysellään, mikä merkitys öljyllä voitelulla tässä yhteydessä on. Asiasta on mo-
nenlaisia tulkintoja. Tiedän, että moni evankelioimistytöä tekevä pitää tänäänkin mu-
kanaan pientä öljypulloa ja voitelee sairaita rukoillessaan heidän puolestaan. Perus-
te on se, että Sana näin sanoo ja lupaa. On sitten toisia, jotka näkevät, että öljy viit-
taisi tässä yhteydessä normaaliin lääkintään, sillä öljyä käytettiin parantavana voi-
teena niin Vanhassa testamentissa kuin esim. Laupiaan samarialaisen vertaukses-
sa. Näin rukousta ei asetettaisi millään tavalla normaalin lääketieteen hyväksikäytön
vastakohtaksi. Oli, miten oli, Jumala on luvannut kuulla seurakuntansa rukoukset
myös sairaitten osalta. Siksi seurakunta jatkaa rukoilemista sairaiden puolesta.

Esimerkki paranemisesta

Jumala kuulee edelleen rukoukset ja tahtonsa mukaan voi tehdä myös parantamis-
ihmeitä. Hyvä ystäväni Ryttylästä Johannes Lampinen sairastui imusolmuke-
syöpään 65 vuotiaana. Syöpä oli levinnyt kaikkialle ruumiiseen. Lääkäri lähetti hänet
kotiin vahvojen kipulääkkeiden kanssa, kun mitään ei ollut tehtävissä. Kivut olivat
kovat. Johannes lähetti Tallinnassa torstaisin kokoontuvalle rukouspiirille rukous-
pyynnön. Piiri alkoi klo 19 ja klo 19.30 kivut olivat poissa, sairaus parantunut ja lää-
kärit totesivat ihmeen tapahtuneen. Siitä on nyt 17 vuotta ja Johannes on käyttänyt
jatko aikaansa Jumalan sanan levittämiseen lukupaketin muodossa ja hoitamaan
päivittäin sairasta vaimoaan.

Muistan eräät kotiseurur Johannes Lampisen luona pian sen jälkeen, kun hän oli
parantunut syövästä. Eräs puhuja oli naislääkäri, joka kertoi sairastaneensa viisi
vuotta syöpää. Nyt tilanne oli mennyt niin huonoksi, että hän eläisi enää vain muuta-
mia kuukausia. Sitten hän jatkoi, että kuluneiden kuukausien aikana hän oli rukous-
elämässään päässyt niin lähelle Jeesusta, että hän oli kiitollinen sairaudestaan ja
siitä, että pääsisi pian Herran luo.

Synninpäästö

Ruumiin parantuminen on kuitenkin ajallista, sielun pelastuminen on iankaikkinen
ihme, josta Jeesus haluaa meidänkin pääsevän osalliseksi. Siksi meidän on pidettä-
vä tärkeysjärjestys selkeänä. Ilman syntien anteeksi saamista pelkkä sairauden pa-
rantaminen jättää ihmisen kulkemaan hyvässä kunnossa kohti iankaikkista tuomio-
ta.

*Uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra nostaa hänet jalkeille, ja jos hän on tehnyt
syntiä, se annetaan hänelle anteeksi. Tunnustakaa siis syntinne toisillenne ja rukoil-*

kaa toistenne puolesta, että parantuisitte. Vanhurskaan voimallinen rukous saa paljon aikaan. (15-16)

Syntien tunnustamisen edellyttäminen ei johdu siitä, että sairaus olisi jonkin tietyn synnin seuraus, vaikka sellaisiakin tapauksia toki on olemassa. Sairaudethan ovat kaikki syntiinlankeemuksen seurausta. Eräs pastori sanoi kerran näin: "Jokainen terve päivämme on Jeesuksen verellä hankittu." Ajatus oli se, että syntiinlankeemuksen seurauksena on luonnollista, että ihmiset sairastuvat ja kuolevat. Synnin palkka on kuolema. Mutta Jeesus kantoi ristille ei vain meidän syntejämme vaan myös kaikki synnin seuraukset, siis myös sairautemme.

Lisäksi vakava sairastuminen nostaa usein sydämellemme ei vain kuoleman pelkoa vaan myös syvän tajun omasta syntisyydestämme ja usein myös jo kauan unohduksessa olleet lankeemuksemme. Siksi sairaan on saatava kuulla evankeliumi Jeesuksesta, joka antaa synnit anteeksi.

Ripin käyttö

Katolisuuden rippipakon ja sen pinnallisen käytön pelossa suomalainen kristillisyyks on lestadiolaisuutta lukuun ottamatta ollut arka käyttämään rippiä, jossa ihminen tunnustaa sielunhoitajalle sydäntään painavat taakat ja tämä julistaa hänelle synnin päästön Jeesuksen nimessä ja veressä. Valtuutuksen siitä Jeesus antoi koko kristilliselle seurakunnalle, ei siis ainoastaan seurakunnan paimenille:

"Ottakaa vastaan Pyhä Henki. Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." (Joh. 20:22-23)

Muistan kun kerran olin pitämässä raamattuopetusta noin sadalle hengelle, kysyin: "Kuinka moni teistä on kuluneen viikon aikana saanut ripissä vakuutuksen omien syntiensä anteeksi saamisesta?" Pari kolme henkeä nosti kätensä ylös. Sitten kysyin: "Kuinka moni teistä olisi halunnut kuulla jonkun uskovan suusta henkilökohtaisen synninpäästön sanan tällä viikolla?" Noin kolmannes kuulijoista nosti kätensä ylös. Tarve oli ilmeinen, mutta siihen oli liian harva saanut apua.

Ripittäytyminen ei ole mikään velvollisuus. Se on etuoikeus ja lahja. Yleisperiaate on se, että ajatuksissamme tekemämme synnit tunnustamme rukouksessa Herralla ja omistamme anteeksiantamuksen. Toisia vastaan rikkomamme, tunnustamme toisillemme ja pyydämme ja annamme anteeksi, koska Jeesus on kuollut puolestamme. Jos silti emme jaksaa uskoa anteeksi syntejämme pelkän Jumalan sanan perusteella, saamme mennä sielunhoitajan luokse ja tunnustaa kaiken. Kun tämä sitten lausuu synnin päästön sanan, sen saa ottaa vastaan suoraan Jumalalta.

Elian esimerkki

Elia oli yhtä vajavainen ihminen kuin mekin. Hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi, eikä maa saanut sadetta kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen. Kun hän rukoili uudelleen, taivas antoi sateen ja maa tuotti hedelmänsä. (17-18)

Elian esimerkki saattaa tuntua meistä kaukaiselta, vaikka se itse asiassa viittaa myös tulevaan. Ilmestyskirja puhuu kahdesta säkkipukuisesta todistajasta, joilla tulee olemaan samanlainen valtuutus kuin Eliallakin sulkea taivas sateelta, jotta ihmiset taipuisivat parannukseen:

”Minä annan kahdelle todistajalleni tehtäväksi profetoida säkkeihin pukeutuneina tuhat kaksisataakuusikymmentä päivää”.... Heillä on valta sulkea taivas, niin ettei tule sadetta heidän profetoimisensa päivinä. Heillä on myös valta muuttaa vedet vereksi ja lyödä maata kaikenlaisilla vitsauksilla niin usein kuin tahtovat. (Ilm. 11:3,6)

Kummassakin tapauksessa on kysymys aivan tavallisista ja vajavaisista, syntisistä, mutta armon saaneista ihmisistä. Elia kyllä rukoili hartaasti, mutta rukous itsessään ei vaikuttanut, vaan se Jumala, joka rukoukset kuulee. Siksi pienen lapsen rukous on aivan yhtä väkevää ja vaikuttavaa kuin suuren profeetankin, kun se tapahtuu Jumalan lupauksen varassa ja turvautuen Herraan. Uskon rukous vaikuttaa silloin suuria.

Kärsivällinen rukous

Kun koko Jaakobin kirje kehottaa kärsivällisyyteen kaikenlaisten kiusausten keskellä, asia koskee myös rukousta. Jeesus korostaa, että meidän tulee olla kestäviä rukouksessa. Usein kestää ehkä hyvinkin pitkään, ennen kuin vastaus tulee. Mutta katumusrukouksen toimitusaika on aina lyhyt. Isä armahti tuhlaajapoikaa jo ennen kuin hän oli edes ehtinyt lausua tunnustustaan. Heti kun Isä näkee aitoa katumusta ja synnin tunnustusta, vastaus on jo valmis: ”Jeesuksen veri peittää sinun syntisi. Ole turvallisella mielellä.”

Toisaalta monien rukousvastausten tulemiseen voi kulua hyvinkin pitkäaika, vaikka kysymys olisikin Jumalan tahdon mukaisista pyynnöistä. Esimerkiksi laupeudentyötä tekevän Hursti, jonka lapsenlapsi nyt jatkaa hänen työtään, rukoili vuosia poikansa puolesta, että tämä alkoholisti tulisi uskoon ja pelastuisi. Rukoillessaan hän kuitenkin joka kerta kiitti siitä, että Herra oli kuullut hänen rukouksensa. Poika tuli kyllä uskoon, mutta vasta isänsä hautajaisissa. Hänestä tuli isänsä työn jatkaja ja nyt siis hänen tyttärensä on vetovastuussa.